

சேக்கிழார் உணர்த்தும் சிந்தனைத் தேன்

திருமுறைமணி
புலவர். எ. வேலாயுதன்

பதிப்பு : 1994

சேக்கிழார் மன்றம்

கங்காதீசுவரர் கோயில் தெரு, தோப்புக்கானல்
ஆற்காடு (வ. ஆ. அ. மா.)

A.No. 15568

௨௨3

சேக்கிழார் உணர்த்தும் சிந்தனைத் தேன்

திருமுறைமணி

புலவர். எ. வேலாயுதன்

பதிப்பு : 1994

சேக்கிழார் மன்றம்

கங்காதீசுவரர் கோயில் தெரு, தோப்புக்கானா
ஆற்காடு (வ. ஆ. அ. மா.)

முதற்பதிப்பு : 1986

திருத்தப்பெற்ற முதல் பதிப்பு : ஜூலை, 1994

தாள் : 11.6 K.g.

பிரதிகள் : 1000

பக்கம் : 120

விலை : ரூ. 15-00

பொருளடக்கம்

ஆசியுரை—அணிந்துரை—பதிப்புரை, பக். 3, 4, 5,

1. திருவார் பெருமை பக். 9.

2. செந்தண்மை அறமும் செங்கோல்மனுவும் பக். 41.

3. உண்ணீரமுதம். —பக். 92.

4. அன்புணர் வெண்பா. "அன்பின் எழுபது." பக். 106

இந்நூல் கிடைக்குமிடம்.

(1) எண். 9. ஆரணிரேர்டு ஆர்க்காடு வ. ஆ. அ. மா.
தொலைபேசி 5420.

(2) எண். 126 லட்சுமி சாஸ்வதி மார்ட்
அண்ணாசாலை ஆர்க்காடு வ. ஆ. அ. மா
தொலைபேசி 5830 பின். 632503.

(3) திருநெல்வேலி தென்னிந்திய சைவசித்தாந்த நூற்
பதிப்புக் கழகம் லிட் 154, டி. டி. கே. சாலை,
சென்னை-600 018.

அச்சிட்டோர் :

மாருதி பிரஸ், 173, பீட்டர்ஸ் ரோடு சென்னை-600 14.

சிவமயம்

ஸ்ரீ தொண்டைமண்டலாதீனம் சீலத்திரு
ஞானப்பிரகாச தேசிகபரமாசாரிய சுவாமிகள்

ஆசிரியரை

நாள் : 2-4-86

அவரவர் அறிவுத் திறமை பருவம் பண்புகளுக்கேற்ப ஒரே பொருளைப் பலகோணங்களில் காண்பதைக் காணலாம் ஓர் காப்பியத்தைச் சுவைப்பதும் இத்தன்மைத்தே!

தெய்வச் சேக்கிழார் பெருமானாரால் அருளப்பெற்றுள்ள திருத்தொண்டர் புராணம் ஓர் சமய நூல் என்றாலுமேல் நாட்டு நூல் திறனாய்வு முறையில் ஆய்ந்த இந்நாள் பெரு மக்கள் இதனை ஒரு சரித்திர நூல்; தமிழகத்தின் இருண்ட காலத்தைக் காண்பதற்குரிய ஓர் வரலாற்று நூல்; ஓர் தேசிய இலக்கியம், பண்டைத் தமிழர் நாகரீகத்தைக் கர்ட்டும் நூல் எனப் பலகோணங்களில் ஆய்ந்து பல அரிய கருத்துக்களை வெளியிட்டுள்ளார்கள் இவ்வகையில் வைத்து எண்ணத் தக்கதாக இருப்பதே "சேக்கிழார் உணர்த்தும் சிந்தனைத் தேன்" என்னும் இந்நூலாகும். இனி வருங்காலத்தும் இவை போன்ற பலவகை ஆராய்ச்சிக்கும் இடந்தரும் தனித் தன்மை பெற்றுள்ளது திருத் தொண்டர்புராணம் என்பது இங்கு நினைவிற் கொள்ளத்தக்கது.

இந்நூலாசிரியர் முதற்பகுதியில் சில நல்ல கருத்துக் களை ஆய்ந்து கூறியுள்ளார் அவற்றுள் ஒன்று "அந்தம் ஆதி என்மனார் புலவர்" என்னும் தத்துவப்படி இத் தெய்வக் காப்பியம் கயிலையில் தொடங்கி கயிலையில் முடிந்து பூட்டு விற்பொருள்கோளாக உள்ளது என்பதாகும்.

அடுத்து மனுநீதிச் சோழன் வரலாற்றினை நுணுகி ஆராய்ந்து மிக விரிவாகப்பல கருத்துக்களைத் தந்துள்ளார் பின்னர் தண்ணளியும் உண்ணீரமுதத்தினையும் ஒப்பிட்டுக் காட்டியுள்ளார். இறுதியில் அன்புப் பண்பினை விளக்கி ஒரு எழுபத்திரண்டு வெண்பாக்களால் அதனைப் பன்னியுரைத்து தமது கவிவண்மையும் தெளிவுபடுத்தியுள்ளார்.

மேலும் இப்புலவர் சேக்கிழார் பெருமானின் தெய்வத் திருவாக்குகளையே பெரும்பாலும் அமைத்து உரைநடையாக்கி இந்நூலினை உருவாக்கியுள்ளமை பெரிதும் பாராட்டு தற்குரியது, இம்முறையை மற்றவரும் பின்பற்றுதல் நலம்.

இந்நூலாசிரியர் புலவர் திரு. ஈ. வேலாயுதனார் பெரிய புராணத்தை முற்ற ஆய்ந்து மேலும் பல நூல்களை வெளியிடவும் இவற்றின் பயனை மக்கள் சமுதாயம் பெற்று உய்யவும் திருவருளைச் சிந்திக்கின்றோம். சிவம்

டாக்டர், சி. பாலசுப்பிரமணியன்,

எம். ஏ. எம். லிட். பிஎச்.டி..

தமிழ்ப்பேராசிரியர் தமிழ்மொழித்துறைத்தலைவர்,
சென்னைப்பல்கலைக்கழகம். சென்னை-5.

அணிந்துரை

பெரியபுராணம் சைவஉலகின் தலையாயகாப்பியம் தெய்வப்பலமைச் சேக்கிழார் பெருமான் தொண்டர் சீர்பரவத் தொடுத்த கவிதைத் தொடையல். ஞாலம் அளந்த மேன்மைத் தெய்வத்தமிழைத் தொண்டர் சீர்பரவத் துணையாகக் கொண்டார். கேடும் ஆக்கமும் கெட்ட திருவினரை, ஓடும் செம்பொனும் ஒக்கவே நோக்குபவரை; விடும் வேண்டாத விறலின் விளங்கினவர்களைப் பாடிப்பரவினார்.

இத்தகு பெரியபுராணத்தின் சிறப்பினைக் கிளத்துமுகத் தான் சைவநன்னெறியில் தலைப்படும் அன்பர் புலவர். திரு எ. வேலாயுதன் அவர்கள் “சேக்கிழார் உணர்த்தும் சிந்தனைத்தேன்” என்னும் செந்நூலினை எழுதியுள்ளார்.

இந்நூல் அன்பர்கள் அனைவரும் படித்து உய்யவேண்டிய நூல். அறிவுத்திறம் ஆன்மீக நயம் சிந்தனை சிறப்பு கருத்து வளம் பாட்டுத்திறம் ஆகிய அனைத்தும் அமைந்து இந்நூல் துலங்குகின்றது. பெரியபுராணத்தினை விட்டு வழுவாமல் சேக்கிழார் வழிநின்று பொருள்கண்டு விளக்குவது நெஞ்சை யள்ளுகின்றது. புலவர். எ. வேலாயுதன் அவர்களின் சைவப் பெருந்தொண்டு; தமிழ்த்தொண்டு நாளும் தழைப்பதாக! வாழ்க! அவர்களின் செந்தமிழ்ச் சைவத்திருத்தொண்டு; வளர்க அவர்கள் நூல் நெறி!

சி. பாலசுப்பிரமணியன்,

19—4—86.

திருச்சிற்றம்பலம்

“ஞாலம் நின் புகழே மிகவேண்டும்”

“பதிப்புரை”

உலகம் உய்ய, இன்பம் பெருக, பிறவி நீங்க; தெய்வச் சேக்கிழார் பெருமான் “திருத்தொண்டர் புராணம்” என்ற சிறந்த நூலைத் தந்தார். இதன்கண் நிறைந்த நுட்பங்களை அழகுற எடுத்து விளக்குவதில் வல்லவராக விளங்குகிறார் திருமுறைமணி, புலவர். எ. வேலாயுதனார் அவர்கள். நூல்களை நுணுகி அறிதலில் மிகச் சிறந்தவர். “சிந்தை அலர்ந்த செந்தாமரை” போன்ற சிறந்த நூல்கள் பல இயற்றி தமிழகத் திற்குத் தந்த புலவர் ஏறு இவர்.

“சேக்கிழார் உணர்த்தும் சிந்தனைத் தேன்” என்ற தலைப்பில் இந்நூலை இயற்றி இத் தமிழகத்திற்கு அளித்த தன் மூலம் சைவத் தொண்டில் சிறந்து விளங்குகிறார். இவர் இந்நூலில் திருத்தொண்டர் புராணத்தை அருளியல்-காவியம் என பொறுத்தமுற உரைக்கின்றார். தொண்டர் வரலாறு கயிலையில் தொடங்கி கயிலையில் முடிகிறது என்ற உண்மையைக் கூறி, உலகம் யாவும் கயிலையில் அடக்கம் என்பதை அழகுற உணர்த்துகிறார்.

“சேக்கிழார் உணர்த்தும் சிந்தனைத்தேன்” என்ற இந்நூலை எங்கள் ஆர்க்காடு சேக்கிழார் மன்றம், பதிப்பித்து, வெளியிடுவதில் மிக்க பெருமை யடைகிறது.

இப்புலவர் பெருமான் மேலும் நூல்கள் பலகண்டு, மெய்யான நலம் பலவும் பெற்று மேன்மையுற “பொய்யா நர்வதனாற் புகழ்வார்கள் மனத்தினுள்ளே மெய்யே நின்றெரியும் விளக்கே யொத்த” ஐயாணை ஆதியை, அம்பலக் கூத்தனை ஏத்தி வணங்குவோம்.

அன்பன்,

வீ. தட்சிணாமூர்த்தி

தலைவர், சேக்கிழார் மன்றம் ஆர்க்காடு

“ஆசிரியர் உரை”

12-6-94

உலக வரலாற்றில், தமிழகத்தின் பழம்பெரும் நாகரிகப் பண்பாடு தனி முத்திரை பதிக்கத்தக்கது. தமிழ்நாட்டின் அரசியல், வரலாற்றினையும் மக்கட் சமுதாய வாழ்வியல் நெறி—ஒழுக்கப் பண்பாட்டினையும் உள்ளவாறு தெரிவிப்பன பலவற்றுள்ளும், தனித்தன்மையுடன் முன்னிற்பது திருத் தொண்டர் புராணம் என்னும் பேரிலக்கியமேயாகும்.

தமிழகத்தில் தோன்றி வாழ்ந்துயர்ந்த திருத்தொண்டர் வரலாற்றுக் காலியமே திருத்தொண்டர் புராணம்.

திருத்தொண்டர், சிவனடியார் என்றும் சைவஞ் சார்ந்தவர் என்றும் உணர்த்தப் பெறுகின்றனரே! எனின் அது சிறப்பு நிலையே! மற்று அவர் தம் பொதுத் தன்மை யாவது; அன்பு நெறி வாழ்க்கை இல்லறம் போற்றல் விருந்தோம்பல்... ஈகைபுரி வள்ளல் தன்மை இசை பாடல், ஆடல், ஆலய வமிபாடு—உயிர்க் கருணை புரிதல்—திருவிதிப் பணிபுரிதல், — பசிப்பிணி போக்கல் — உணவளித்தல்— தண்ணீர்ப்பந்தல்—நந்தவனம் வைத்தல். திருவிளக்கேற்றல்— முதலிய பல்லாற்றாணும் காலத்திற்கும், இடத்திற்கும் மக்கட்கும் ஏற்ப அன்பின் முகிழ்த்த அருள் நீர்மையால் திருத்தொண்டு புரிதலேயாகும் இத் தன்மை அன்புப் பொது நெறியால் சிவமாம் சிறப் பெய்துதல் என்றும் “அன்பே சிவமாவது” என்றும் ஆக—அன்பினால் எய்தும் முழுமை இன்பம் சிவம்—என்றும் தெரிவிக்கின்றது. இதனை, “என் கடன் பணி செய்து கிடப்பதே” (திருநாவுக்கரசர்) என்று திருத் தொண்டர் முழங்கும் குறிக்கோள் வாய்மையை உள்ளீடாகக் கொண்டிருந்ததுகிறது.

“மெய்த்தழைத்துவிதிப்புறு சிந்தையார்
கைத்திருத்தொண்டு செய்கடப்பாட்டினார்” என்றும்.

கூடும் அன்பினிற் கும்பிடலே அன்றி
வீடும் வேண்டா விறவின் விளங்கினார்.

(திருக்கூட்—சிறப்பு.8)

என்றும் வரும் திருத் தொண்டர் அனைவரும் “அன்பிற்” கார்கலே அன்பு புரிந்தவர்” என்பதால் “அன்பேசிவம்” என்றும், அன்பினால் இன்பம்! ஆர்ந்து; என்றும் இன்பம் பெருகும் இயல்பினால் ஒன்று காதலித்து உள்ளமும் ஒங்கிட,

“உயர்ந்தனர் என்பதையும் தெளிவாக உணர்த்துகின்றது. இதனுள்” சேக்கிழார் உணர்த்தும் சிந்தனைத் தேன்” அன்பின் இன்பத் தேனேயாகும். இஃது பக்திச்சுவையெனவும்; இறையின்பம் எனவும் சிவம்,—எனவும், சுவைஞர் திறத்தினுக்கேற்ப அனுபூதியாய் விளங்குகின்றது. எங்ஙனமாயினும் தமிழ் பேசும் ஒவ்வொருவரும் பயின்று உலகெலாம் அன்புமணம் பரப்பி உயர்ந்தோங்கத் தோன்றிய ஒப்புயர்வற்ற உத்தமத் தமிழ்க் காவியம் இதுவே!

தன்னையழித்துக் கொண்டாயினும் உலகு உய்ய—வரழ—வாழ்வதே உத்தமத் தன்மை. “புலனங்கள் உய்ய ஐயர் பொங்கு நஞ்சுண்ண” (திருநீலகண்—புரர்-4) நின்ற திருநீலகண்டமே உயர்ந்தோங்கு உத்தமத் தன்மையின் திருவுரு—திருத்தொண்டத் தொகையுள் தனியடியார்களுள் முதற் பெயர் திருநீலகண்டக் குயவனார் முடிவுப் பெயர் திருநீலகண்ட யாழ்ப்பாணர் ஆவர். திருநீலகண்டமே இவர்தம் பெயர் கொண்டு அமைந்தனர் எனின் இஃது உத்தமக் காவியம் என்பதற்கும்; தொண்டர் அனைவரும் உலகுய்ய வாழ்ந்தவர் என்பதற்கும் வேறு சான்றும்; வேண்டுமோ?

இப்பெரு நூலைப்பற்றிப் பனப்பாக்கம் (வ. ஆ. அ. மா) பகுதியில் சேக்கிழார் மன்றம் அமைந்து யான் சொற்பொழிவுத் தொண்டாற்றியதில் 1985ல் பனப்பாக்கம் சேக்கிழார் மன்றத்தில் வழங்கிய உரையும் வெண்பாவும் முதன்முதலாக “சேக்கிழார் உணர்த்தும் சிந்தனைத்தேன்” என்னும் தலைப்பில், நூலாகி, 1986ல் அம் மன்றத்தில் வெளியிடப் பெற்றது. இந்நூற்குக் காஞ்சிபுரம் தொண்டை மண்டலா தீனம் சீலத்திரு. ஞானப் பிரகாச தேசிக பரமாசாரிய சுவாமிகள் அவர்கள் வழங்கிய ஆசியுரையின் அருட்சிறப்பும், அப்போது. சென்னைப் பல்கலைக் கழகத் தமிழ்த் துறைத் தலைவராயும் பின்னர் தஞ்சைத் தமிழ்ப் பல்கலைக் கழகத்துத் துணை வேந்தராயும் விளங்கிய முனைவர். சி. பாலசுப்பிரமணியம் P.H.D., அவர்கள் அணிந்துரை வழங்கிய ஊக்கமும், இந்நூலின் சிறப்புணர்த்தத் தற்போது திருந்திய பதிப்பாக ஆற்காடு சேக்கிழார் மன்றத்தில் பதிப்பித்து வெளியிடப் பெறுகின்றது. மன்றத்தலைவர் திரு. வி. தட்சணாமூர்த்தியவர்கட்கு நெஞ்சார்ந்த நன்றி! இதனைப் பாங்குற அச்சிட்ட மாருதி பிரஸ், திரு. ஹரிஹரன் அவர்கட்கும் நன்றி.

இப் பதிப்பில் “திருவார் பெருமை கட்டுரையுள்.
 “செஞ்சாலி -- திருத்தொண்டர்.” என்பதை ஒருங்கிணைத்தும்
 “முன் இக் கட்டுரையுள் விரவி இருந்த மனுச்சோழன்
 வரலாறு—செந்தண்மை அறமும் செங்கோல் மனுவும்
 என்பதிலேயே ஒருங்கிணைத்தும்” “அன்புணர் வெண்பா”
 என்னும் எழுபத்தி ஒன்று வெண்பாவும் “அன்பின் எழுபது”
 என ஏழு, பத்து ஆக ஏழுதலைப்பின் வகைப்படுத்தப் பெற்றும்
 மற்றும் சில முதன் மைத்திருத்தம் பெற்றும்—இப்பதிப்பு
 வெளி வருகின்றது. தமிழ் கூறும் நல்லுலகம். ஆதரித்துப்
 போற்றுக! திருத்தொண்டர் தம் அன்பு நெறி பரவுக! “திருத்
 தொண்டர்புராணம்” தேசமெல்லாம் ஒளிவீசுக! வணக்கம்.

அன்பன், எ. வேலாயுதன்

சீரோங்கு தாமரையின் திருவோங்கு பேரழகின்
 செயலோங்கு தொண்டர் தம்மை

பாரோங்கு வண்டமிழின் பயனோங்கு காவியப்
 பணியோங்கு தண்மை தோய்ந்து

நீரோங்கு மண்ணின்மேல் நிழலோங்கு வண்மைபோல்
 நினைவோங்கு கவிதை செய்தார்

தாரோங்கு கொன்றையான் தயவோங்கு சேக்கிழார்த்
 தாரோங்கு சென்னி வாழ்க !

உ

திருச்சிற்றம்பலம்

“சேக்கிழார் உணர்த்தும் சிந்தனைத்தேன்”

உம்பர் நாயகரடியார் பேருவகை தாமெய்த
நம்பியாரூரர் திருக்கூட்டத்தின் நடுவணைந்தார்
தம்பிரான் தோழரவர் தாம்மொழிந்த தமிழ் முறையே
எம்பிரான் தமர்கள் திருத்தொண்டேத்தல் உறுகின்றேன்
—சேக்கிழார்

திருவார் பெருமை

காவிய மாலை :

பூமாலை பல வண்ணங்கள் நறுமணங்களுடன்
மகிழ்வுட்டுகின்றது. பெருங்காவியம் பல வண்ணச்
சொற்சந்தங்களையும் பல்வகையுணர்வுகளையும் விளங்க
உணர்த்தி நிலைத்த இன்பம் விளைவிக்கின்றது.

கதைமாந்தர் இயல்புகளையும் மாற்றமும் ஏற்றமும்
தரும் அவர்தம் சூழல்களையும் கவிதையழகால் கற்போர்
உயிருணர்வில் ஊட்டுகின்ற காவியங்கள் அத்தன்மைச்
சிறப்பால் பேரிலக்கியங்களாகத் திகழ்கின்றன. காவிய
மாண்பும் கவிதையழகும் பேரிலக்கியங்களின் உயிரும்
உடம்புமாய் அமைகின்றன. அப் பேரிலக்கியங்களே
உணர்வு நலம்சான்ற பெரியோர்களால் விரும்பப்
பெறுகின்றன.

சே. —1

காவிய மாண்பு :

தொழிலியல் கலையியல் அறிவியல் முதலிய துறை தொறும் தனித்தனியான நூல்கள் போன்று அற நூல் (நீதி நூல்) பொருள் = நூல் இன்ப நூல், வீடு பேறுணர்த்தும் சமய நூல் எனத் தனித் தனி அறிவு நலம் ஒன்றே குறிக்கொண்டு அதனதன் அளவிலேயே மக்கட்கு ஏற்றம் தரும் நூல்கள் உள்ளன. மற்று காவியங்கள்; குறிப்பாகத்— தமிழ்மரபுக் காவியங்கள்— அறம் பொருள் இன்பம் வீடு பற்றிய உறுதிப் பொருள்களின் தொடர்பை முதன்மையாகக் கொண்டும் இந்நான்கினும் அறத்தின் வழியே பொருளும் இன்பமும் சிறக்கும் திறத்தையும் அவ்வழி வீடு பேறும் சிறப்பையும் கதை தொடர் நிலைகளில் உணர்த்தி மக்கள் உணர்வு நலம் பேணுகின்றன. அதனால் மக்கள் சமுதாய வாழ்வியலில் சிறப்பை ஏற்றமுடைய தாக்குகின்றன. காவியங்கள் இங்ஙனம் அமைவதே தமிழ் மரபுக் காவியப் பெரு மாண்பாகும்.

கவிதையழகு :

ஓசை நயமுடன் உணர்த்தற்கெளிதாய் ஒன்பான் சுவைக்கண் கிளர்ச்சியூட்டும் சொல்வளம். அணியாய்க் காண்பதே கவிதையழகாகும்.

கவிதைக் கலையாய் கதை மாந்தர் சிறப்புக்களாகக் காவிய மாண்பினைச் சுவை கிளரும் வண்ணம் உயிருணர்வில் ஊட்டுகின்ற காவியங்கள் பேரறிஞர்களால் போற்றப் பெறுகின்றன. ஆகவே காலத்தை வெல்லுகின்றன. ஆலயங்களில் மேவியதொழுதுணர் வடிவங்கள் போல மக்கள் உயிருணர்வில் வழிபடப் பெறுகின்றன.

திருத்தொண்டர்புராணப் பெருங்காவியம் !

இத்தன்மைத் தமிழ்க் காவியங்களின் அணியில் தனக்கென ஒப்பற்ற தனிச் சிறப்புக்களுடன் உலகெலாம் வாழ்ந்தோங்க உலகியலுள் அருளியல் விளக்கத்தை உணர்த்தும் காவியமாகத் திருத்தொண்டர் புராணம் திகழ்கின்றது.

இப் பெருங்காவியம் தன் தன்மைச் சிறப்பால் பெரிய புராணம் என்று பெரியோர்களால் வழங்கப் பெறுகின்றது.

இப் புராணத்தை உலகெலாம் உணர்ந்தோத இயற்றியருளியவர் சேக்கிழார்.

இத் தெய்வீகக் காவியத்தைக் கற்றுணர்கின்றவர் “தெய்வச் சேக்கிழார்”, “சேக்கிழார் பெருமான்” தொண்டர் சீர் பரவுவார் என்றே இவர் பெருமையை உச்சி மேற்கொண்டு மெச்சித் துதிக்கின்றனர்.

காவியத் தலைமை :

தலைமகன் ஒருவனைப் பற்றிய காவியத்துள் பல வகை குணம் செய்கையுடைய மாந்தர் பலர் வரினும் அவர்கள் தலைவனின் பெருமையும் தலைமையும் எடுத்துக் காட்டும் துணையாகவே அமைவர். அவர்தம் தொடர்பிலும் செய்கையிலும் உடன்பாடாயினும் எதிர் மறையாயினும் தலைமகன் மாண்புயர்வே உணர்த்தப் படும்.

மற்று திருத்தொண்டர் புராணம் திருத்தொண்டர் அனைவரையும் தனித்தனியாகவும் தொகையாகவும் திருக் கூட்டத் தொருமைத் தலைமையாக உணர்த்துகிறது.

ஒவ்வொரு திருத்தொண்டரும் தலைமையும் பெருமையும் சான்ற தலைவர்— நாயன்மார். அவரவரும்

தத்தம் நிலையில் தன்னிகர் இல்லாச் சிறப்புடையராய் விளங்குகின்ற மாண்புணர்த்துகின்றது இப்புராணம்.

ஒவ்வொரு திருத்தொண்டர் வாழ்வும்; வெவ்வேறான நடைமுறைகளும் ஒழுக்கச் செயல்களும் கொண்டு ஒன்றினோடு ஒன்றொவ்வா மாறானதாகவும் அமைந்துள்ளன ஆயினும் இறையன்பும் திருத்தொண்டும் இவர்தம் பண்பினும் ஒழுக்கத்திலும். பேருருவம் கொண்டு விளங்கின்றன. இவ்வருமைப் பண்பின் திறத்தால் திருத்தொண்டர் ஒருவர்க்கொருவர் கைதொழுது வணங்கிப் பிணையும் திருத்தொண்டத் தொகையாளராய்த் திகழ்கின்றனர். இத் திருக் கூட்டத் தொண்டர்களின் தொகை ஒருமைத் தன்மையையே உணர்த்திப் பரவுகின்றது திருத்தொண்டர் புராணம்.

இப் புராணத்தின் நாயன் மார் பலர். நாயகம்—தலைமை—இறையன்பின் திருத்தொண்டே!

இத்திருத்தொண்டே; இறையன்பின் பக்தியாய்க், காதலாய், தாய்மையாய்ச் செய்மையாய், ஈரமாய் வீரமாய் கருணையாய்ப் பெருமையாய், ஒருமையால் உயர்ந்த திருத்தொண்டர் உணர்விலும் வாக்கிலும் செயலிலும் செம்மையாய்ப் பூத்துப்; போகமும் யோகமும் பாடலும் இசையும் பூசையும் தொண்டுமாக உலகெலாம் மணக்கும் உயர் மாண்பையே உணர்த்திப் பரவுகின்றது இப் புராணம்.

மற்றைக் காவியங்கள் பல திறப்பட்டார் தொடர்பு கொள்ளும் தலைமகன் ஒருவனைப் பற்றிய வரலாற்றை முதன்மையாகவுடையன.

திருத்தொண்டர் புராணம் இறைவன் பேரருள் பெற்ற நம்பியாரூரர் முதலிய தலைமக்கள் பலரின் திருத்தொண்டு வரலாறுகளையும் தொகையொருமையாக் கொண்டுள்ளது.

சிந்தனைத்தேன்"

மற்றைக் காவியங்கள் பல் வேறிடங்களில் தோன்றிய பல்வேறு மணிகள் மாயையாகி அணிவோர்க்கு அழகூட்டு தலைப் போன்று பல்வகைப் பாத்திரங்களின் சேர்க்கையால் காப்பியத் தலைவன் மாண்பு சிறப்பிக்கின்றன.

திருத்தொண்டர் புராணம் செஞ்ஞாயிற்றின் பேரொளியுற்ற பொருள்களும், போற்றிய பொருள்களும் ஒளியும் வெம்மையும் ஆற்றலும் தத்தம் தன்மையளவிற்கேற்பப் பெற்றுச் சிறப்பன போன்று இறைவன் பேரருளை உற்றவரும் போற்றிப் பெற்றவருமாகிய திருத்தொண்டர் தத்தம் நிலைக்கேற்ற அருளன்பையும் செயற்கரிய செயலாற்றலையும் போற்றிப் புரிந்த பெருமாண்பைப் போற்றியுணர்த்திப் பரவுகின்றது.

மற்றைக் காவியங்கள் ஒன்றும் பலவுமாகிய குறிக்கோள்களைக் கொண்டுணர்த்துகின்றன.

திருத்தொண்டர் புராணம் உலகச் சுழற்சியின் சூரியன் உதித்து உலகின் மல்கிருள் நீக்குதல் போன்று மாந்தர் சிந்தையுள் சார்ந்துநின்று பொங்கும் உலகியல் இருளைப் போக்கும் அடியார் உள்ளத்து அன்பு மீதார்ந்த அருளொளியைப் பரவியுணர்த்தும் ஒரே குறிக்கோளைக் கொண்டு விளங்குகின்றது.

மற்றைக் காவியங்கள் நகை முதலிய எட்டுச் சுவைகளையும் விரவியுணர்த்துகின்றன.

திருத்தொண்டர் புராணம்—அன்பினால் அமையும் பக்திச் சுவையை எட்டுச் சுவைகளுள்ளும் உள்ளீடாக்கி உணர்த்திக் கற்போரை அப்பக்திச் சுவையுள்ளேயே திளைக்கச் செய்கின்றது.

காவிய வரலாற்று முறையிலும் பெரியபுராணம் சிறப்பான தனித்தன்மையைக் கவினுறக்கொண்டு விளங்குகின்றது.

மற்றவர் யாவரினும் உயர்ந்தான் ஒருவன் என்று ஒருவனையே உயர்வு பாராட்டி மற்றவர்களை அவற்குத் தாழ்ச்சியிலேயே குறிப்பிக்கும் முடியாட்சி முறை மற்றைய காவியங்கள் என்றால் ஒருவர்க்கொருவர் இணையானவராய்த் துணையானவராய் இறையருள் ஒருமையாளராய்க் குறிப்பிக்கும் குடியாட்சி முறை திருத்தொண்டர் புராணம் ஆகும்.

முடிவே தோற்றத்தின் முதன்மையாம் வரலாறு

தோற்றம் வளர்ச்சி விளைவு பயன் ஆகிய வரலாற்று முறையின் முடிவு (பயன்) நிகழ்ச்சியையே தோற்றமாகக் கொண்டு விற்பூட்டு முறையில் பெரியபுராணம் வரலாற்று முறையை யமைத்துள்ளது. இவ்வமைப்பு "அந்தம் ஆதி என்மனார் புலவர்" என்னும் தத்துவத்தின் விளக்கமாகவும் முடிவு நிகழ்ச்சியால் முன்னிகழ்ச்சியை நினைவு கூர்தல் என்னும் சிறந்த மனநினைவுப் பண்பின் காவிய உத்தியாகவும் சிறந்து விளங்குகின்றது

பெரியபுராண வரலாறு கயிலையில் முடியும் நிகழ்ச்சியில் தொடங்கி உலகிற்கு வந்து திருத்தொண்டர் ஒவ்வொருவர் வரலாறும் தொடர்ந்து முடிவில் கயிலையே சென்றடைகிறது. இஃது உலகுயிர்கள் முடிவில் அடையப் படுவதே. தோற்றுவிக்கின்றது என்று சேக்கிழார் உணர்த்தும் வரலாற்று முறையாகின்றது. பெரிய புராணத்தை உலகிற்கருளிய சேக்கிழார் பெருமான் இறையருள் தோய்ந்து திருவருள் வழியை இவ்வாறு இக் காவியத்துள் விளங்க உணர்த்துகின்றார்.

உலகியலுள் வாழும் மக்கள் ஆதியும் அந்தமும் இல்லா அருட்பெருஞ்சோதியின் திருவருள்; திருத் தொண்டின் உறைப்பின் கண் தோய்ந்து ஒளிர்வதைக் காணவும்,

உலகின்கண் வாழ்ந்த திருத்தொண்டர் உலகின் இருளியலைத் தம் திருத்தொண்டின் திருவருள் ஒளியால் வென்று சிறந்தமையுணரவும் சிந்தையின் நிறைவும் செந்தமிழ்ப் பண்பும் அமைந்த செஞ்சொற் கவிதைகளால் திருத்தொண்டர் புராணத்தை இயற்றியுள்ளார் சேக்கிழார்.

பெரியபுராண வரலாற்று முறைமையைத் தெரியவும் அம்முறையின் காவிய மாண்புணரவும் அவர் தொடங்கித் தொடரும் "திருமலைச் சருக்கம்" முதன்மையாக அமைந்த பகுதிகளைக் காண்போம்.

திருமலையின் ஒளி திகழ் தொண்டர் :

பொன்னின்மீது வெண் திருநீறு புனைந்தது எனத் தோன்றும் கயிலைமலை—தன்னையார்க்கும் அறிவறியான்—சிவபெருமான்—மன்னியமாமலை. அதன் சாரலில் இன்ன தன்மையன் என்றறியாச் சிவனையேயுணர்ந்து ஆர்வம் தழைக்கின்றான் உன்னருஞ்சீர் உபமன்னியமுனி. அம்முனிவர் பெருமான் பத்தர் பல்லாயிரர், முனிவர், சுத்த யோகிகள், சூழ இருந்தபோது ஆங்கு ஆயிரங்கதிர் பொங்கிய போராளி போன்று ஒளிப்பிழம்பு ஒன்று தோன்றியது. அதனைக் கண்டு உபமன்னிய முனிவரைச் சூழ்ந்திருந்த தூய மாதவர் "ஈங்கு இது என்ன அதிசயம்?" என்று வினவினர். முனிவர் பிறைமதி சூடிய பெருமான் திருவடியைச் சிந்தனைசெய்துணர்ந்து "தென்திசை வந்த நாவலர்கோன் புகழ்வன்றொண்டன் எந்தையார் அருளால் அணைகின்றான்" என்றார். மேலும் அத்திசை நோக்கிக் கைகள் கூப்பித் தொழுது மெய்யில் ஆனந்தக் கண்ணீர் பரவச் செல்கின்ற உபமன்னியரை அவ்வந்தணர் நோக்கி சிவபெருமான் திருவடி மலரைத்தவிர மற்றெவரையும் வணங்காத நீவிர் இந்நிலையடைந்ததென்? என்று வினவ; உபமன்னியர்,

“தம்பிரானைத் தன் உள்ளந்த ழீஇயவன்
நம்பியாருரன் நாம் தொழுந்தன்மையான்”

என்று நம்பியாருரர்ப் பெருமையையுணர்த்தினார், அத்
தவசியர் முனிவரை வணங்கி,

வென்ற போரொளியார் செய்விழுத்தவம்
நன்று கேட்க விரும்பு நசையினேம்.

இன்றெமக்குரை செய்தருள்—என்று வேண்டினார்.
அவ்வேண்டற்கு உபமன்னியர் உள்ளவண்ணம் உரை
செய்கின்றார்;

திருத்தொண்டத் தொகை தரவரும் காதல்

வெள்ள நீர்ச்சடை மெய்ப்பொருளாகிய வள்ளல்
சிவபெருமான் சாத்தும் மதுமலர் மாலையும் அள்ளும்
நீரும் எடுத்தணைவான் அணுக்கத் தொண்டன் ஆலால
சுந்தரன் முன்னொரு நாள் முதல்வன்றனக்கு விதிப்படியான
நாள் மலர் கொய்திட நந்தனவனச் சூழல் சென்றான்.
அங்கு முன்னமே அம்பிகை வண்டார் குழற்காம் மலர்
கொய்திட முழுநிலவின் ஒளிமுகத்துச் சேடியர் அந்தமில்
சீர் அணிந்திதை கமலினி என்போர் சென்று திருமலர்
கொய்து கொண்டிருந்தனர் வானவர் ஈசன் திருவருளால்
ஆலாலசுந்தரன் வந்து,

மாதவம் செய்த தென்திசை வாழ்ந்திடத்
தீதிலாத் திருத்தொண்டத் தொகை தரப்
போதுவார் அவர் மேல் மனம் போக்கிடக்
காதல் மாதரும் காட்சியிற் கண்ணினார்.

ஆலாலசுந்தரன் முன்னம் பன்மலர் கொய்து சென்றான்.
அன்னம் அணையரும் பனிமலர் கொண்டு அகன்றனர்.
ஆதிமூர்த்தி சிவபெருமான் சுந்தரன் திறம்நோக்கி “மாதர்

மேல் மனம் வைத்தனை, தென்புவி மீது தோன்றி அம் மெல்லியலாருடன் காதல் இன்பம் கலந்தனைவாய்”, என ஆலாலசுந்தரன்; கைகள் அஞ்சலி கூப்பிக் கலங்கி,

“செய்ய சேவடி நீங்கும் சிறுமையேன்
மையல் மானுடமாய் மயங்கும் வழி
ஐயனே தடுத்தாண்டருள் செய்”

எனவேண்டினான். அங்கணாளரும் அவ் வேண்டற்கு அருள் செய்தார். நங்கை மாருடன் நம்பியும் தென்திசைத் தோன்றி இன்புற்று; இறைவனைச் சாருகின்றார் என்று ஆலாலசுந்தரன் செயல் எல்லாம் அறியவுரைத்தார் உபமன்னியர்.

திருத்தொண்டர் மேவும் தென்திசை மேன்மை

அவற்றையெல்லாம் கேள்விமடுத்த அந்தணாளர் சுந்தரர் பந்த மானுடப் பாற்படுதற்கு இந்த வான்திசை எட்டினும் தென்திசை மேற்பட வந்த புண்ணியம் யாது? என வினவினர்.

ஒப்பற்ற தவத்தான் புலிக்கால் முனிவனாம் எந்தை யார் அருச்சித்துள்ளது. ஆகவே பெரும் பற்றப்புலியூர் என்று போற்றும் பெருமையுடையது. பெருமைசேர் ஒரு நெறியாளர் சேமவைப்பாம் தில்லையம்பதி ஒங்குமால் அத் திருப்பதியில் நம்மையாளுடைய நாயகி மெய்த்தவக் கொடி சிவகாமி விருப்புடன் காண பெருமான் நீடிய அம்பலத்தாடும் அத்திறம் பெற்ற திசை எத்திசை? தென் திசையே.

மாதோர்பாகனார் ஆரூர் மலர்ந்தது அத்திசை; ஏழுலகின்றவள் கம்பையாற்றில் வழிபடு காஞ்சி என்று உம்பர் போற்றும் பதியும் உடையது நந்தி தவஞ்செய்து நீடருள் எய்திய ஐயாறுந் திகழ்வது.

"ஈசர் தோணி புரத்துடன் எங்கணும்
முசனைக்குப் பொருந்தும் இடம் பல"

உடையது அதன் பெருமையைப் பேசினால் அத் திசைக்குப் பிறதிசை ஒவ்வா என்று உபமன்னியமுனிவர் வன்றொண்டர் செய்கையைச் சொல்லியருளினர்.

அவர் சொல்லியருளியபடியே வன்றொண்டர் அடியார் நிறை சிறப்பையுணர்த்திய திருத்தொண்டத் தொகையின் விரிவை இன்று என் அன்பின் ஆர்வத்தால் இயம்புகின்றேன். இத் திருத்தொண்டர் புராணத்திற்கு முதன்மைப் பதிகம் புற்றிடங்கொண்ட புராணர்—ஆரூர் இறைவன்—அருளினால் வன்றொண்டர் நம்பியாரூரர் சொன்ன மெய்த் "திருத்தொண்டத்தொகை" யென நாம் வணங்கப் பெற்ற நற்பதிகம்.

அந்த மெய்ப் பதிகத்தின் விளங்கும் அடியார்களை நம்பியாண்டார் நம்பி மனமார்ந்து துதித்துப் பாடிய "திருத்தொண்டர் திருவந்தாதி" வகையாய் வந்த வழியின் வழுவாமல் திருத்தொண்டர் புராணத்தை இயம்புவாம் என்று தொடர்கின்றார் சேக்கிழார் பெருமான்.

நம்பியாரூரர் உலக வாழ்வின் முடிவில் கயிலை சென்றடையும் நிகழ்ச்சியைக் காணும் உபமன்னிய முனிவர் நம்பியாரூரரைத் தொழுதுவழிபட்டுச்சொல்லும் துதி முறையாக ஆலாலசுந்தரர் சிறப்பும்; அவர் நம்பியாரூராகத் தோன்றிய காரணம் மாதர் மேல் மனம்போக்கிய திறமும்; அதன்காரணம் மாதவம் செய்த தென்திகை வாழவும் தீதிலாத் திருத்தொண்டத்தொகை தரவும் அத்தனைக்கும் முழுமையான முதற்காரணம் ஈசர் திருவருளும் எனக்காவியத்தின் முன்னுரை முதன்மையை யுணர்த்தி திருத்தொண்டத் தொகைப் பதிகம் முதல்

நூலாகவும் திருத்தொண்டர் திருவந்தாதி வழி நூலாகவும்
கொண்டு திருத்தொண்டர் புராணம் விரித்துரைக்கப்
பெறுகின்றது. என்று இங்கு நன்குணர்த்துகின்றார்
சேக்கிழார் பெருமான்

என்று மாமுனீ வன்றொண்டர் செய்கையை
அன்று சொன்னபடியால் அடியவர்
துன்று சீர்திருத் தொண்டத் தொகை விரி
இன்றென் ஆதரவால் இங்கியம்புகேன்

மற்றிதற்குப் பதிகம் வன்தொண்டர் தம்
புற்றிடத் தெம் புராணர் அருளினால்
சொற்ற மெய்த்திருத் தொண்டத் தொகையெனப்
பெற்ற நற்பதிகம் நாம் தொழப் பெற்றதாம்.

அந்த மெய்ப் பதிகத் தடியார்களை
நந்தம் நாதனாம் நம்பியாண்டார் நம்பி
புந்தியாரப் புகன்ற வகையினால்
வந்தவாறு வழாமல் இயம்புவாம்.

இம்முன்று பாடல்களும் "திருமலைச் சிறப்பு"ப் பகுதியின்
முடிவில் அமைந்து காப்பியத்தின் முதன்மையை விளக்கு
கின்றன. இவற்றின் முடிவில் காவியத்தின் நோக்கமும்
பயனும் குறித்துணர்த்தி,

உலகம் உய்யவும் சைவம் நின்றோங்கவும்
அலகில் சீர் நம்பி யாநூரர் பாடிய
நிலவு தொண்டர் தம் கூட்டம் நிறைந்துறை
குலவு தண்புனல் நாட்டணி கூறுவாம்.

என்று காவியத்தலைமையின் நாட்டுச் சிறப்பும் நகரச்
சிறப்பும் முறைப்படி தொடர்கின்றார் சேக்கிழார். இத்
திருப்பாடலில்

“நம்பியாரூரர் பாடிய-நிலவு தொண்டர்”

எனவே பாடப்பெற்ற காவியத் தலைவர் திருத் தொண்டர் என்றும் தொண்டர் கூட்டம் என்னாமல் தொண்டர் தம் கூட்டம் எனவே அத்திருத் தொண்டருள் பலர் தேவாசிரியன் மண்டபத்தே நம்பியாரூரர் பாடிய போது இல்லையாயினும் அவர் தன்மையர் சாரும் தன்மைத்தே திருக்கூட்டம் என்றும்; “நிறைந்துறை” எனவே நிறைதிருத்தொண்டர் எண்ணிலார் செறிந்துறைத் தனார் என்றும் “குலவு தண்புனல் நாடு” எனவே திருத் தொண்டர் உணர்வு ஒருமையாய்க் கலந்து மகிழும் நாடு தண்ணளி செய்நீர் நாடு என்றும் அஃது பொன்னி நாடு என்றும் உணர்த்துகின்றார் சேக்கிழார்.

சேக்கிழாரின் செந்தமிழ்க் கவிதைகள் செவிக்குத் தேனெனப்பாடும் பேறு பெற்ற அச் சோழ நாட்டினை; அவர் காட்டும்வண்ணம் தொகுத்துக் காண்போம்.

நாட்டுச் சிறப்பு-“காவிரி நாட்டுக் கவினார் வளங்கள்”

தண் புனல்நாடு-சோழர் பொன்னி நாடு, பொன்னி யின் தோற்றமும் கங்கையாம் பொன்னியாம் கன்னி நீத்தமும் காவிரிப் புனலாய்க் கால்பரந்தோங்கி நாடு வளம் பெற வாவியும் மதகும் வயற்புகும் வளமும், மாதர் நாறு பறிப்பவர் மாட்சியும். மள்ளர் ஒதை உழுநர் ஒழுக்கமும், கரும்பல்ல நெல்லென்ன கமுகல்ல கரும்பென்ன வயலின் ஒங்கிக் கதிர்கள் அவர்ந்து பத்தியின் பாலராகும் வித்தகர் தன்மை போலவிளைந்த விளைச்சலும்; வைக்கோல் அகற்றி விளைச்சலைத் தூற்றி பொன்மலையும் நவமணிமலையும்போல வானம் மறைய மள்ளர் கைவினையால் ஆக்கிய நெல்மலையும்; வளம் பெற்ற குடிகள் தத்தம் பதிகள் தோறும் அரசு கொள் கடன்களாற்றி மிகுதி

கொண்டறங்கள் பேணி, பரவ அருமையான கடவுளைப் போற்றி பெற்றோர் முதலிய பெரியோர்களையும் விருந்தினரையும் சுற்றத்தினரையும் தாங்கி விளங்குகின்றதும்.

மலை போன்ற மாடங்கள் நீண்டு மலர்ந்த வீதிகள் எங்கும் விழவின் ஆரவாரமும்; இல்லங்களின் விரும்பினர் விருந்தின் ஆரவாரமும்; இன்பமும் மகிழ்வும் எங்கும்! எங்கும்! என்று இன்னும் பல படியாக விளக்க முற விரித்துப்பாடி

மற்றதன் பெருமை நம்மால் வரம்புற விளம்பல் ஆமோ?

என்று நாட்டுவளத்தின் வரம்பின்மையுணர்த்தி நாட்டுச் சிறப்பை நிறைவு செய்கின்றார் சேக்கிழார்.

“செஞ்சாலி—திருத்தொண்டர்”

உலகியற் கண் இறைவழிபாட்டின் நோக்கம் பலவேயாகும். ‘வாழ்த்துவதும் வானவர்கள் தாம் வாழ்வான்; மனம் நிற்பால் தாழ்த்துவதும் தாமுயர்ந்து தம்மையெல்லாம் தொழ வேண்டி’ (திருவாசகம்-20)

என்கின்றார் மணிவாசகர். இறைவனை வானவர் வாழ்த்துவதும் இறைவன்பால் மனந்தாழ்த்துவதும் தற்பயன் கருதியே எனின் மண்ணுலகோர் வழிபடும் நோக்கம் பவவாகவும் தற்பயன் கருதியும் இருப்பதில் வியப்பொன்று மில்லை. அவ்வாறின்றி திருத்தொண்டர்—திருக்கூட்டம் “கூடும் அன்பினிற் கும்பிடலேயன்றி வீடும் வேண்டா விறலின் விளங்கினார்” என்கிறார் சேக்கிழார்.

இம்மைச் செய்தது மறுமைக் காமெனும் அறவிலை வணிகம் போலும் வீடு பேறும் வேண்டா வெற்றியின்

விளங்கி இறைவன்பால் கூடும் அன்பிற்காகவே அன்பின ராய்க் கும்பிட்டனர் திருத்தொண்டர் எனின் இறைவன் பால் திருத்தொண்டர் அன்பு கூடியது யாங்ஙனம்? என்பதையும் அன்பு இயல்பான தன்மை யெனவும் இயல் பாய் வளர் பயிர் விளைச்சலில் வைத்துணர்த்துகின்றார். சேக்கிழார்.

காவிரி நாட்டு வயல்களில் சாலி—நெற் பயிர் விளைச்சலையுணர்த்தும் திருப்பாடல் இரண்டில் திருத் தொண்டின் விளைவையும் தெரிவிக்கின்றார் காண்போம்.

‘சாலி நீள் வயலின் ஓங்கித் தன்னிகர் இன்றிமிக்கு வாவிதாம் வெண்மை யுண்மைக் கருவினாம் வளத்தவாகி சூல்முதிர்பசலை கொண்டு சுருள்விரித்து அரனுக்கன்பர் ஆலின சிந்தை போல அலர்ந்தன கதிர்களெல்லாம்.’

இப்பாடலில் “அரனுக்கன்பர் ஆலின சிந்தை போல” என்று உவமையாகச் சொல்லும் முகத்தான் அரனுக்கு அன்பர்—திருத்தொண்டர் சிந்தை விரிந்த தன்மையை விளக்கி இறைவன்பால் கூடிய திருத்தொண்டர் அன்புத் திறத்தையே உணர்த்துகின்றார் சேக்கிழார். விளக்கம் காண்போம் :

இப்பாடல் “அரனுக்கு அன்பர் ஆலின சிந்தைபோல” சாலி—நெற்பயிர் வயலின் ஓங்கி மிக்கு வெண்மைக்கு கருவினாம் வளத்தவாகி சூல்கொண்டு கதிர்கள் எல்லாம் விரித்து அலர்ந்தன. என்ற பொருள் முடிபுகொண்டு அடுத்த—“பத்தியின் பாலராகி” எனும் பாடலில் விளைந்தன. என்று முடிகிறது.

பொருளின்—சாலியின்—வினைகட்கு நீள் வயலின்; தன்னிகர் இன்றி; முதலாக அளித்த சிறப்பு அடைமொழி களெல்லாம்! “அரனுக்கன்பர் ஆலின சிந்தை

போல" என்னும் உவமைச் சிறப்பை உள்ளுரையாய் உணர்த்துகின்றன!

சாலி—நெற்பயிர்கள் வயலின் ஒங்கி என்னாது நீர் வயலின் ஒங்கி என்றமையின் அன்பர் “உள்ளத்தனையது உயர்வு” (குறள் 595) என்ற படி நீண்ட உலகின் ஊழி பெயரினும் தாம்பெயரார்; ஒன்று காதலித்து உள்ளமும் ஒங்கிட நின்றவர் எனவும்; சாலி.....மிக்கு என்னாது தன்னிகர் இன்றி மிக்கு என்றமையின் அன்பர் “பெருமையால் தம்மை ஒப்பர்” எனவும் பேச ஒண்ணாப் பெருமை பிறங்கினார்” எனவும்; சாலி...வெண்மைக்கருவினாம் வளத்தவாகி என்னாமல் வாலிதாம் வெண்மை என்று முன்பும் உண்மை என்று பின்பும் வைத்து “வாலிதாம் வெண்மை உண்மைக்கருவினாம் வளத்தவாகி” என்றமையின் வாலி தாம் வெண்மை : மாசற்ற தூய வெண்மை—அஃதே அறம். ‘மனத்துக்கண்மாசிலன் ஆதல் அனைத்தறன்’ என்றார் திருவள்ளுவரும். எனவே அன்பர் மாசற்ற தூய மனம் உடையார். வெண்மையுண்மை எனவே புறத்தே உண்மையாம் தூயவெண்ணீறு துதைந்த பொன்மேனியர். ஆக “மாசிலாத மணி திகழ் மேனிமேல் பூசுநீறுபோல் உள்ளும் புனிதர்” என்னும் உள்ளும்புறமும் அறம் நிறை தன்மையே பொருளின்ப வளத்தினர் எனவும்,

சாலி.....சூல் கொண்டு என்னாது சூல் முதிர் பசுலை கொண்டு என்றமையின் சூல் (கரு) முதிர்பசுலை = சூல் ஒரு காலைக் கொரு கால் முதிர்வு—தாய்மையுணர்வுப்பசுலை தோற்றுவித்தல் என அன்பர் தாயிற் சிறந்த தயவான் கைத் திருத்தொண்டு செய் கடப்பாட்டினார்;..... “அன்பினால்

மெய்த் தழைத்து விதிர்ப்புறு சிந்தையர்
கைத் திருத்தொண்டு செய் கடப்பாட்டினார் எனவும்

சாலி.....விரித்து அலர்ந்தன என்னாது சுருள் விரித்து அலர்ந்தன என்றமையின் அன்பர் உலகியல் மயக்கமாகிய முறுக்கவிழ்த்து வான் புகழ் மலர்த்துவர் எவையும்

சாலி.....அலர்ந்தன கதிர்கள் என்றமையாது கதிர்கள் எல்லாம் என்றமையின் “அடியாரவர் வான் புகழ் நின்ற தெங்கும் நிலவியுலகெலாம்” எனவும் ஆக பொருட்களித்த அடைமொழிச் சிறப்புச் சொற்களால் உவமைப் பொருளாகிய அரனுக்கன்பர் தன்மைச் சிறப்பினை உணர்த்துகின்றார் சேக்கிழார்.

அடைமொழிச் சிறப்புச் சொற்களைப் பொருட்களித்து உவமையை “அரனுக்கன்பர் ஆலின சிந்தை போல” எனப்பொதுவாகக்கூறியது; உவமைப்பொருளின் கண் அத்தன்மை உள்ளீடாய் அமைந்துள்ளமை யாரும் அறிந்துள்ளமையின்; பொருளுக்கு—நெற்பயிர்க்குப் அத்தன்மையை பொருத்திக் காட்டவே பொருட்கு அடைமொழி புணர்த்திக் காட்டினார் என்றுணரலாம். ஆகவே

“அரனுக்கன்பர் நீளுலகில் எந்நாளும் உள்ளம் ஒங்கிய பெருமையால் தம்மையே ஒப்பாராகி தூய்மையும் வெண்மையும் உண்மையுமாகிய அறவுணர்வே உள்ளும் புறமும் நிறைந்து தாயிற் சிறந்த தயவான் கைத்திருத் தொண்டு செய் கடப்பாடுடையராய் உலகியல் மயக்கமாகிய சுருளை விரித்து உலகெலாம் வான்புகழ் நிறுத்தும் மலர்ந்த சிந்தையர்” என்பதும் நன்குணரலாம். எனவே ‘அறக்கண் என்னத்தகும் அடிகள் ஆருரர்’ என்று சுந்தரர் போற்றும் அறத்தின் நாயகனை ‘தாயிற்சிறந்த தயாவான தத்துவனை’ அறவுணர்வினால் வளமுற்ற ‘அருளின் நீர்மைத் திருத்தொண்டர்’ தங்கள் உள்ளமும் உணர்வும் ஒன்றிக் ‘கலந்தமையாலேயே உள்ளங்கவர் நாயகனைக் கூடும் அன்பினிற் கும்பிட்டனர் என்பதையுணரலாம். இது

போன்றே கம்பரும் “நினைவருங் குணங் கொடு
அன்றோ இராமன்மேல் நிமிர்ந்த காதல்” (கங்கைகாண்
படலம்-37) என்றதைக் காணலாம்.

அரனுக்கு அன்பர்! ஆலின சிந்தையும் ஆலின சிந்தை
யால் அரனுக்கு அன்பர் ஆகிய தன்மையும் ஆக உணர்த்
தும் சேக்கிழார்; இப்பாடலில் “வாலிதாம் வெண்மை
யுண்மைக்கருவினாம் வளத்தவாகி” என்னும் தொடரால்
திருத்தொண்டர் மாசிலா மனமும், மாசிலாத மணிதிகழ்மேனி
மேல் பூசும்நீறும், உடைய அறத்தினால் அருளின்நீர்மைத்திருத்
தொண்டினிற் சிறந்தனர், என்றும் நன்குணர்த்துகின்றார்.
இப்பாடலில், செஞ்சாலி வளமும் திருத்தொண்டர்
தன்மையையும் உணர்த்தி அடுத்து.

“பத்தியின் பாலராகி பரமனுக்காளாம் அன்பர்
தத்தமிற் கூடினார்கள் தலையினால் வணங்குமாபோல்
மொய்த்தநீள் பத்தியின் பால்முதிர்ந்தலை வணங்கி மற்றல்
வித்தகர் தன்மைபோல விளைந்தன சாலியெல்லாம் ’

என்று சாலிவிளைச்சலையும் அடியார்க்கடியராம் செயற்
சிறப்பையுமுணர்த்துகின்றார்.

ஆக செந்தண்மை அறவுணர்வு உள்ளீடாகி மிக்கு
அருளின் நீர்மைத் திருத்தொண்டு வெளிப்படையாக
விளங்கினர் திருத்தொண்டர். இத்தன்மையர் “கூடும்
அன்பினிற் கும்பிடும் ஆருர் இறைவன் அறவனார்”
என்பதையும் அவரருள் நெறியையும் எடுத்துக்காட்டவே
“தனிப்பெருந் தருமம்தான் ஓர் தயாவின்றித் தானை,
மன்னன் பனிப்பில் சிந்தையினின் உண்மைப் பான்மை
சோதித்தாலென்ன” நிகழ்வித்த மனுவேந்தன் அறநெறி
மாண்புணர்த்தும் அரும்பெருஞ் செய்தியை விளக்கமுறப்
பாடியுள்ளார் சேக்கிழார். இத் திறத்தால் “மனுநீதி
கண்ட புராணம்” என்று அப்பகுதி வழங்கப் பெறுகின்றது

திருநகரச் சிறப்பு : திருவிளங்கும் திருவாரூர்;

சொன்ன நாட்டிடைத் தொன்மையில் மிக்கது: திருமகள் வழிபட்டது: வன்னியும் கங்கையும் மதியும் பொதிந்த சென்னியார்த் திருவாரூர், என்று திருநகரச் சிறப்பைத் தொடர்கின்றார். வேதஒசை முதலிய ஒசையும் பல்லியங்கள் ஒலி முதல் ஒலிகளும், எல்லையின்றி எங்கும் எழுந்துள்ளதும் மாடமானிகையெலாம் ஆடல் மாதர் அணி சிலம்பார்ப்பும் திருப்பதிகங்கள் கிள்ளை பாடுவ கேட்பன பூவைகள்; ஒளிமிகு கலன்கள், துளக்கு பேரொலிகள், நிறைந்து நெறுங்கு பண்டங்கள் பல்வகை வளங்களும் நிரம்பி அளக்கர் போன்ற ஆவண வீதிகளும், தாழ்சடையர் சைவத் தவசியர் வாழ்ந்த சிந்தை முனிவர். மறையவர், விருப்பமிகு இன்பத்துறையுள் கலந்தவர் தத்தம் குழலுக் கேற்பப் பெறும் பல்வேறு இடங்களும் பெற்றது அத் தொல் நகரம்.

நிலமகட்கு அழகு நிறை நீண்ட திருநெற்றியில் திலகம்போன்றது—சோழர்வாழ்ப்பதி—மலர்மகள்திருமகட்கு வண்தாமரை போல் மலர்ந்து அலகில் பெருமைத் திருவாரூர் விளங்குகின்றது. என்று பன்னிரண்டு திருப் பாடல்களில் திருநகரச் சிறப்பை விளக்கமுறப் பாடிய சேக்கிழார்.

அன்ன தொல் நகருக் கரசாயினான்
துன்னுசெங்கதிரோன் வழித் தோன்றினான்
மன்னுசீர் அநபாயன் வழி முதல்
மின்னும் மாமணிப் பூண்மணுவேந்தனே!

என்று மனுவேந்தன் அறநெறி மாண்ட அரசியற் பெருங் காவற் சிறப்பைத் தொடர்கின்றார்.

மனுவேந்தன் பிறப்பு— வளர்ச்சி— சிறப்பு என்று மனுவேந்தன் வரலாற்று முறையின் இன்றி; மனுவேந்தன் திருவாரூர்ப் பெருங்காவல் திறத்தினை விளக்கும் அமைப்பாகவே இப்பகுதியைப் பாடிப் பரவுகின்றார்.

முப்பத்தாறு திருப்பாடல்களில் மனுவேந்தன் அரசியற்காவல் உணர்வும் திறமும்; அவற்றினைத் தெரித்துணர்த்த நிகழ்ந்த பசுக்கன்றின் இறப்பும் பசுவின் பெருந்துயரும் பசுத்துயர் நீக்க முயலும் மனுவின் செங்கோல் அறமுறையும்; அவ்வழி கறவை முறை செய்த காவலன் மனுவிற்கு அறவனார்— ஆரூர் இறைவன்— அருளிய பெருஞ்சிறப்பும் பாடிப் பரவுகின்ற திறமாக அப்பகுதியை அமைத்துள்ளார் சேக்கிழார். (செந்தண்மை அறமும்—செங்கோல் மனுவும் எனும் தனிக் கட்டுரைகாண்க)

திருவாரூர்ச் சிறப்பு மனுவேந்தன் செங்கோன்மைக் காவல் திறத்தால் அறநெறியின் அருட் சிறப்பாக விளங்குதலை உணர்த்தி;

இத் தன்மைத்தாகிய அறநெறியில் நின்று உய்யுமாறு எண்ணிலா உயிர்கட்கு அருள்புரிந்து யார்க்கும் தலைவராகிய இறைவர் மகிழ்ந்து இருந்தருளும் பேறுடைய பழமையாகிய திருவாரூரின் சிறப்பை மேற்படப் புணையும் உரை நமது அளவுபட்ட சொல்லுக்குத் தக்கதோ? என்று வினவி அந்தகரின் பெருமை புனைந்துரைக் கெல்லாம் அடங்கா அளவிலா உண்மைப் பெருமையுடையதாகும் எனவுணர்த்துகின்றார்.

உண்மைப் பெருமை வாய்ந்த திருவாரூர் நகர்க்கு அகமலராக விளங்குகின்றது அறவனார் சிவபெருமான் பூங்கோயில்.

அப் பூங்கோயிலின் திருவாயில் முன்னாகியது தேவாசிரியன் திருக்காவணம் எனப் போற்றிக் காட்டி அதனிடையிலங்கும் திருத்தொண்டர்த் திருக் கூட்டச் சிறப்பைப் பாடத் தொடர்கின்றார் சேக்கிழார்.

முன்னர், (பக். 26) “மலர்மகட்கு வண்தாமரை போல் மலர்ந்து அலகில் சீர்த் திருவாரூர் விளங்குமால்” என்று திருவாரூர் சிறப்பின் பன்னிரண்டாவது பாடலில் திருவாரூர் திருமகட்குவளப்பமிகு தாமரை போன்றது என்றார். இங்கு

“அனையதனுக்கு அகமலராம் அறவனார் பூங்கோயில்”

என்றுரைக்கின்றார். அறவனார் பூங்கோயில் வளமிகு தாமரையாகிய ஆருர்க்கு அகமலராம். ஆக நகரின் பொருள் முதலாகிய—திருமகள்செல்வம் எல்லாம் அறம் (அறவனார் பூங்கோயில்) உள்ளிடாக அகமலராக—விளங்கினமையால் வளம் மிகுந்து சிறந்தது என,

‘சிறப்புடைமரபின் பொருளும் இன்பமும்
அறத்துவழிப் படுஉம் தோற்றம்’

என்ற தமிழ் மரபுக் கொள்கையை விளங்க உணர்த்துகின்றார் சேக்கிழார்.

இங்கு திருவாரூர்—திருமகட்குத் தாமரை. அத்தாமரை மலரின் அகமலராக—ஆருர் அறவனார்— சிவபெருமான் பூங்கோயில் விளங்குகின்றது எனக் குறித்துரைத்தது “மலர்மிசை யேகினான் என்ற குறட்குறிப்பும் பூங்கோயிற்கண் தேவாசிரியன் திருக்காவணத்திடை விளங்கும் திருத்தொண்டர் திருக்கூட்டம்; அம்மலர் அமர்ந்த ஆனந்தத் தேனருந்தும் தன்மையால்... மலர்ப்— பொதிநலன் நுகர் தருபுனிதர் பேரவை (பெரியபுராணம் 4) என முன்னர் குறித்துணர்த்தியதும் நினைப்பவர் நெஞ்சின் நினைப்பை இனிப்பாக்கும் பேரிலக்கியப் பெருஞானச் சுவையாகும்.)

அகமலரின் தேனருந்தும் அடியார் திருக்கூட்டம்

தேவாசிரியன் எனுந்திருக்காவணம் அகிலலோகமும்
போல்வது, அதனிடையே

“அஞ்செழுத்தோசை அன்பினிற் பொலிபவர்”!

“அத்தர் வேண்டிமுன் ஆண்டவர்”

“அன்பினால் மெய்த்தழைத்து விதிப்பறு சிந்தையர்”

“கைத்திருத்தொண்டு செய் கடப்பாட்டினார்”

மாசிலாத ஒளிதிகழ் மேனிமேல் பூசு நீற்றினர்!

பூசுநீறு போல் உள்ளமும் புனிதர்!

அவ்வுள் ளொளியால் எத்திசையும் விளக்க

முறச்செய்தவர்!

பேசிமுடியாத பெருமை வளர்ப்பவர்!

மாதோர் பாகர் மலர்த்தாள் மறப்பிலார்!

ஒதுகாதல் உறைப்பின் நெறிநின்றார்!

குற்றமற்ற குணக்குன்று ஆனவர்.

‘கேடும் ஆக்கமும் கெட்ட திருவினார்’!

‘ஓடும் செம்பொனும் ஓக்கவே நோக்குவார்’!

கூடும் அன்பினிற் கும்பிட லேஅன்றி

வீடும் வேண்டா விறலின் விளங்கினார்!

‘ஈசன் பணியலது பற்று ஒன்றிலார்’!

ஈர அன்பினர் யாதும் குறைவிலார்!

தாண்டவப் பெருமான் தனித்தொண்டர்கள்

நீண்டதொல் புகழார்!.....இத்திறத்தவர் எண்ணிலார்

திருக் கூட்டமாக விளங்குகின்றனர்.

“இந்தமாதவர் கூட்டத்தை எம்பிரான்

அந்தமில் புகழ் ஆலாலசந்தரன்

சந்தரத் திருத்தொண்டத் தொகைத்தமிழ்

வந்துபாடிய வண்ணமுரை செய்வாம்”

என்று ஆலாலசந்தரன் உலகில் நம்பியாருரராக வந்து

‘சுந்தரத்திருத்தொண்டத் தொகைத்தமிழ்’

பாடிய வண்ணவரலாற்றைத் தொடர்கின்றார் சேக்கிழார்.

தடுத்தாட் கொண்ட புராணம்

திருமுனைப்பாடி நாட்டுச் சிறப்பும் திருநாவலூர்ச் சிறப்பும் அழகாகப்பாடிப் பரவுகின்றார். அங்கு மேம்படு சடையனார்க்கும் சுற்பின் வாழ்க்கை மனையிசை ஞானியார்க்கும் சுந்தரர் திருமகனாராகத் திருவவதாரஞ் செய்து ‘நம்பியாரூரர்’ என்னும் திருப்பெயர் பெற்று நரசிங்க முனையரையர் என்னும் நாடுவாழ் அரசர் இடத்து வளர்ந்ததும், ‘புத்தூர் சடங்கவி மகளார்த்திருமணங் கொள்ள இருந்த வேளையில் நம்பியாரூரரை வெண்ணெய் நல்லூர் அருட்டுறையத்தர் அடிமையென்று ஆட் கொண்டதும் ‘வன்றொண்டன்’ என்றழைத்து சொற்றமிழ்ப் பாட்டின் அருச்சனை ஒதென, பேராயிரம் பரவி வானோர் ஏத்தும் பிஞ்சகனை நம்பியாரூரர் ‘பித்தா பிறைசூடி’ யெனப் பெரிதாந்திருப்பதிகம் பாடியதும், தவநெறி வேண்டிப் பெற்றுத் தலந்தொறுந் தரிசித்துத் தில்லை வந்து தாண்டவங் கண்டு தன்னுளே ஒருமையானதும் ஆரூர்ப்பெருமான் நம்பியாரூரரைத் திருவாரூர்க்கு வாவென அழைத்துத் தோழமை தந்ததும், ஆட்கொண்ட நாள் புனை திருமணக்கோல வேட்கைதீர வாழி மண்மேல் நீ விளையாடெனப் புற்றிடங் கொண்டார் பற்றுரையருள பரவையார்த் திருமணம் பன்னாள் இன்பமும், நம்பியாரூரர் நாதர் பூங்கோயில் நண்ணிக் கும்பிடும் விருப்பால் இந்திரத் திருவின் மேலாம் எழில்மிக விளங்கித் தோன்ற சைவ மெய்த் திருவின் கோலந்தழைப்ப பரிவாரஞ் சூழ அண்ணலாரூர்ப் பூங்கோயிலணைந்ததும், தேவாசிரியன் சீர்மிகு காவணத்து எண்ணிலார் அடியார் கூடியிருக்கக் கண்டு.

“இவர்க்கு யான் அடியனாகப் பண்ணுநான் எந்நான்”

என்று அடியவர்க்கடிபனாவேன் என்னும் ஆதரவு மேன்மிக திருவாயில் பணிந்து கை குவித்துப் புக்கதும், அவர்க்கெதிர் காணக் காட்டும் இறைவன் பாதங்களைப் பணிந்து பூண்டு மாமறை சூழ்ந்த ஆடிய திருவடி மலை மகள் வருடச் சிவந்த சீரடி நீதியிற் பொலிந்த சோதிய என்றெல்லாம் நம்பியாருரர்ப் பரவிப் போற்றியதும்,

நம்பியாருரார்க்கு நண்பர் ஆருரர் மன்னு சீர் அடியார்த் திருத்தொண்டின் திறமெலாம் திருவருள் புரிந்து மறைமொழிந்த திருவாக்கால்

“தில்லை வாழ் அந்தணர் தம் அடியார்க்கும் அடியேன்”

என்றெடுத்துத் தமிழிசைப்பா மொழியருளத் திருவருள் வழியே நம்பியாருரர் அடியார் திருக்கூட்டத்தருகு சென்றெய்தி அன்பினால் பன்முறைத் தொழுகணீர் சிந்தி வீரத்தார் எல்லார்க்கும் தனித்தனி வேறு அடியேன் என்று ஆர்வத்தால் ‘தமிழ்மாலைச் செம்பொருளால் திருத் தொண்டத் தொகையான திருப்பதிகம் பாடி’ திருத்தொண்டர் எதிர் பணிந்ததும் விரிவாகப் பரவிப் போற்றுகின்றார். முடிவில்,

“உம்பர் நாயகரடியார் பேருவகை தாமெய்த

நம்பியாருரர் திருக்கூட்டத்தின் நடுவணைந்தார்

என்று நம்பியாருரைத் திருக் கூட்டத்துள் ஒருவராக உணர்த்துகின்றார். இம் மாண்பு

“உடையான் உன்றன் நடுவிருக்கும் உடையான் நடுவுள்
நீயிருத்தி
அடியேன் நடுவுள் இருவீரும் இருப்பதானால் அடியேனுள்

அடியார் நடுவுள் இருக்கும் அருளைப் புரியாய்ப்
பொன்னம்பலத்தெம்
முடியா முதலே யென் கருத்து முடியும் வண்ணம்
முன்னின்றே”

என்று மாணிக்கவாசகர் வேண்டும் வண்ணமாகிய பெருமை
மிகு மாண்பின் இலக்கியமாய் விளங்கக் காண்பதும்
இதனை நினைந்து நினைந்துணரும் நெறியில் நிற்பதும்
அவரவர் செய் தவத்திற்கேற்ப அமையும்.

“தம்பிரான் தோழரவர் தாம் மொழிந்த தமிழ் முறையே
எம்பிரான் தமர்கள் திருத்தொண்டேத்தல் உறுகின்றேன்”

என்று திருத்தொண்டத் தொகையின் முறையாகவே
தில்லை வாழ்ந்தணர் முதலாகத் திருத்தொண்டர்
ஒவ்வொருவருக்கும் ஒவ்வொரு புராணமாக ஒருவர்
வரலாற்றில் ஒருவர் வரினும் அவரவர் புராணமும் தனித்
தனியே பாடிப் பரவுகின்றார். நம்பியாரூரரின் எஞ்சிய
வரலாற்றை அவர் அடியார்க்கடியராய் அடியார்
நடுவணைந்தார் என்பதற்கேற்ப ஏயர் கோன்கலிக்காமர்
புராணத்துள்ளும் கழறிற்றறிவார் புராணத்துள்ளும்
இணை வரலாறாகப் பாடி முடிவில் வெள்ளானைச்
சருக்கத்தில் நம்பியாரூரர் சேரமான் தோழராகக் கயிலை
யணைந்த. தன்மையைப் பரவி திருத் தொண்டர்
புராணத்தை நிறைவு செய்கின்றார். சேக்கிழார்.

இக் கயிலை நிகழ்ச்சியே உபமன்னியர் தொழு
துணர்த்திய முதற் காட்சியாக காவிய வரலாற்றை அமைத்
துள்ளார் சேக்கிழார். (பக். 18) கண்டோம்

தில்லை வாழ்ந்தணர் முதலாக இசை ஞானியார்
வரைத் தனித் திருத்தொண்டர் நம்பியாரூரருடனாக
அறுபத்து மூவரும், தொகையடியார் ஒன்பதின்மரும் ஆக

எழுபத்திரண்டு பேர்த் திருத்தொண்டர்தம் வரலாற்றுத் திறமும் பக்திச் சுவைநனி சொட்டச் சொட்டப் பாடிப் பரவுகின்றார் சேக்கிழார் பெருமான். சோழ மன்னன் அமைச்சராய் இருந்த அவர் இப் பெருமைமிகு கவிவலத்தால் திருத்தொண்டர் சீர் பரவும் தெய்வச் சேக்கிழாராகத் தோன்றுகின்றார்.

திருத்தொண்டர் புராணத்தின் முதற்பகுதி பாயிரமும் திருமலைச் சருக்கமும் ஆகும். பாயிரம் வாழ்த்துப் பகுதியாகவும், திருமலைச் சருக்கத்தின் பகுதிகள் திருவைந்தெழுத்துப் போன்று ஐந்தாகவும்; அவை :

திருமலைச் சிறப்பு

“திருத் தொண்டத் தொகை” யருள இறையருள் புரிந்த ஆலாலசந்தரர் கயிலைக் காதல் நிகழ்ச்சியை விளக்கும் பகுதியாகவும்.

நாட்டுச் சிறப்பு

திருத்தொண்டர் தம் திருக்கூட்டம் நிறைந்துறையும் காவிரி நாட்டுச் சிறப்பை விளக்கும் பகுதியாகவும்,

திருநகரச் சிறப்பு

அந் நாட்டின் தலைமையகமாக விளங்கும் திருவாரூர்ச் சிறப்பும், அத்தொல் நகர்க்கு அரசன் மனுவேந்தன் அறநெறிக்காவற் சிறப்பும், அறநெறிக்கருள் புரியும் ஆரூர் அறவனார் அருளையும் விளக்கும் பகுதியாகவும்.

திருக்கூட்டச் சிறப்பு

ஆரூர் அறவனார்ப் பூங்கோயில் தேவாசிரியன் திருக்காவணத்திடை விளங்கும் திருத்தொண்டர்தம் திருக்கூட்டச் சிறப்பை விளக்கும் பகுதியாகவும்

தடுத்தாட்கொண்டபுராணம்

இத் திருக்கூட்டத்தை நம்பியாரூரர் அவதரித்து வந்து பாடிய வண்ண வரலாறு தடுத்தாட்கொண்ட புராணமாகவும் அமைந்துள்ளன.

ஒருமொழியும் –தொகையும்—வழியும்—விரிவும்

திருமலைச் சருக்கத்தின் முடிவில்

“தம்பெருமான் கொடுத்த மொழி முதலாகத் தமிழ்மாலைச் செம்பொருளால் திருத்தொண்டத் தொகையான திருப் பதிகம்

உம்பர் பிரான் தானருளும் உணர்வு பெறஉலகேத்த எம்பெருமான் வன்றொண்டர் பாடியவர்எதிர்பணிந்தார்.”⁹

“உம்பர் நாயகரடியார் பேருவகை தாமெய்த

நம்பியாரூரர் திருக்கூட்டத்தின் நடுவணைந்தார்

தம்பிரான் தோழரவர் தாம் மொழிந்த தமிழ் முறையே

எம்பிரான் தமர்கள் திருத்தொண்டேத்தல் உறுகின்றேன்”

என்று பரவிப் பாடுகின்றார் சேக்கிழார். இத் திருப்பாடல் இரண்டும் திருத்தொண்டத் தொகையின் திருவவதாரமும் பதிகமுமாய் முளைத்து திருத்தொண்டர் புராணமாக உலகமெலாம்மணக்க விரிந்த விளைச்சலும் உணர்த்தும் திருப்பாடல்களாகும்.

ஆரூர்ப்பெருமான் வன்றொண்டர் நம்பியாரூரர்க்கு.

“தில்லை வாழ்ந்தணர்தம் அடியார்க்கும் அடியேன்”

என்று ஒருமொழி கொடுத்துத் திருத்தொண்டர்த் திறமெலாம் உணர்த்தியருளினார். நம்பியாரூரர் இறைவன் தனக்குக் கொடுத்த ஒரு மொழித் (தமிழ்) முதலாகத் திருத் தொண்டத் தொகையான தமிழ் மாலைத் திருப் பதிகம் உலகம் ஏத்தித் துதிக்க உணர்த்தியருளினார்.

தம்பிரான் தோழரவர் தாம் மொழிந்த திருத் தொண்டத் தொகைத்தமிழ் முறையே அடியார்த் திருத் தொண்டினையானும் திருத்தொண்டர் புராணமாக ஏத்தித் துதிக்கப்பெறுகின்றேன். என்று இத்திருப்பாடல்களில் சேக்கிழார் உணர்த்தும் திறத்தை உணர்வது நம் உள்ளங்கட்கு நலம் பயக்கும்.

திருத்தொண்டத் தொகையின் அடியார்களைத் தமிழ்ச்சொற்றொடர் மாலையாகத் துதித்துத் திருத் தொண்டர் திருவந்தாதியாக எண்பத்தொரு பாடல்களில் திருத்தொண்டத் தொகையின் வழி நூல் இயற்றியருளினார் நம்பியாண்டார் நம்பி.

நம்பியாண்டார் நம்பியருளிய திருவந்தாதியின் வழியே திருத்தொண்டத்தொகையின் விரிநூலாகப் பல்லாயிரம் திருப்பாடல்களில் திருத்தொண்டர் புராணம் இயற்றியருளினார் சேக்கிழார். எனவும் கண்டோம். பக் 18

“ஆருரன்; ஆருரின் அம்மானுக்காளே!”

நம்பியாருரர் அருளிய திருத்தொண்டத் தொகைப் பதினொரு திருப்பாடல்களின் ஒவ்வொரு பாடலிலும் அமைந்த அடியார் தம் வரலாறுகள் ஒவ்வொரு சருக்கமாக வகுத்து அவ்வப்பாடலின் முதன்மொழியே அந்தந்த சருக்கத்தின் பெயராகவும், ஒவ்வொரு சருக்கத்தின் முடிவிலும் நம்பியாருரர்த் திருவாரூர் இறைவற்கு ஆளாகிய திருவருட் பேற்றைப் பரவும் துதிப்பாடல் ஒன்றினையும் அமைத்துத் திருத்தொண்டர் புராணம் இயற்றியுள்ளார்.

இங்ஙனம் ஒவ்வொரு சருக்கத்தின் முடிவிலும் நம்பியாருரர்த் திருவருட்பேற்றைப் பரவும் திருப்பாடல் அமைத்துள்ள திறமும் திருத்தொண்டத் தொகையின் விரிவேயாம் விளக்கம் வருமாறு :

திருத்தொண்டத் தொகைப் பாடல்களின் ஒவ்வொரு அடியார்க்கும் அடியேன் என்று பாடும் நம்பியாரூரர் ஒவ்வொரு திருப்பாடலின் முடிவிலும் “ஆரூரன் ஆரூரின் அம்மானுக்காளே” என்று முடிக்கின்றார். எனவே இத்தொடர்க்குறிப்பினையுட் கொண்ட நம்பியாண்டார் நம்பி திருத்தொண்டர் திருவந்தாதியுள் திருத்தொண்டத் தொகை பாடலின் முடிவில் விளங்கும் அடியார் துதிப்பாடலினுக்கும் அடுத்து நம்பியாரூரர் ஆரூர் இறைவற்கு ஆளாகிய திருவருட் பேற்றைப் போற்றிப்பாடுகின்றார், நம்பியாண்டார் நம்பியின் வழியே திருத்தொண்டர் புராணத்தின் ஒவ்வொரு சருக்கத்தின் முடிவிலும் நம்பியாரூரரைப் போற்றிப் பரவுகின்றார் சேக்கிழார்.

நம்பியாண்டார் நம்பி தில்லை வாழந்தணர் முதலாகத் தொடங்கி திருத்தொண்டத் தொகைப் பதிகத்தின் வரிசை முறையிலேயே அடியார் ஒவ்வொருவரையும் தனித் தனித் துதித்துத் திருத்தொண்டர் திருவந்தாதி பாடுகின்றார்.

நம்பியாரூரர் அவதரித்து; இறைவன் தடுத்தாட்கொள்ள வந்து திருத்தொண்டத் தொகைப் பதிகம் அருளிய வரலாற்றைத் தடுத்தாட்கொண்ட புராணமாக முன்னதாகப் பாடிக்கொண்டு திருத்தொண்டத் தொகை முறையே தில்லை வாழந்தணர் முதலாக அடியார் ஒருவர் வரலாற்றில் ஒருவர் வரினும் அவரவர்க்குத் தனித் தனிப் புராணமாகப் பாடி பரவுகின்றார் சேக்கிழார்,

நம்பியாரூரரின் பின் வரலாற்றைத் தனியாகப் பாடாமல் ஏயர்கோன் கலிக்காமர் புராணத்துள்ளும் கழறிற்றறிவார் புராணத்துள்ளும் இணை வரலாறாக்கி முடிவில் சேரமான் தோழராய்க் கயிலையணந்த

வரலாற்றை வெள்ளானைச் சருக்கம் அமைத்துப் பாடி நிறைவு செய்கின்றார் சேக்கிழார்.

தில்லை வாழந்தணர் முதலிய தொகையடியார்க் கூட்டம் ஒன்பதின்மரும், திருநீலகண்டத்துக் குயவனார், முதலிய தனியடியார் அறுபத்துமூவரும் ஆக பெருந்தவத்தோர் திருத்தொண்டர் எழுபத்திரண்டாம் என்று திருத்தொண்டத் தொகைப் பாட்டுப் பதினொன்றின் வகையால் திருநாவலூராளி—நம்பியாரூரர்—பணித்தனன் என்று திருத்தொண்டர் திருவந்தாதியில்;

கூட்டம் ஒன்பானோடு அறுபத்து மூன்று தனிப்பெயரா ஈட்டும் பெருந்தவத்தோர் எழுபத்திரண்டாம் வினையை வாட்டும் தவத்திருத்தொண்டத்தொகை பதினொன்றின் வகைப்

பாட்டும் திகழ்திரு நாவலூராளி பணித்தனனே!

என்ற பாடலின் விளக்குகின்றார் நம்பியாண்டார் நம்பி.

இவ்வெண் தொகை திருத்தொண்டத் தொகையின் பதினொன்றாவதுஆகிய,

மன்னிய சீர் மறை நாவன் நின்றவூர்ப் பூசல்
வரிவளையான் மானிக்கும் நேசனுக்கும் அடியேன்
தென்னவனாய் உலகாண்ட செங்கணாற்கடியேன்
திரு நீலகண்டத்துப் பாணனார்க்கடியேன்

என்னவனாம் அரனடியே அடைந்திட்ட சடையன்
இசை ஞானி காதலன் திருநாவலூர்க்கோன்
அன்னவனாம் ஆரூரன் அடிமை கேட்டுவப்பார்
ஆரூரில் அம்மானுக் கன்பராவாரே

என்ற இத்திருப் பாடலின்

என்னவனாம் அரனடியே அடைந்திட்ட சடையன்
இசை ஞானி காதலன் திருநாவலூர்க்கோன்
அன்னவனாம் ஆரூரன் அடிமை கேட்டுவப்பார்
ஆரூரின் அம்மானுக் கன்பராவாரே.

என்னும் நம்பியாரூரரின் திருவாக்கின்படி அரனடியே அடைந்திட்ட சடையனார் இசைஞானியார் ஆகிய நம்பியாரூர்த் தந்தை தாயாரையும், நம்பியாரூரையும் அமையப் பெற்றதாகும் இதுகொண்டு சடையனார்க்கும் இசைஞானியார்க்கும் தனித் தனி துதி பாடிப் போற்று கின்றார் நம்பியாண்டார்நம்பி. ஆகவே சடையனார் புராணமும் இசைஞானியார் புராணமும் தனித் தனிப் புராணம் பாடிப் பரவுகின்றார் சேக்கிழார்.

ஆக திருத்தொண்டத் தொகையும் திருவந்தாதியும் பாடிய வழியே சிறிதும் விலகாமலும் வேறொன்று சேர்க் காமலும் திருத்தொண்டத் தொகைத் தமிழ்மாலையின் விரி நூலாகத் திருத்தொண்டர் புராணத்தைச் சேக்கிழார் இயற்றியருளினார் என்று உணர்கின்றோம்.

உலகியல்புக் காவியம் பாடும் கவிஞர் முதல்நூல் வரலாறுகளைக் காலதேச நடைமுறைகட்கேற்பப் புனைந்து இயற்றுவார். அத்தன்மை இன்றி; உலகியலில் வாழ்ந்து அருளுணர்வு ஓங்கிய அடியார் திறத்தை இறை யருளுணர்த்திய தில்லை வாழ்ந்தணர் தம் அடியார்க்கும் அடியேன் என்னும் முதல்மொழி மூலம் நம்பியாரூரர் உணர்ந்து நமக்கு அருளிய திருத்தொண்டத் தொகையையும் அவ்வழி நம்பியாண்டார் நம்பி துதித்த திருத்தொண்டர் திருவந்தாதியையும் விதையும் நாற்றும் போன்று முதலும் வழியுமாகக் கொண்டுணர்ந்து காவிய நிலத்திற் பரவி வளர்த்து விளைச்சலின் பயனை

உலகெலாம் உணர்ந்தோதிப் பயன்கொள்ள திருத் தொண்டர் புராணம் இயற்றிருளினார். தெய்வப் புலமைத் திறனாளர் சேக்கிழார் பெருமான்.

தொண்டர் சீர் பரவும் திருவார் பெருமை

இறைவன் அருளிக்கொடுத்த “தில்லை வாழந்தணர் தம் அடியார்க்கும் அடியேன்” என்னும் ஒரு மொழி கொண்டு திருத்தொண்டத் தொகையருளினார் நம்பி யாரூரர் திருத்தொண்டத் தொகை கொண்டுதிருத்தொண்டத் திருவந்தாதியருளினார் நம்பியாண்டார் நம்பி, திருத்தொண்டர் திருவந்தாதியின் வழியே திருத் தொண்டர் புராணம் அருளினார் சேக்கிழார் பெருமான் இத்தன்மை ஒன்று பத்தாகி பத்து நூறாகி நூறு ஆயிரம் பல்லாயிரங்களாகப் பரவி வருகின்ற திருப்பெருகுந் திறம் போன்று ஒரு மொழி பதிகத் தொகையாகி மாலை அந்தாதியாகி, விரியும் புராணமாகப் பரவி திருவார் பெருமைக் காவியமாகத் திருத்தொண்டர் புராணம் விளங்குகின்றது.

திருத்தொண்டர் அனைவரும் தமிழகத்தின் வாழ்ந்தவரே ஆயினும் பல்வேறு தொழில் ஒழுக்கமுடையவர் அவர் தம் தொழில் ஒழுக்க நடைமுறைகளையுள்ளவாரே யுணர்த்தி உலகியல்பின் பல்வேறு நிலைகளிலிருந்தும் அவர் தம் உள்ளத்து அன்பின் ஒருமையையும் அதனால் ஒங்கிய உள்ளத்தின், “என்றும் இன்பம் பெருகும் இயல்பையும்” இவ்வியல்பு அன்புற்று அமர்ந்த அவர் தம் வழக்கம் என்பதனையும் உலகெலாப் நின்றுநிவ்வ சேக்கிழார் உணர்த்துகின்றார், இப் பெருமையை உணர்ந்த மாதவச் சிவஞான முனிவர்.

தூக்கு சீர்த் திருத்தொண்டத் தொகை விரி
வாக்கினாற் சொல்ல வல்ல பிரானெங்கள்
பாக்கியப் பயனாப் பதி குன்றை வாழ்
சேக்கிழானடி சென்னியிருத்துவாம்.

என்று உச்சிமீது வைத்து மெச்சித் துதிக்கின்றார். என்றால்
சேக்கிழார் தெய்வப் புலமைத் திறத்தை—திருவார்
பெருமையை யாரே அளக்க வல்லார்? திருவருளே
சாலும்! உலகெலாம் வாழ முதன்மையானது இறைவன்
திருவருள் “போற்றி என் வாழ் முதலாகிய பொருளே”
என்கின்றார் மணிவாசகர்.

இத்திருவருளே நிலையான முதன்மைத் திரு.
திருநிலை பெற்ற இறைவன் செம்பொருள் என்றுணரப்
பெறுகின்றான். எனவே “திருநின்ற செம்மை” “திருவே
என் செல்வமே” என்று சிவபெருமானைப் போற்றி நமக்கு
உணர்த்துகின்றார் திருநாவுக்கரசர் பெருமான்.

இத்திரு அருளின் நீர்மைத்தொண்டு—திருத்தொண்டு
—என்பர் சேக்கிழார். (பெரியபுராணம்—9) அத்திருத்
தொண்டரை தொழுதுணர்த்திய நூல்கள் திருத்
தொண்டத் தொகை, திருத்தொண்டர்த் திருவந்தாதி
திருத்தொண்டர் புராணம் என்றும் திருவார் பெருமை
யுணர்த்தும் “திரு”ப் பெற்றுத் திகழ்கின்றன.

“செப்புவாய் நெஞ்சே செயற்பெருமைத் தொண்டர்தம்,
மெய்ப்போதங் காட்டிமிளிர் மேன்மையே: எப்பாலும்
நின்றொளிஞ் சேக்கிழார் நீளுணர்வின் மாக்கவிதை
ஒன்றேனும் ஒன்றி யுணர்.”

(சேக்கிழார்திருவெண்பாமாலை)

“செந்தண்மை அறமும்-செங்கோல் மனுவும்”

திருத்தொண்டர் புராண வரலாற்று முறையும் காவிய அமைப்பும் முதல்; வழி நூல்கள் ஆகிய திருத்தொண்டத் தொகை. திருத்தொண்டர் திருவந்தாதி இவற்றின் செம்மையான விரிவாக அமைந்து விளங்குகின்றன. இத் திருத்தொண்டர் புராணத்துள் திருநகரச் சிறப்பின்கண் மனு வேந்தன் வரலாற்றுச் சிறப்பை விளங்க விரித்துப் பரவுகின்றார் சேக்கிழார் பெருமான். மனுவும் திருவருள் பெற்ற திருத்தொண்டரே என்னும்படி அப்பகுதி “மனுநீதி கண்ட புராணம்” என்ற தலைப்பிலும் வழங்கப்படுகின்றது. பெரும்பான்மையும் சிறப்பாகவும் அத் தலைப்பு அப்பகுதிக்குப் பொருத்தமானதாகவுமுள்ளது. முதல் வழி நூல்கள் திருத்தொண்டத் தொகையுள்ளும் திருத்தொண்டர் திருவந்தாதியுள்ளும் இல்லாத மனுநீதிக்கு அருளிய சிறப்பு திருத்தொண்டர் புராணத்துள் எவ்வாறு புராணமாக உற்றது என்று கற்போர் உள்ளத்து அறியும் வேட்கை அவாவுறுகின்றது இயல்பே.

சேக்கிழார் மனுவேந்தன் வரலாற்றைத்திருத்தொண்டர் புராணத்துள் அமைத்த தன்மையும் இடையே திருத்தொண்டர் புராணக் காவியத்தின் குறிக்கோளிற்கு மனுவின் வரலாறு பொருந்திச் சிறக்கின்றதும் காண்போம்.

அறநெறி சிறந்த தமிழக அரசியல்

பண்டைத் தமிழக அரசியற் செயற்பாடுகளையும் மக்கள் வாழ்ந்த முறைகளையும் தெரியவேண்டின் பண்டைத் தமிழ் இலக்கியங்களே அவற்றை மிகவும் தெரிவிக்கும் தன்மை பெற்று விளங்குகின்றன. சங்கம்

மருவிய நூல்களும் காப்பியங்களும் தமிழக அரசியற் பாங்கு அக்காலத்து இருந்த நிலையையும் அறிஞர் விரும்பிய நிலையையும் அறிவுறுத்தி விளக்குகின்றன. அரசியல் முறைகள் முடியரசு குடியரசு என்று பல படியாக அரசியற் கலைகள் பல்கிப் பெருகி அறிவு நிலையில் கற்பிக்கும் இக்காலத்தின் நோக்கினால் அந்நாளைய தமிழக அரசியற்பண்புகளும் செயற்பாடுகளும் உயிருணர்வின் நறுமணம் முகிழ்ந்த மலர்களைப் போன்று மனதிற்பெருமகிழ்வும் நெகிழ்வும் ஏற்படுத்துகின்றன. வரலாற்றின் பொற்காலம் என்று அரசியல் வரலாற்றறிஞர்கள் சங்ககாலத் தமிழகத்தைப் புகழ்வதும் இவற்றாலேயாம் என்றுணர்த்துகின்றன.

அரசியலின் முடிசூடும் அரசன் அரியணை அமர்ந்து ஆட்சி ஏற்றபோது மற்றவர் யாவரினும் மேம்பட்டவனாக மக்களால் கருதப்பட்டான் ஆயினும் அவன் மக்களைத் தன்னுயிரினும் மேலாக மதித்து அவர்கட்கு எளிவந்தவனாகத் தானே விளங்கினான். மக்களுக்குத் தான் காவலன் என்ற பேருணர்வையே கொண்டு ஆட்சி புரிந்தான். மற்று தனக்குக் காவல் அறமே என்பதன்றி வேறு காவல் எண்ணாமலும், யாரும் எளிதின் காணும் வண்ணமும், மகிழும் வண்ணமும். காட்சிக்கெளியனாக, கடுஞ்சொல்லன் அல்லனாகத் திகழ்ந்தான் அவன்தான் பெருவேந்தனாக விளங்கினான். அவன் நாடே பெருமை பெற்றது.

“காட்சிக்கெளியன் கடுஞ்சொல்லன் அல்லனேல்
மீக்கூறும் மன்னன் நிலம்”

என்கின்றார் திருவள்ளுவர். அம்மன்னற்குச் சிங்காசனமும், வெண்குடையும், செங்கோலும் அரசியற் சின்னங்களாகப் பண்டைத் தமிழிலக்கியங்கள் காட்டுகின்றன.

ஆளும் அரசும்—காவல் அரசும்

சிங்காசனம்—அரியாசனம் விலங்குகளின் வீரம் மேம்பட்ட சிங்கம் போன்று மக்களின் வீரம் மேம்பட்டவன் இருக்கை எனவும்,

வெண்குடையும் செங்கோலும்—வீரம் மேம்பட்டவன் வலியோரினின்றும் எளியோரைக் காக்கக் கடனாற்றும் அறப் பெருங்காவல் திறமும் நெறியும் எடுத்துணர்த்தும் உருவகங்களாகச் சித்திரிக்கப்படுகின்றன.

உலக உயிர்களின் மேம்பட்டவன் மனிதன். இம் மனிதருள் வீரம் மேம்பட்ட ஒருவன் அம்மேம்பாட்டினால் மக்கள் மேலாதிக்கம் உடையவனாகி. அவ்வாதிக்கத் தன்மையால் மக்களின் அச்சத்திற்கும், வெறுப்பிற்கும், சினத்திற்கும் ஆளாகி அரக்கத் தன்மையுறா வண்ணம் அறிவுணர்வின் மேம்பாட்டினால் அறத்தின் பண்பும் முறையுமுணர்ந்து, அரசியல் நெறி வகுத்து, மக்கள் அமைதி வாழ்வை உறுதி செய்து உத்திரவாதந் தரும் காவலனாகி விளங்கினான். என்ற அரசியல் வரலாற்றுத் தோற்றத்தையே சிங்காசனமும் வெண்குடையும் செங்கோலும் ஒருங்கு நின்று தெரிவிக்கின்றன.

இத்தன்மையால் அரசியல். ஆளும் அரசு என்றும், காவல் அரசு என்றும் பகுத்துணர்த்தவும் பெறுகின்றது.

“தனிமுடி கவித்து ஆளும் அரசு”

என நாட்டின் மேலாதிக்கம் கொண்ட அரசு என்றும்

“முறை செய்து காப்பாற்று மன்னவன்”

என மக்களைக் காக்கும் அரசு என்றும் அவ்வக்கால அரசின் மிகுபண்பைக் கொண்டு அந்தந்த அரசியல் தன்மையை இலக்கியங்கள் உரைக்கின்றன.

மன்னன்; மனிதருள் வீரம் மேம்பட்டவன். அவன் வீரத்தை மக்கள் மேலாதிக்கமாக மாற்றாமல்—அறங்காக்கும் கருவியாகக் கொண்டு வெண்குடை நிழற்கண் குடிதழுவி செங்கோன் முறையின் காவலனாயின் அவன் அடியைத் தழுவி உலகு நிற்கும். இதனை

“குடிதழீஇக் கோலோச்சம் மாநில மன்னன்
அடிதழீஇ நிற்கும் உலகு.”

என்று அறிவிக்கின்றார் திருவள்ளுவர்.

வெண்கொற்றக்குடை

வெண்குடையும் செங்கோலும் அரசியல் நெறியின் அறப் பண்பும் செயல்முறையும் காட்டும் வடிவங்களாக விளங்குகின்றன. அறம்—வெண்மைப் பண்பின் உண்மையால் மாசற்ற தண்ணளியும் இயற்கை நெறியின் செம்மை முறையும் வாய்ந்தது. அறம் தண்மையும் செம்மையும் வாய்ந்தது. எனவே, செந்தண்மை அறம் என்று வழங்கப் பெறுகின்றது.

இவற்றுள் வெண்மைப் பண்பின் உண்மையின் தண்ணிழற்கண் உயிர்களை வாழ்விக்கும் அறப்பண்பை வெண்குடை கொண்டு விளங்கும். இத்தண்மையை வெற்றியுடன் பெற்றுத் திகழ்வதால் வெண் கொற்றக் குடையென்று போற்றப்பெறும்.

மன்னன் சிங்காதனத்திருந்து வெண்குடை விரித்து விளங்குதல் தண்ணிழற்காக அன்று; உயிர்கள் வருத்தமின்றி மகிழ்ந்து வாழ அறந்தழைக்கும் தண்ணிழல் தருதற்கே யாகும் இக் கருத்தினை,

"கண்பொர விளங்கு நின் விண்பொருவியன் குடை
வெயில் மறைக்கொண்டன்றோ! அன்றே, வருந்திய
குடிமறைப்பதுவே கூர்வேல் வளவ...!"

(புறம்—35. 19)

என்னும் சங்கப் பாடலின் வரிகள் தெரிவிக்கக் காணலாம்.
வாளேந்திய மனிதர் தற்காப்புடையர். மற்று வாளேந்த
விரும்பாத, அல்லது தெரியாதவர்களாக அமைதி வாழ்வு
விரும்பும் மக்கள் அச்சமின்றியும் இடர் இன்றியும் அரசன்
வெண்குடை நீழற்கண் பாதுகாப்புடன் வாழ்வார். இதனை

பாஅல் நின்று கதிர்சோரும்
வான் உறையும் மதிபோலும்
மாலை வெண்குடை நீழலான்
வாள் மருங்கிலோர் காப்புறங்க!

(புறம்-22, வரி 12)

என்கின்றது சங்கப்பாடல் புறநானூறு.

இக்குடைநீழல் தருதலே அரசியற்கெழுமிய செல்வம்
என.

விசம்புற ஓங்கிய வெண்குடை
முரசுகெழு வேந்தர் அரசுகெழு திருவே!

என்கின்றான் சோழன் நலங்கிள்ளி:

(புறம்-75;11)

செங்கோல்

அறம் செம்மையான இயற்கை நெறியாகும். உலகெலாம்
ஒழுங்கிற்செல்ல அறநெறியே முதன்மையானது.

அன்பிலதனைக் காய்ந்தழித்து (குறள். 77) உலகை
வாழ்விக்கும் அறம். அவ்வறத்தின் இயற்கை நெறிச்
செய்கையென்ன கொடியதைக் கொண்டு ஒறுத்து
உலகை வாழ்விக்கும் செம்மை நெறி முறையே செங்கோல்

எனப்பெற்றது. மக்கட்கு வெண்குடையின் தண்ணிழற்கண் காப்புறுதி வழங்கும் மன்னன்; தன்னாட்டில் கண் வாழும் மக்களுள் எளியாரை வலியார் தாக்கா வண்ணமும் அவ்வாறு தாக்கின் வலியாரைக் காய்ந்தழிக்கும் வண்ணமும் நல்லார்க்கும் பொல்லார்க்கும் நடுகின்ற நடுவாகி செங்கோன்மை முறை செய்தான். எனவே புலியும் புல்வாயும் ஒரு துறையில் நீருண்ணவும், செல்வரும் ஏழையரும் இன்றி எல்லோரும் மக்கள் இயல்பாகவும், உயர்ந்தாரும் தாழ்ந்தாரும் இன்றி எல்லோரும் ஒப்பானவராகவும், தத்தம் இயல்பின் வாழ அறப்பெருங்காவலனாக விளங்கினான்.

அரசியற்காவல் இரண்டு வகையில் நிகழும்; ஒன்று செங்கோன்மைக்காவல், மற்றொன்று வேலேந்திக்காக்கும் வேற்காவல் முன்னது இயற்கை நீதியே நிகழும் அறநெறிக் காவல், பின்னது போரினைக் குறிக்கும் மறநெறிக்காவல், இவற்றுள் செங்கோன்மை கோடாமல் முறைவழங்கின் அச் செங்கோன்மையே மக்கள் நீதிநெறியில் நின்று பிறர்க்குதவும் நேர்மையராய் வாழும் நீதியுணர்வை விளைவித்து ஒவ்வொருவர் வாழ்விலும் அகக்காவலாய் விளங்கும். நாட்டை இயற்கை வளமுடைய தாக்கி அரசிற்கு வெற்றிதரும். எனவே,

வேலன்று வென்றிதருவது மன்னவன்

கோலதூஉம் கோடாதெனின்

என்கின்றார் வள்ளுவர்.

மன்னன் செங்கோன்மை முறை வழங்கி உலகைக் காப்பதால் ஒவ்வொரு உயிர்களின் வாழ்விலும் அரசனின் காப்பு நெறிதங்கி வாழ்விக்கின்றது. எனவே அரசன் உலகிற்கு இறைவன் என்றும்...காத்தற் கடவுள் திருமால் என்றும் கருதப்பெற்றான்,

“முறைசெய்து காப்பாற்று மன்னவன் மக்கட்கு
இறையென்று வைக்கப்படும்.”

என்று திருக்குறளும்

“திருவுடை மன்னரைக் காணின் திருமாலைக் கண்டேனே”
என்னும் ஆழ்வார் திருவாக்கும் இதனை உணர்த்து
கின்றன.

செந்தண்மையறம்

செங்கோன்மை; அறநெறிகாப்பது, அறிநெறியாவது
செந்தண்மையுடையது, எல்லாவுயிர்களும் உலகமும்
ஒழுங்கிற்செல்ல அவற்றின் இயற்கை நெறியானது—
செந்தண்மையாவது செம்மைத்தயவு. தீமை நீக்கி
நலமோங்கப் புரியும் தயவு.

எவ்வுயிர்க்கும் செம்மைத்தயவுடையோரே செந்
தண்மை பூண்டொழுகுவோர். அவரே அந்தணர்—அழகிய
தண்ணளியர் இவ்வந்தணர் என்போரே அறவோர். என

அந்தணர் என்போர் அறவோர் மற்றெவ்வுயிர்க்கும்
செந்தண்மை பூண்டொழுகலான். (குறள்)

என்று அறங்கடைப்பிடித்தொழுகுவோரைக் காட்டி
அறத்தின் தன்மையையும் நெறியையும் உணர்த்துகின்றார்
திருவள்ளுவர். “அறன்வலியுறுத்தல்” அதிகாரத்தின்
முன்னுரையாக இத் திருக்குறளின், அறம்—செம்மைத்
தயவு என்றுணர்த்திப் பின்னர்—மனத்துக்கண் மாசி
லனாதல் அனைத்தறன் என்று செந்தண்மை பூண்டொழு
கும் அந்தணனாக்கி அறவோனாக்கும் தகுதியை உணர்த்தி
அருளுகின்றார்,

அறம் செந்தண்மையுடையது. எனவே ‘தயாமூல தருமம்’ என்கின்றார் திருநாவுக்கரசர் பெருமான் “அருளினான் ஆகும் அறம்” என்கின்றது நீதிநூல்.

மனித அறிவு; உலகை வாழ்வித்து ஒங்குவிக்க இறைமை தந்தபெரும்பேறு. இவ்வறிவும் பிறிதின் நோய் தன்னோய்போல் போற்றும் தயவுள்ளம் இன்றி வெற்றறி வின் வாதம் புரிந்துவென்றாலும் அவ்வறிவின் இயலால் பெரும் பொருளியற்றினும். அவற்றின் பயன் ஆக்கம் உறாது. இதனை,

அறிவினான் ஆகுவதுண்டோ பிறிதின் நோய்
தன்னோய் போற் போற்றாக்கடை

என்ற திருக்குறளில் விளக்குகின்றார் திருவள்ளுவர்

மக்கள் உலகியல் வாழ்வு ஒங்கவேண்டி முயலும் முயற்சியில் அறிவு செந்தண்மையறத்தின் உணர்வுடன் முயன்றால் வரும் ஆக்கத்தினும் சிறந்தது வேறு இல்லை என்றும் அறிவு தன்னலமே மிக்கு அவ்வறத்தினை மறந்தால் வரும் கேட்டினும் பெருங்கேடு வேறில்லை என்றும்

“அறத்தி னூஉங்கு ஆக்கமும் இல்லை அதனை
மறத்தலி னூஉங்கில்லை கேடு.”

என்ற திருக்குறளில் அறிவுறுத்துகின்றார்.

அந்தண்மையறங் காக்கும் அரசன் செங்கோல்

செந்தண்மையறம் பற்றிய உண்மை விளக்கம் அந்தணர் நூல் அவ்வந் தண்மை அற நூலின் கருத்து உள்ளவாறே உலகில் மிளிரவும் அறந்தழைக்கவும், அரசனின் செங்கோன்மையே முதன்மையாக நிற்கின்றது என்று

“அந்தணர் நூற்கும் அறத்திற்கும் ஆதியாய்
நின்றது மன்னவன் கோல்.”

என்ற திருக்குறளின் தெரிவிக்கின்றார்.

செந்தண்மையறமே உலக இயற்கை எனவே செந்தண்மை அறமுறை செய்யும் செங்கோன்மையே இயல்புளிக் கோலோச்சுதல். இவ்வியல்புளிக் கோலோச்சும் மன்னவன் நாட்டிலேயே இயற்கை வாழும், வாழவே மழையும் பொய்யாது பெய்யும். விளைச்சலும் தள்ளாது விளையும். இவற்றால் வளங்கொல்லாம் ஒருங்கு திரண்டு விளங்கும் நாடு வள நாடாகத் திகழும், என்று

“இயல்புளிக் கோலோச்சும் மன்னவன் நாட்ட
பெயலும் விளையும் தொக்கு.”

என்ற திருக்குறளில் திருவள்ளுவர் அறிவிக்கின்றார்.

செங்கோல் வளவர்

பண்டைத் தமிழக அரசின், அரசியல் நெறியின்; மேற்கண்ட அறம்புரியும் முறை வழங்கும் செங்கோன்மைத்திறம் சோழ மன்னரிடத்தே சிறப்பாக விளங்கியது.

சோழர்குலம் சூரியகுலம் என்றும் உலகின் இருளை ஒளிக்கதிரால் நீக்கிப் பகல்வழங்கும் சூரியனை ஒத்து சோழ மன்னர்; செங்கோன்மை முறை வழங்கி உலகின் குற்ற இருள் நீங்க நீதியொளியில் உலகை நிகழ்வித்தனர் என்றும் தமிழ் இலக்கியங்கள் தெரிவிக்கின்றன.

சோழ மன்னரின் அரசியல் அறமே சோழ நாட்டை வளநாடாக்கிச் சோழரை வளவராக்கியது என்றும் உணர்த்துகின்றன. சோழர் தலைநகரங்களில் ஒன்றான உறந்தை என்னும் உறையூர்

அறந்துஞ்சு உறந்தை.....

(புறம்—58-9)

என்று புகழப் பெறுகின்றது.

மறங்கெழுசோழர் உறந்தை யவையத்து

அறம்நின்று நிலையிற்று ஆதலின்; அதனால்

முறைமை நின்புகழும் அன்றே...

(புறம்—58-9)

என்ற சங்கப்பாடலின் அடிகள் சோழர் செங்கோன்மை முறை ஊர்தோறும் மக்களவையமைத்து மக்கள் தாமே நீதி நெறியில் நின்று பிறர்க்குதவும் நேர்மையராய் வாழ அரசியல் முறை வகுத்தும் அம் மக்களவையின் உயர் மன்றமாக அரசவையைக் கொண்டும், ஊராட்சிமுறையி லிருந்தே நாடாளும் திறத்தை மிகு நாகரீக நயமாகப் பெற்றுச் சிறந்தது என்னும் வரலாற்றுச் செய்தியின் குறிப்பாகப் பெறத்தக்கன.

அறஞ்செயும் சோழர் செங்கோற் செயல்முறை

“அறநெறி முதற்றே அரசின் கொற்றம்”

என்ற கொள்கையின் விளங்கிய சோழரின் செங்கோன்மை அறன்முறை வழங்கும் செயல்முறைகளையும் அறங்காக்கும் திறமாக அமைத்துச் சிறந்தது.

தீமை; எண்ணும் போதே பயன் விளைக்கும் எனவே “உள்ளத்தால் உள்ளலும் தீதே” என்று இயம்பு கின்றது திருக்குறள்.

மற்று; அறம் செய்கையால் மட்டுமே பயன் விளைவிக் கும். அறம் பற்றி எண்ணுதலும், பேசுதலும் அறம் செயற்கு ஊக்கம் தருகின்ற அளவில் மட்டுமே எண்ணமும் பேச்சு மாகிப் பயன்பெறும். மற்று எண்ணத்தினாலேயோ, பேச்சினாலேயோ அறத்தின் பயன் கிட்டிவிடாது. எனவே

தான் ஓளவைப் பிராட்டியும் அறத்தை எண்ணுக! என்றோ அறத்தைப் பேசுக என்றோ உரைக்காமல் "அறஞ் செய விரும்பு" என்று அறிவுறுத்தியுள்ளார். இவ்வாறே அறம் எண்ணும் கொள்கையின்வண்ணம் அறம் புரியும் செங்கோன்மை முறை மக்கள் முறை வேண்டிய காலத்திலேயே வழங்கப்பெறல் வேண்டும் என்னும்செயற்பாடு முறையைக் கொண்டு விளங்கியது சோழரின் செங்கோன்மை.

முறைவழங்கும் செயல்முறைகளும் அறநெறியின் விளங்கினால் மட்டுமே செங்கோன்மை முறை அறமாக அமையும் என்ற உறுதியான கொள்கையின் அறமுறை வழங்கும் செயல்முறை வகுத்தனர் சோழ மன்னர்.

எளியோர் முறை வேண்டியணுகுதற்கு எளியதாய் இருக்க வேண்டும் எனவும்; உயிர்கள் மழைவேண்டும் பொழுதே பெயல் பெற்றாற்போல எளியோர் அணுகி முறை வேண்டும் பொழுதே முறை வழங்கப் பெறல் வேண்டும் எனவும் அறஞ்செய்யும் செங்கோன்மைச் செயற்பாடு வகுத்தனர் சோழ மன்னர்.

“அறம் புரிந்தன்ன செங்கோல் நாட்டத்து
முறை வேண்டு பொழுதின் பதன் எளியோர் ஈண்டு
உறை வேண்டு பொழுதின் பெயல் பெற்றோரே”

என்று இயம்புகிறது சங்கப்பாடல்.

(புறம் 35-14)

காலத்தின் உட்பட்டு வாழும் உலக மக்கட்கு முறை வேண்டும்பொழுதிலேயே முறை வழங்க வேண்டும் சிறிது பொழுது நீட்டித்து வழங்கினும் செங்கோன்மை கொடுங்கோன்மையாகும். மக்கள் அல்லலுற்று ஆற்றாது அழுவர். அறம்பிறழ்ந்து அப்பொழுதே அரசு செல்வத்தையழிக்கும் படையாகி மறம் விளைக்கும். எனவே மேற்கண்ட வண்ணம் எளியோர் முறை வேண்டும்பொழுதே முறை

வழங்கின் வழக்குகளே இன்மையாகி மக்கள் அமைதி வாழ்வுறுவர். அறம் நிலைபெற்று நாடு வளம் பெருகும் என்கின்ற கருத்தினை பகுத்தறிவின் பண்பாகத் தெளிந்துணர்ந்த சோழ மன்னர் செங்கோலோச்சுதற்கண் முறை வழங்கும் செயல்முறைகளை முதன்மையாகக்கொண்டனர்.

இங்ஙனம் எளியோர்பால் அருளி அறஞ்செய்யும் செங்கோன்மைச் செயல்முறைகள் எக்காலத்திற்கும் எந்த நாட்டிற்கும் எந்த அரசியல் முறைக்கும் அறநெறிப் படுத்தும் சிறப்பானவையேயாகும். இங்ஙனமாகிய சோழமன்னர்களின் அருளியல் அறத்தின் செயலாக்கமுற்ற செங்கோன்மைத் திருவுருவாய்த் திகழ்கின்ற முதன்மையானவன் மனுவேந்தன் என்னும் பெருமான். எளியோர் முறை வேண்டியனுகுதற்கு எளிதாகவும் உயிர்கள் மழை வேண்டுப் பொழுதே பெயல்பெற்றாற் போன்று எளியோர் முறை வேண்டும் பொழுதே சிறிதும் காலம் நீட்டிக்காமல் முறை வழங்குதற்காகவும் என்றே யாரும் முறை வேண்டின் எளிதில் ஒலித்து உணர்த்தவும் உடனே முறை வழங்கவும் வேண்டியே முதல் வாயிலிலேயே ஆராய்ச்சி மணியைத் தூக்கி வைத்தவன் மனுவேந்தனே! இத்தன்மையால்.

செந்தண்மை விளங்கும் செங்கோன்மை முறையின் அறநெறி அரசிற்கு இலக்கியமாகத் திகழ்கின்ற பெருமான் மனுவேந்தன். எனவே,

“மன்னுயிர்காக்கும் செங்கோல்மனு”

(திருநகரச்சிறப்பு-27)

என மனுவேந்தனை செங்கோல்மனு என்று குறிப்பிடுகின்றார் சேக்கிழார்.

மனுவேந்தன் செந்தண்மை உணர்வு

“செற்றம் நீக்கிய தன்மையால் மெய்ம்மனுப் பெற்ற நீதியும் தன் பெயராக்கினான்” என்று மனுவேந்தன் செற்றம் நீக்கிய செந்தண்மையுடையவன் எனக் குறித்து உரைக்கின்றார் சேக்கிழார். மனுவேந்தன் இயல்பை எடுத்துக் காட்டும் முகத்தான்.

மண்ணில் வாழ்தரு மன்னுயிர்கட்கெலாம்
கண்ணும் ஆவியும் ஆம் பெருங்காவலன்

என்று செந்தண்மையுள்ளதுச் செய்கைக் காவல் திறத்தைக் குறித்துரைக்கின்றார்.

தாய் தன் குழவி தம்மியல்பின் பூமியில் தவழ்ந்து வளரத்தானும் இடையூறாக இல்லாமல் அதனுக்கு உற்றுழி யுதவி பிறவற்றாலும் இடையூறும் பயமும் அணுகா வண்ணம் தன் கண்ணையும் உயிரையும் அதன் பால் வைத்துக் காத்தல் போன்று மனுவேந்தன் மன்னுயிர்கள் எல்லாவற்றையும் தன் கண்ணையும் ஆவியையும் அவற்றின் பால் வைத்துக் காக்கின்றான் என்றுணர்த்துகின்றார். எனவே மன்னுயிர்கட்கு அரசன்தான் என்னும் உரிமை யுணர்வினும், மன்னுயிர்களின் அமைதி வாழ்விற்கு அறம் நிலைபெறக் காக்கும் பெருங் காவலன்தான் என்னும் மனுவேந்தன் செந்தண்மையுள்ளது தெரிவிக்கின்றார் சேக்கிழார். உயிர்கட்கு புறத்தேவரும் இடையூறுகளைக் கண்காணித்துக்காத்தல் என்னும் புறக்காவலும், பயவுணர்வு தோன்றாவண்ணம் உயிர் உணர்வு ஒன்றிக் காக்கும் அகக் காவலும், ஆக்க, கண்ணும் ஆவியும் ஆம் பெருங்காவலன் என்றார்.

தொடர்ந்து மனுவின் ஆட்சி முறையைத் தெரிவிக்கின்றார்.

மேலோங்கு மறைப்புற்றை இடமாகக் கொண்டு எங்கு மாகி இருக்கின்ற ஆரூர்ப் பெருமான் பூசனைக்குத் தூய ஆகமங்கள் சொன்ன முறைமையின் படி அறக்கட்டளைகளை ஆராய்ந்து வைத்தான். அறம் பொருள் இன்பம் ஆயினவற்றை அறநெறி வழுவாமல் தழுவி மறம் நீக்கி அரசர் போற்ற உலகைக் காக்கின்ற நாளில்; சிறந்த நல்தவத்தால் மனுவேந்தன் தேவியின் திருமணி வயிற்றில்; உலகம் போற்ற, பெருமை மிகு சிங்கக் குருளை போன்ற ஒரு மைந்தன் பிறந்தான்.

மனுவேந்தன் தவம் முயன்று அருமையாகப் பெற்ற ஒப்பற்ற இளங்குமரன்; சிவத்தை முயன்றடைவிக்கும் தெய்வக்கலை பலவற்றையும் திருந்த ஒதி விரைந்து செல்குதிரை, யானை, தேர் முதலிய படைத்தொழில்களைக் கற்றுப் பிறவியைப் பேறுடையதாக்கும் பண்பிற் சிறந்து விளங்கினான்.

அம்மைந்தன் அளவில் தொன்மைப் பலகலைகளைக் கற்று அறிவுணர்வு முற்றி அரும் பெறல் தந்தையின் உளமகிழ் மிகுந்து காதலாகி மேன்மேற் சிறக்க உயர்குணச் செய்கையே இடையறாது ஒழுகி இளவர சென்னும் தன்மைத் தகுதியை அடைதற்கு அணியனாகி வளரிளஞ் சூரியன் போன்று வாழ்கின்ற நாளின்கண் ஒருநாள்! என்று,

அளவில் தொல்கலைகள் முற்றி அரும்பெறல் தந்தை மிக்க உளமகிழ் காதல் கூர ஓங்கிய குணத்தால் நீடி
இளவர சென்னும் தன்மை எய்துதற்கு அணியனாகி
வளரிளம் பரிதி போன்று வாழுநாள் ஒருநாள் மைந்தன்

என்ற அழகிய திருப்பாடலின் கண் உணர்த்துகின்றார் சேக்கிழார்.

இப்பாடலின் சொற்களும் சொற்றொடர்களும் சேக்கிழார் உணர்த்தும் செந்தமிழ்ப் புலமை நலன்களாகும். இருந்து நோக்கும் உணர்விற்கு விருந்தாகும். மனுவின் மகனை மைந்தன் என்று குறிப்பிடுகின்றார். “தேவி திருமணி வயிற்றில் மைந்தன் பிறந்தான்” என்று முன்பும் மைந்தன் என்றே குறித்தார்.

மைந்து வலிமை-உயர் குடிமைப் பண்பின் மனுவேந்தன் அறவுணர்வின் வலிமையைத் தாங்கும் மகன் என்பார் மைந்தன் என்றுரைக்கின்றார்.

அளவில் தொல்கலைகள் முற்றி

அளவு + இல் = அளவில் அளவு இன்மை தொன்மைக்கும் கலைகட்கும் ஆம். அளவில் தொன்மை = அளவிலாப் பன்னெடுங் காலமாக நிலை நின்று விளங்கும் கலைகளின் தொன்மைப் பெருமை. அளவில் கலைகள் = எண்ணற்ற பல கலைகள். முற்றி = தொன்மை வாய்ந்த பல கலைகளைக் கற்றல், ஐயந்திரிபு நீங்கக் கேட்டல், தெளிதல், அதன்கண் நின்றல், என்னும் கல்விப் பகுதிகளால் நிறைவித்து அறிவுணர்வு முற்றிச் சிறந்தானாகத் திகழ்தல். ஆக; அளவில் தொல்கலைகள் முற்றி என்னுந் தொடரால் மைந்தன் பன்னெடுங்காலம் நிலைபெற்று விளங்கும் எண்ணிலாப் பல கலைகளைக் கற்று அறிவுணர்வு முற்றிச் சிறந்தானாகத் திகழ்கின்றான் என்றுணர்த்துகின்றார்.

அரும் பெறல் தந்தை

“அரும்பெறற் புதல்வனை ஆழியின் மடித்தோன்” என்று சிலப்பதிகாரத்தில் இளங்கோவடிகள் மைந்தனை அரும்பெறல் புதல்வன் என்றுணர்த்தினார் இங்கும் முன்பாட்டில் “தவம் முயன்று அரிதிற் பெற்ற தனி இளங்

குமரன்” என்று சேக்கிழாரும் அரும் பெறல் புதல்வன் எனவுணர்த்தினார்— பெறுதல்— பேறு ஆகும் பெறுதற் குறும் பொருள்களுள்ளும் தன் தன்மைச் சிறப்பால் சிறப்பதே “பேறு” என்று குறிக்கப்பெறும்.

“பெறுமவற்றுள் யாமறிந்ததில்லை அறிவறிந்த மக்கட் பேறல்ல பிற”

என்னும் திருவள்ளுவர் பெறுதலுறும் எல்லாவற்றுள்ளும் அறிவறிந்த மக்களே பேறு என்று குறித்துணர்த்துதலைக் காணலாம். எனவே ஆன்ற அறிவும் ஆள்வினையும் அமைந்தமைந்தனை “அரும்பெறல் புதல்வன்” என்று இளங்கோவும் சேக்கிழாரும் குறிப்பிட்டனர்.

தந்தைக்கு அறிவறிந்த ஆள்வினைமைந்தன் அரும் பெறற்புதல்வன் ஆயினாற் போலவே மகனை அறிவறிந்த மகனாக அவையத்து முந்தியிருப்பச் செய்வித்தலும் சான்றோனாக்குதலும் ஆகிய கடமையிற் சிறந்த தந்தையும் அம்மைந்தற்கு அரும்பெறல் தந்தையாவான். தந்தைக்கு அரும்பெறல் புதல்வனாவான் தன்மைபற்றி.

“மகன் தந்தைக் காற்றும் உதவி இவன் தந்தை என் னோற்றான் கொள்ளுஞ் சொல்.”

என்னும் திருக்குறளின் கண்ணும் மகனுக்கு அரும்பெறல் தந்தையாவன் தன்மைபற்றி.

“தந்தை மகற்காற்றும் நன்றி அவையத்து முந்தியிருப்பச் செயல்.”

என்னும் திருக்குறளின் கண்ணும் திருவள்ளுவர் தெளிவுறுத்துகின்றார். ஆகவே மைந்தன் அளவில் தொல் கலைகள் முற்றி சிறந்தானாகச் செய்வித்த மனுவேந்தனை

அரும்பெறல் தந்தை என்று குறித்துரைக்கின்றார்
சேக்கிழார்.

மைந்தன்மீதே தேரூர்ந்து மைந்தற்கு அறநெறிக்
கடமையுணர்த்தும் அருமையாம் செய்கை குறித்தும்
அரும்பெறல் தந்தை என்றலுமாம்.

மிக்க உளமகிழ் காதல் கூர

உள = உள்ளத்தினுடைய. மகிழ் = மகிழ்வு

மைந்தன்பால் தந்தைக்கு இயல் பாயமைந்த உள்ளத்தின்
மகிழ்வு உளமகிழ் என்றும் இவ்வுள மகிழ் மைந்தன்
அளவில் தொல்கலைகள் முற்றியமையால் மிக்கது என்பார்
“மிக்கஉளமகிழ்” என்றும், காதல்; = ஒருவர்க்கொருவர்
இன்றியமையா உணர்வு ஒன்றுதல். கூற = மேன்மேலும்
சிறக்க.

மைந்தன் கலைகள் முற்றினமையால் தந்தைக்கு மிக்க
உளமகிழ் மகன் இன்றியமையாக் காதலாகி மேன்மேலும்
சிறக்க என்பார் காதல் கூர என்றும்;

தந்தை காதல் கூர என்னும் தொடரின் கூர என்னும்
எச்ச வினைச்சொல் யான்மகிழ் அவன் வந்தான் என்னுந்
தொடர் போன்று பிறவினைகொண்டு முடியும் செய
வென்னும் வாய்பாட்டு வினையெச்சம். ஆகவே தந்தை
உளமகிழ் காதல்கூர என்னும் தொடரின் காதல்கூர
என்னும் தந்தையின் வினை ஒங்கிய குணத்தால் நீடி
என்னும் தொடரின் நீடி என்னும் மைந்தனின் வினை
கொண்டு முடியும்.

ஒங்கிய குணத்தால் நீடி

குணம் = இயல்புப் பண்பு நலன். ஒங்கிய குணத்தால்
எனவே இயல்பாகிய பண்பு நலன்கள் செய்கையாய்

வெளிப்பட்டு விளங்கியோங்கும் ஆள் வினையுடைமையால்
என்றும்; நீடி எனவே குடிப்பெருமை இடையறாது
நீடினான் என்றும் உணர்த்துகின்றார் சேக்கிழார்.

ஆள்வினையும் ஆன்ற அறிவும் எனஇரண்டின்
நீள்வினையால் நீளும்குடி (குறள்-1022)

என்கின்றார் திருவள்ளுவர். செயல் முயற்சியும், நிறைந்த
அறிவும் என்று சொல்லப்பட்ட இரண்டினையும் உடைய
இடையறாத கருமச் செயலால் ஒருவன் குடிப்பெருமை
நீண்டு வளரும் என்று திருவள்ளுவர் வகுத்த இக்கருத்திற்கு
எடுத்துக்காட்டாக மனுவின் மைந்தன் அளவில் தொல்
கலைகள் முற்றி ஆன்ற அறிவும்; ஒங்கிய குணத்தால்
ஆள்வினையும், ஆக இரண்டினையும் உடையனாகிக்
குடிப்பெருமை இடையறாது நீடினான் என்று இலக்கியம்
தருகின்றார் சேக்கிழார்.

பின்னர் “இளவரசு என்னுந்தன்மை எய்துதற்கு
அணியனாகி” என்று இம் மைந்தனைக் குறிக்கின்றார்.
அத்தன்மையெய்துதற்கேற்ற கலைகள் முற்றிய தகுதியை
முன்னதாகக் குறிப்பிட்டுணர்த்தினார். தந்தைக்கு உரியது
மைந்தற்குரிமை என்னும் பரம்பரை முடியரசு வழக்கின்
கண்ணும் பிறப்பால் பெறும் அரசு உரிமையினும்
தகுதியால் பெறும் அரசுத் தன்மையே வேண்டப்
பட்டது.

மூத்தோர் மூத்தோர்க் கூற்றம் உய்த்தென
பாலதர வந்த பழவிறல் தாயம்
எய்தினம் ஆயின் எய்தினம் சிறப்பெனக்
குடிபுரவு இரக்கும் கூர்இல் ஆண்மைச்
சிறியோன் பெறின் அது சிறந்தன்று மன்னே!

..... (புறம்-75)

என்ற சோழன் நலங்கிள்ளியின் கருத்தும் பிறப்பால் பெறும் அரசரிமையின் இழிவும்; தகுதியால் பெறும் அரசுத் தன்மையின் சிறப்பும் உணர்த்தக் காணலாம். ஆக சோழர் பரம்பரையே பிறப்பால் பெறும் அரசரிமையிலும் தகுதியால் பெறுதலையே விரும்பிப் பெற்றனர். ஆகவே;

இளவரசு என்னுந் தன்மை

அரசியலுரிமையின் இளவரசு தந்தைக்குரியது மைந்தன் பெறும் சொத்துரிமை போன்றதன்று; மைந்தன் தகுதித் தன்மையால் பெறல் வேண்டியது என்பார். இளவரசு என்னும் தன்மை என்றும்.

எய்துதற்கு அணியனாகி

அவ்விளவரசுப் பீடம் எய்தி அணி செய்யத் தக்கவனாகி என்றும் இளவரசுத் தன்மைத் தகுதி பெற்றுள்ளானாயினும் வயதிளமையால் அணியனாகி யுள்ளான் என்றும் குறிப்பார் எய்துதற்கணியனாகி என்றும்,

வளரிளம்பரிதி போன்று

மதி நிலவிற்கு வளர்ச்சியும் தேய்வுமுண்டு மற்று— பரிதிக்கு— சூரியனுக்குக் கதிரும் ஒளியும் என்றும் முழுமையே ஆயினும் உலகிற்குப் பகல் செய்யும் காலம் வரையும் வருகதிர்— இளஞ்சூரியன்— வளரிளம் பரிதி— என்று உலகியல் நோக்கி உரைக்கப் பெறுகின்றான். அதுபோன்று மைந்தனும், அறிவும் குணமும் முற்றியும் நீடியும் வயதிளமையால் இளவரசுத் தன்மைக்கு அணியனாகினான் என்றும், வளரிளம்பரிதி கதிர்கள் முற்றி உலகு மகிழ ஒளியால் நீடி விளங்கு நாள் போன்று— மைந்தனும்

கலைகள் முற்றி தந்தை காதல்கூர குணத்தால் நீடி—
இயல்பாக விளங்குகின்றான் என்றும் உணர்த்துகின்றார்
வளரிளம்பரிதி போன்று என்றும்.

வாழு நாள்

மைந்தன் வயதிளமை நாள்களிலும் ஒங்கிய குணங்கள்
இயல்பாக விளங்க வருகின்றான் என்பார் வாழுநாள்
என்றும்;

ஒரு நாள்

அந் நாள்களில் ஒன்று மனுவேந்தனின் சிந்தையின்
உண்மைத் தன்மையை வெளிப்படுத்தும் ஒப்பற்ற
நாளாயினமையின் ஒரு நாள் என்றும்;

ஆன்ற பொருள்தந்து புலத்திற்றாகும் செஞ்சொற்
கவித் தமிழ் அமுதம் பொழிகின்றார் சேக்கிழார்
பெருமான்.

இத் திருப்பாடல், மைந்தன்; கலைகள் முற்றி, தந்தை
காதல்கூர குணத்தால் நீடி, இளவரசுத் தன்மை
எய்துதற்கு அணியனாகி வளரிளம் பரிதி போன்று வாழு
நாளின் கண் ஒரு நாள் என்று இடையறாத் தொடர்
ஒழுங்காக-ஆற்றொழுக்குப் பொருள் அமைந்து மைந்தன்
வளர்ச்சி போன்று விளங்குதல் மிக்க இன்பந் தருகின்றது
காண்க!

அந்த ஒரு நாளின்கண் மைந்தன் நிலவின் ஒளியாய்
விளங்கும் வெண் கொற்றக்குடையுடைய மனுவேந்தன்
திருவளர் கோயிலினின்றும் மேகந்தோயும் மாடங்கள்
நிறைந்த வீதியின்கண் அரச குமரர் புடைகுழ தேர்மேற்
பொலிந்து உலாப்போந்தான்.

வந்தனை செய்து போற்றிப் பரவுகின்ற பாணர் முன்னதாகவும், தேர்ப்பாகர் ஒரு பக்கமும் பாங்கருடன் மணம் வீசும் கூந்தலார் வெள்வளை ஒலிக்க ஒரு பக்கமும் மிக்கொலியுடன் முரசமும் சங்கமும் முழங்கொலி ஒரு பக்கமும் ஆக அழகிய ஒளி வீசும் மணி இழைத்த மாடவீதியில் வெற்றியுறும் அவ்வரசிளங்குமரன் உலாப் போந்த போது;

தனிப்பெருந்தருமம் தானே தயவு சிறிதும் இன்றி படையுடைய மன்னன் கலக்கமிலாச் சிந்தையின் தயவுண்மைப் பான்மையைச் சோதித்தது என்னும்படியாக அழகிய நற்பசுவின் ஈன்றணிமைத்தாகிய கன்று ஒன்று மனிதர் யாரும் தன் வரவு காணாவண்ணமாய் அத் தெருவின் ஊடாகத் துள்ளிப்போந்தது.

தயவை மூலமாகக் கொண்டதே தருமம்—அறம். அத் தருமம்; தானே தயவு சிறிதும் இன்றி, தறுகணை முதன்மையாக் கொண்ட மறம் பயிலும் தானைமன்னன் அசைவிலாச் சிந்தையின் கண் அத்தயவுண்மையைச் சோதித்தது என்னும் கருத்தமைத்து,

“தனிப்பெரும் தருமம் தானோர் தயாவின்றித் தானை மன்னன் பணிப்பில் சிந்தையினின் உண்மைப் பான்மை சோதித்தால் என்ன”

மனித்தர்தன் வரவு காணா வண்ணமோர் வண்ணம் நல்ஆன் புன்றிறிளங் கன்று துள்ளிப் போந்ததம் மறுகி னூடே.

என்று பாடும் சேக்கிழார் கவியின் முரண்நயம் உணர்வு மிக்கது காண்க!

ஈன்றணிமைத் தாகிய அழகிய இளங்கன்று தேர் செல்லும் அபாயத்தின் ஊடே சென்று செம்பொன்னின் இயன்ற தேர்க்கால் மீது விசையினால் செல்லப்பட்டு

இறந்து விண்ணுலகமடைந்தது. இதனைக்கண்டு மன முருகுந் தாய்ப் பசு அலமந்து ஓடிவெம்பியது, அலறியது, சோர்ந்தது, உடல் நடுங்கி வீழ்ந்தது. இதனைக் கண்ட அரசன் மைந்தன் வந்ததிங்கு அபாயம் என்று சொல் தடுமாறி துயர் உழன்று அறிவு சோர்ந்து பசுவுங் கண்டும் இன்று என் உணர்வெனும் பெருமையை இறப்ப அழித்தன! யான் என் செய்கேன்! என்று தேரினின்னு இழிந்து வீழ்ந்தான்.

அலறுகின்ற பெரிய பசுவை நோக்கிச் சோர்வடைந்தான்; நிலமிசைக் கிடக்கும் இளங்கன்றை நோக்கிப் பெருமூச்சு விட்டு இரங்கினான்; எவ்வுயிரும் மகிழ்வுடன் வாழ உலகம் காக்கும் மனுவெனும் எம் அரசனுக்கு உலகில் இப்பழி வந்தெய்துவதற்காக அவர்க்கு யான் ஒருவன் மகனாகப் பிறந்தேனா? என்பான்,

வந்த இப் பழியை மாற்றும் வகையினை மறைநூல் வாய்மை அந்தணர் விதித்த ஆற்றால் ஆற்றுவது அறமே ஆகில் எந்தை ஈதறியா முன்னம் இயற்றுவன் என்று மைந்தன் சிந்தை வெந்துயரம் தீர்ப்பான் திருமறையவர் முன்சென்றான் மனுவின் மைந்தன் இவ்வாறு செல்லத் தன்னுயிராகிய கன்று இறக்கத் தளர்வுற்ற தாய்ப்பசு மனந்தரியாததாகி நெருப்புயிர்ப்பாகப் பெருமூச்சுவிட்டு விம்மி, முகத்தினிற் கண்ணீர்வாரச் சென்று, உயிர்களை நிலைபெறக் காக்கும் செங்கோல் மனுவேந்தன் பொற்கோயில் வாயிற் பொன்னணி மணியைக் கொம்பினாற் புடைத்தது.

செந்தண்மைச் செய்கை

பசுகொம்பினாற் புடைத்த ஆராய்ச்சி மணியோசை அரியணையிருந்த மனுவின் செவிக்கெட்டிய மாத்திரையில் மனுவேந்தன் உணர்நிலை மெய்ப்பாடுபற்றி

பழிப்பறை முழக்கோ! ஆர்க்கும் பாவத்தின் ஒலியோ/
வேந்தன்
வழித்திரு மைந்தன் ஆவி கொளவரும் மறலிணர்திக்
கழுத்தணிமணியின் ஆர்ப்போ! என்னத் தன் கடைமுன்
கேளாத்
தெழித்தெழும் ஓசை மன்னன் செவிப்புலம் புக்கபோது
என்ற பாடலின் தெரிவிக்கின்றார் சேக்கிழார்.

மனுவேந்தன் செங்கோன்மைப் பெருங்காவற்கண்
எவ்வுயிரும் இடரும் பயமும் இன்றி அல்லலில்லாத
மகிழ்வாழ்வு பெற்றமையால், ஆராய்ச்சி மணி அசைப்
பாரின்மையாகி நாவசைவின் ஓசையின்றி நாட்டுவளத்
தின் செம்மை மகிழ்வை மன்னற்குணர்த்திக் கொண்
டிருந்தது. அம் மணியினை பசுபுடைக்க ஆர்த்தெழுந்த
பேரொலி மனுவின் உள்ளத்தின் என்னவெல்லாம் எண்ண
வைத்து அலைந்தது என்னும் மனுவேந்தன் மெய்ப்
காட்டுக் காட்சியையே இப்பாடலில் தெரிவிக்கின்றார்.

அரசியற் பெருங்காவற் கண்உயிர்கட்குறும் இடையூறு
தனக்குப் பழியாகும். எனவே பழிப்பறைமுழுக்கோ எனவும்,

இடையூற்றினால் உயிர்களுறும் துயர்—தனக்குப்
பாவமாகும் எனவே 'ஆர்க்கும் பாவத்தின் ஒலியோ' எனவும்,
உணர்ந்தான் மனுவேந்தன் என்று மனுவேந்தன் பெருங்
காவல் உணர்வையே விளக்குகின்றார். மணியைப்
புடைத்தது பசு என்று தெரியாமையோடு பசுவிற்குற்ற
பெருந்துயர்க்குக் காரணம் தன் மைந்தன்தான் என்றும்
தெரியாத நிலையில்—“மைந்தன் ஆவிகொளவரும் மறலி
ணர்திக் கழுத்தணிமணியின் ஆர்ப்போ”...என்ற உணர்வு
மனுவேந்தற்குற்றது. நல்லுணர்வின் தோற்றும் எதிர்வரு
நிகழ்ச்சிக் குறிப்பு உணர்வுத் தோற்றம் எனவும், மனுவின்

தாய்மைக் காவலுணர்வு எவ்வுயிரையும் தன் மைந்தன் போன்று காக்கும் திறத்தின் விளங்கினமையாலும் ஆம்.

பசுபுடைத்த மணியோசை கேட்டதும்,

“ஆங்கது கேட்ட வேந்தன் அரியணை இழிந்து போந்து
பூங்கொடிவாயில் நண்ண”

என்று மனுவேந்தன் தாய்மைக் காவல் உணர்வு—செய்கையாய் வெளிப்படுதலைக் காட்டுகின்றார் சேக்கிழார்.

மணியோசை கேட்ட மாத்திரத்தே அரியணையிருந்தே விசாரித்தறியும் ஆட்சியுணர்வின்றி அரியணையினின்று இழிந்து விரைந்து போந்து பூங் கொடிவாயில் நண்ணிய மனுவேந்தன் செய்கையால், துயர்ப்படுவார் இடர்துடைக்க விரையும் மனுவேந்தன் தாய்மைப் பரிவும் காவற்ஹொண்டுணர்வும் தெரியக் காட்டுகின்றார்.

அரியணையிருந்த மனுவேந்தன் மணியோசை கேட்ட மாத்திரத்தே விரைந்திரங்கி வந்து வாயிலை நண்ண என்பதும்,

மணியமைத்திருந்த வாயிற்கண் காவலர் துயருற்ற பசுவையும் அது புடைத்த மணியோசையையும் தம்முன் கண்டும் கேட்டும் அசைவின்றிருந்துவிட்டு மனுவேந்தன்

...பூங்கொடி வாயில் நண்ணக்; காவலர் எதிரே போற்றி ஈங்கிதோர் பசுவந்தெய்தி இறைவ நின் கொற்ற வாயில் தூங்கிய மணியைக் கோட்டால் துளக்கியதென்று சொன்னார்.

என்பதும் பெருங்காவலன் மனுவேந்தற்கும் வாயிற் காவலர் அரசு அலுவலர்க்கும் உள்ள உணர்வுச் செயல் நிலை வேற்றுமையைக் குறித்துக் காட்டும் சொல்லோவியங்களாகும்.

முன் பாடலில் பசுகொம்பினால் மணியைப் புடைத்தது என்ற சேக்கிழார் இங்குக் காவலர் “தூங்கிய மணியைக் கேட்டால் துளக்கியது” (அசைத்தது) என்று சொன்னார் என்கின்றார். அரசுக்கு வரும் குற்றத்தை அலுவலர் குறைத்தே சொல்லும் இவ்வியல்பை அமைச்சர் களும் அவர் தகுதிக் கேற்பப் பேசுவதின் கண் உணர்த்தக் காணலாம்.

இத்திருப் பாடலின் முழுமை வடிவம்

ஆங்கது கேட்ட வேந்தன் அரியணை இழிந்து போந்து
பூங்கொடி வாயில் நண்ணக்; காவலர் எதிரே போற்றி
ஈங்கிதோர் பசுவந்தெய்தி இறைவ நின் கொற்ற வாயில்
தூங்கிய மணியைக் கேட்டால் துளக்கியதென்று
சொன்னார்.

என்பதாகும்.

இதனுள் காவலர், எதிரே போற்றி என்றதனால்—காவல் திறத்தை அகத்திருத்திக் கட்டினாற்றும் உண்மையால் அரசைப் போற்றி செய்யாது முகத்தெதிர் போற்றும் புறச்செயல்மட்டும் உடைய காவலர் போலித் தன்மையையும்; அக் காவலர் உரையில் ‘ஈங்கிதோர் பசுவந்தெய்தி’ என்ற தனால் பசுவின் எளிமை யவலத்தை இகழ்ச்சிக் குறிப்பாகக் கொள்ளும் அவர் தம் கயமையுணர்வையும் தூங்கிய மணியை என்றதனால் மணி அசைவின்றியே இருந்தது என்று தம் காவல் திறத்தைத் தாமே பாராட்டும் தற்பெருமைச் சிறுமையும், கேட்டால் துளக்கியது என்ற தனால் பசு கொம்பினால் முட்டுதல் இயல்பு போல மணியைக் கொம்பினால் துளக்கியது—அசைத்தது. மற்று இடரான தொன்றும் இல்லை எனச் செய்திப் பொருள் மாற்றும் திரிபு முயற்சியையும் என வாயிற் காவலர்

தன்மையை அவர் வாய்ச் சொற்களால் காட்டுகின்றார் சேக்கிழார்.

(இது தொடங்கி வாயிற்காவலர் முதல் அமைச்சர் வரையாகிய அரசு அலுவலர்க்கும் அரசன் மனுவேந்தனுக்கும் இடைநிகழும் விசாரணையுரைகள் "மாற்றம் உரைக்கும் மனநலம்" என்பதற்கிணங்க அரசு அலுவலரின் அறம்பிறமும் தன்னலம் மிக்க பற்றுணர்வையும் அருளியல் அறம்பேணும் மனுவேந்தன் பெருங்காவல் உணர்வையும் வெளிப்படுத்தக் காணலாம்.)

மனுவேந்தனின் அரசியல் அலுவலரே இவ்வாறு இருந்தனர் என்று அனபாயன் அமைச்சராயிருந்த சேக்கிழார் பெருமானே உணர்த்துகின்றாரெனின் உலகியலின் மேம்பட்ட அரசியலில் கயமை ஊடுருவும் வாய்ப்பு எக்காலத்தும் உண்டு என்று அறிவுணர்வு கொள்வது நலமன்றோ?!

வாயிற் காவலரின் இந்தத் தன்மைகளே அவர் முன்னேறில் மணி தெழித்த பேரொலி கண்டும் கேட்டும் அசைவின்றி இருந்துவிட்டு வேந்தன் வாயில் நண்ணும் போது அவனை முன்னிட்டு அஞ்சியவர்களாய் எதிர் வந்து போற்றியமைக்குக் காரணம் என்று நன்கு விளங்குகின்றது. நல்லவேளை! அக்காவலர் மணியைப் புடைத்த பசுவை விரட்டாதிருந்தார்களே! அதுவே அக்கால அரசியல் அலுவலர்ப் பெருமை என்றும் தெரிகின்றது.

மனுவேந்தன் காவலர் சொல்லியதைக் கேட்டும் கேளாதவனாய்ப் பசுவை உற்றுநோக்கி "என் இதற்குற்ற தென்பான் அமைச்சரை இகழ்ந்து நோக்க" என்கின்றார், சேக்கிழார். இத்திருவாக்கு மன்னுயிர்காக்கும் அரசின் அலுவலர்—அமைச்சர் பசுவிற்கு இடரும் துயரும் வராத

வண்ணம் கடனாற்றாமையையும் காவலர் பசுவின் துயர் நோக்காத செயல் இழிமுறையையும் இகழும் குறிப்புடன் நோக்கினான் என்றேயுணர்த்தக் காணலாம்.

மன்னவன் காவலர் உரையைக் கேட்டும் வருந்துகின்ற பசுவையுற்று நோக்கி இப் பசுவிற்கு உற்றது என்? என்று வினாக்குறிப்புடனும் மன்னுயிர் காக்கும் அரசின் அலுவலர்— அமைச்சர்— பசுவிற்கு இத்துயர் வராத வண்ணம் கடனாற்றாமையை இகழும் குறிப்புடனும் அமைச்சர்களை நோக்கி, வினாவினான். முன்னமே நிகழ்ந்த எல்லாம், அறிந்த முதிர்ந்த கேள்வியுடைய தொன்மையான வழிமுறை வந்த ஓர் அமைச்சன் மனுவேந்தன் அடிவணங்கிச் சொல்லலுற்றான்.

வளவ! நின் புதல்வன் ஆங்கு, ஒப்பற்ற மணி ஒலிக்கும் அழகிய உயர்ந்த தேர் மேலேறி அளவிலாத் தேர்களும்— வீரர்களும் தன்னைச் சூழ்ந்துவர அரசலாவரும் இராச வீதியில் உலாப்போந்தபோது இளைய பசுக்கன்று ஒன்று தேர்க்காலின் இடைப் புகுந்து இறந்தது ஆக தளர்வுற்ற இத் தாயப்பசு இங்குவந்து இத்தன்மை விளைத்தது என்று சொன்னான்.

மனுவேந்தன் உயிர்கள்பால் கொண்டிருந்த காவற் பரிவே முகத்தினிற் கண்ணீர் வார மூச்செறிந்து நிற்கும் பசுவின் பெருந்துயர் நிலைக் குறிப்புணர்வை விளக்கங் காண என் இதற்குற்றது? என்னும் வினாவை விரைந்து எழுப்பியது. அமைச்சரை இகழ்ந்து நோக்குவித்தது.

“ஐயப்படா அது அகத்ததுணர்வானை
தெய்வத் தோடொப்பக் கொளல்”

என்னும் திருக்குறள் காட்டும் தெய்வீகவுணர்வு மனுவேந்தனைப் போன்று பிற உயிருணர்வைச் சார்ந்துணரும்

பரிவினால்தான் வாய்க்கும்போலும். மனுவேந்தனின் விரைந்தவினாவிற்கு முன் நிகழ்ந்த எல்லாம் அறிந்த தொன்றுதொட்டு வரும் அமைச்சன்—மன்னன் தாளிணை தொழுது வணங்கிய கேள்வியின் வணங்கிய வாய்மையாற் சொல்வான்.

வளவ! நின் புதல்வன் ஆங் கோர்
மணி நெடுந்தேர் மேலேறி
அளவில் தேர்த்தாணை இழ
அரசலாந் தெருவிற் போங்கால்
இளைய ஆன்கன்று தேர்க்கால்
இடைப் புகுந்து இறந்ததாகத்
தளர்வுறும் இத்தாய் வந்து
விளைத்தது இத்தன்மை என்றான்.

என்கின்றார் சேக்கிழார்.

அறிஞனின் பேச்சும் அழகான கவிதையாகும் என்பதற்கு இப்பாடலில் இலக்கியம் காட்டுகின்றார். மனுவின் புதல்வன் தேர் மேற் சென்றபோது கன்று தேர்க் காலிடைப் புகுந்து இறந்த நிகழ்ச்சியைத் தற்செயலாக விளைந்ததே என இடை தெரிந்து நன்குணர்ந்து சொல்லும் அமைச்சரின் சொல் வன்மையை இப்பாடலில் உணர்த்துகின்றார்.

கறவைக்கு முறை செய்யும் காவலன்

இவ்வாறு அமைச்சன்; வேந்தன் மைந்தன் அரசு இயல்பின் உலாப் போந்தான் அவன் தவறியன், கன்று இளைய ஆன்கன்று, தேர்க்கால் இடைப் புகுந்தது இறந்தது என்று தற்செயல் நிகழ்ச்சியாகவும் 'இளங்கன்று பயமறியாது' புகுந்ததால் விளைந்த விளைவே இது என்றுணர்வுறும் படியும் தெளிவாகச் சொல்லினான், ஆனால், மனுவேந்தனோ?!

அவ்வுரை கேட்ட வேந்தன், ! ஆவறு துயரம் எய்தி
 வெவ்விடம் தலைக்கொண்டாற் போல் வேதனையகத்து
 மிக்கிங்
 கிவ்வினை விளைந்தவாறென்றிடருறும் இரங்கும் ஏங்கும்
 செவ்விதென் செங்கோல் என்னும் தெருமரும் தெளியுந்
 தேறன்.

என்கின்றார் சேக்கிழார்.

அவ்வுரையைக் கேட்ட மனுவேந்தன் பசுவற்ற
 துயரத்தை எய்தினான்; வெம்மையானவிடம் தலைமேல்
 ஏறிக் கொண்டாற்போல அகத்துள் வேதனை மிக்கவனா
 னான்; இத் தீவினை விளைந்தவாறு என்ன காரணம்
 என்று எண்ணி எண்ணி இடருற்றான் தாய்ப்பசுவின் துயர்
 கண்டு இரங்கினான் இத்துயர் தீர்க்க முடியுமா என
 ஏங்கினான் மன்னுயிர் காக்கும் செங்கோலின் செம்மை
 இதுவோ என்று தன்னை இகழ்ந்து மனஞ்சுழன்றான்
 தெளிந்தும் தெளிவில்லாதவனுமாயினான். "நிலைபெற்ற
 உயிர்களைத் தீமையினின்றுங் காத்து எல்லார்க்கும் உலகு
 பொது என்பதை நீக்கி அரசுக்காவல் எனக்கே உரியதென
 நீண்டகாலம் செலுத்திய என் அரசியல் நெறி நன்றா
 யிருக்கின்றதே!" என்று தன்னையே இகழ்வான்,
 என்ன செய்தால் பசுவிற்குற்ற இத்துயர் தீர்வடையும்
 என்று சொல்வான் தன் இளங்கன்றினைக் காணாத்
 தாய்ப் பசுவின் துயர் முகத்தைக் கண்டு சோர்ந்திடுவான்
 அந்நிலையில் அரசன் உற்ற துயரம் ஓர் அளவில்லாத
 தாயிற்று.

பசுவிற்குற்ற இடர் கன்றிழந்த தாய்மைப் பேரிடர்;
 எவ்வுயிர்க்கும் தாய்மைக் காவலன் மனு; எனவே மனுவின்
 உள்ளத்தை வருத்திப் பிழிந்தது; ஆகவே கன்றிழந்த
 பசுவின் துயரமே இவனும் எய்தினான். எய்தி வெவ்விடம்
 தலைக் கொண்டாற் போன்று உள்ளத்தின் வேதனை

மிக்கு இவ்வினை விளைந்தது எவ்வாறு? என்று மனம் இடருற்று கன்றின் இறப்பிற்கு இரங்கி; கன்றைக் காக்கும் காப்பு இல்லாத தன்மைக்கு ஏங்கித் தன் செங்கோல், வருமுன் காக்கும் செவ்விதாய் இல்லையே என்பான் செவ்விதென் செங்கோல்? என்று சொல்லித் தெருமந்து; தெளிவும் தெளிவில்லாதவனுமாயினான் மனுவேந்தன் பசுவிற்குற்ற துயரும் காரணமும் தெரிந்துணர்ந்த நிலையில் இப்பெருந்துயர் கொண்டும் பசுவின் துயருக்குத் தீர்வு காணும் குறிப்பு வகுத்தும் பேசுகின்றான்:

மன்னுயிர் புரந்து வையம் பொதுக் கடிந்து அறத்தில் நீடும்
என்னெறி நன்றால் என்னும், என் செய்தால் தீரும் என்னும்
தன்னிளங் கன்று காணாத் தாய் முகங் கண்டு சோரும்
அந்நிலை அரசன் உற்ற துயரம் ஓர் அளவிற்கன்றால்

என்கின்றார் சேக்கிழார்.

மந்திரிகள் அரசன் உற்ற அளவிலாத்துயர் கண்டு
அவன் திருவடி வணங்கி; மனந்தளர்ந்து பசுவின்பால்
அருளித் துயரடைவது அதற்குத் தீர்வாகாது. மறை
மொழியும் அந்தணர் பசுவதை செய்தார்க்குப் பரிகாரமாக
விதித்த வழக்கப்படி முறை செய்தலே அறம் என்றனர்.

“மந்திரிகள் அதுகண்டு மன்னவனை அடி வணங்கிச்
சிந்தை தளர்ந்தருளுவது மற்றிதற்குத் தீர்வன்றால்
கொந்தலர்த் தார் மைந்தனை முன் கோவதை
செய்தார்க்கு மறை
அந்தணர்கள் விதித்த முறை வழிநிறுத்தல் அறம்.”

என்றார் முன் உரையில் அரசன் “என் செய்தால் தீரும்”
என்றான்: தான் என்ன செய்தால் பசுவிற்குற்ற துயர் தீரும்
என்பது அவன் கருத்து.

மைந்தற்குத் தீர்வு எண்ணும் மந்திரியர்

மன்னன் சிந்தனை பசுத்துயர் நீக்கும் தீர்வு எண்ணி நிற்கின்றது. மந்திரிகள் எண்ணமோ இதற்கு மாறானதாக மைந்தன் செயற்குத் தீர்வு எண்ணி நிற்கின்றது. எனவே எதிரானதாக இருக்கின்றது.

பசுவினையே நோக்கி அதன் துயர் தீர்த்தலே எண்ணி மனுவின் சிந்தனை செல்லுதலைக் கண்டுணர்ந்த மந்திரிகள் அதனை மாற்றக் கூறுகின்ற கூற்று இப் பாடல். அரசியலில் அறம் பிறழும் தீமை விளைவதும் இது போன்ற நெறுக்கடி நிலைகளிலேயே என்பதை இங்கு நாம் உணரலாம்.

மனுவேந்தன் பசுவிற்குப் பரிந்து சிந்தை தளர்ந்து அருளுவது தீர்வன்று என்கின்ற மந்திரிகள்; தீர்வாக, பசுவதை செய்தார்க்கு மறையந்தணர்கள் விதித்த முறைப்படி பரிகாரம் செய்ய மைந்தனை வழி நிறுத்தல் முறை என்றும்; அதுவே அறம் என்றும் உறுதிப்பட உரைக்கின்றனர்.

இவர்தம் சொற்களில் மைந்தனுக்கு பாவத் தீர்வு காண முயலும் ஆர்வத்தில் ஒரு கூறாகிலும் பசுவின் துயர்க்குத் தீர்வு காணவோ! வருந்தும் வருத்தம் பற்றிய உணர்வுரைகளோ! இல்லை என்பதே தெளிவு. இத்துடன் அரசனும் தம் போன்றில்லாமல் பசுவின்பாற் சிந்தை தளர்ந்தருளுவதும் அவர்கட்குத் தகாததாகவேயுள்ளது. எனவே அரசன் பசுவின்பால் சிந்தை தளர்ந்தருளுவதும் பசுவின் துயர் தீர்க்க முயல்வதும் தீர்வன்று என்றும், அவ்வுணர்வை நீக்குமாறும் மற்று மைந்தனுக்குத் தீர்வாகப் பரிகாரம் காணுமாறும் வற்புறுத்தும் இடிப்புரைகளாகக் குறிப்பாலுரைக்கின்றனர்.

இங்கு பசுவதை நிகழ்ந்துள்ளதை மந்திரிகளும் உணர்கின்றனர் ஆயினும் பசுத்துயர்க்குச் சிறிதும் தீர்வெண்ணாமல் அத் தீவினைப் பயனினின்றும் அரசனையும் அவன் மகனையும் காத்தலே அவர் தம் கருத்தாக உள்ளனர் என்று தெளிவாகின்றது. இதற்கு மனுவேந்தன் பேசுகின்றான்.

பசுத்துயர்க்குத் தீர்வு காணும் பரிவினன்

இக்கருத்து அறத்தின் நீங்கும் தீமையான உள்நோக்கம் உடையது என்பதை இதற்கு மறுப்புரைக்கும் மனுவேந்தன் தன் உரையில் வெளிப்படுத்துகின்றான்.

அந்தணர் மறை விதிப்படியே மைந்தனை நிறுத்துதலே இதற்குத் தீர்வாகிய வழக்கம் என்று நீர் சொல்வீர்களானால் அப்பரிகாரம்தான்; வலிந்து கொல்லப்பட்டமையால் இளங்கன்றை இழந்தலறும் பசுவின் நோய்க்கு மருந்தாகுமோ? பசுவின் துயர் நீக்க எண்ணுகின்ற யான் அதனால் என் மகனை இழந்து விடுகின்றேன்; என்று கருதிய நீர் எல்லீரும் சொல்லிய இச்சமூக்கிற்கு யானும் இசைவானால் தருமம் தானே சலியாதோ?

- (1) வழக்கென்று நீர்மொழிந்தால் மற்றதுதான் வலிப்பட்டுக் குழக்கன்றை இழந்தலறும் கோவுறு நோய் மருந்தாமோ? இழக்கின்றேன் மைந்தனை என்றெல்லீரும் சொல்லிய சமூக்கின்று நானீசைந்தால் தருமந்தான் சலியாதோ?

(சாத்திரங்களின் உண்மை நோக்கம் காணாமல் சந்தர்ப்பத்திற்கேற்பவும் தற்காத்துக் கொள்ளவும் அச்சாத்திரங்களின் பொருள் கொண்டு அதுவே வழக்கம்

என்பதாகவும் வலியுறுத்தலை மனுவேந்தன் “சமூக்கு” என்று இழித்துரைத்தான். சாத்திரங்கட்கேற்ப நடவாமல் தங்கட்கேற்ப சாத்திரம் பேசுவோரை “சாத்திரம் பல பேசும் சமூக்கர்களாள்” என்பார் திருநாவுக்கரசர்—திருமாற் போற்றுப்பதிகம்)

மன்னன் பெருநிலத்தைக் காக்கும் காவலனாவான். அவன் நிலை பெற்ற உயிர்களைக் காக்கும் போது அவ் வுயிர்கட்கு வரும் இடையூறும் தன்னாலும் தன் பரிசனத் தாலும் குற்றம் மிகு பகைவர்களாலும். கள்வர்களாலும், கொடிய உயிர்களாலும் வருகின்ற பயம் ஐந்தினையும் தான் தீர்த்து அறம் நிலை பெறக் காப்பவனே ஆவான். அல்லாதவன் காவலன் ஆவானோ?

(2) மாநிலங் காவலனாவான் மன்னுயிர் காக்குங்காலைத் தானதனுக் கிடையூறு தன்னால்தன் பரிசனத்தால் ஊனமிகு பகைத்திறத்தால் கள்வரால் உயிர்தம்மால் ஆன பயம் ஐந்துந் தீர்த் தறங்காப்பான் அல்லனோ?

சேக்கிழாரின் இப்பாடல், மனுவேந்தன்; மந்திரிகட்கு காவலனாவான் (அரசன்) காக்கும் முறையை எடுத்துரைத்துப் பெருங் காவலனாகிய தன்னுணர்வையும் எடுத்துரைக்கும் தகுதியுரையாகும்.

இப்பாடலின் ஒவ்வொரு தொடரும் சொல்லும் மனுவேந்தன் பெருங்காவல் உணர்வும் திறமும் உணர்த்தும் தன்மையைக் காண்போம்.

மாநிலம்

உழவன் போற்றிக் காப்பது விளைநிலம்—விளை நிலமே தன் தன்மை சிறப்பால் பெருநிலம்—மாநிலம்—ஆம். மனுவேந்தன் உழவனைப் போன்று தன்னாட்டை சே.—5

மாநிலம் என்றே உணர்ந்து போற்றிக் காக்கின்றான்.
எனவே நாட்டை மாநிலம் என்றும்,

காவலன் ஆவான்

மாநிலம் மன்னற்குரிமை என்னும் உணர்வினும்
மன்னவன் நாட்டை மாநிலமாகக் காவல் மேற்கொண்டு
காவற்குத் தானே முழுப் பொறுப்பும் ஏற்றுக் கடனாற்று
கின்றவன் ஆகின்றான் என்னும் உணர்வே முதன்மை
யாகும். ஆகவே, (மாநிலங்) காவலன் ஆவான் என்றும்,

மன்னுயிர்

காவற்கு இவன் இன்றாயினும் அறம்—(இயற்கை)
மற்று ஒருவனைத் தோற்றுவிக்கும். உயிர்களின்
பொருட்டே அரசியற்காவல்; அரசின் பொருட்டு உயிர்
களன்று; ஆகவே உயிர்களே மாநிலத்தின் நிலைபேறான
முதன்மை. எனவே, மன்னுயிர் என்றும்,

காக்குங்காலைத்தான்

மன்னன், நாடு அனைவர்க்கும் பொது என்பதனை
நீக்கி தனக்கேயுரியதென தனி முடிகவித்துக் கொண்ட
பொழுதே நாட்டின் காவல் அறத்திற்குத் தானே முழுப்
பொறுப்புள்ளவனாகின்றான், எனவே காக்குங்காலைத்தான்
என்றும்,

அதனுக்கு

நாட்டில் வாழும் உயிர்கள் அனைத்திற்கும் விளை
நிலத்தின் வேலி போன்ற பொதுக் காவல் மட்டுமின்றி
ஒவ்வொரு பயிரையும் உயிராகக் காக்கும் உழவன்
போன்று ஒவ்வொரு உயிர்க்கும் தாய்மைக் காவலனாகக்
கடனாற்றுகின்றான்.

ஆகவே, முன் மன்னுயிர் என்றும் பின்னரும் ஒருமைச் சுட்டினாலேயே அதனுக்கு என்றும்,

இடையூறு? பயம்; தீர்த்து அறங்காப்பான்

மேற்கண்டவண்ணம் காவல் மேற்கொள்ளா விடின் மன்னுயிர்காக்கும் அரசியில் நெறியின் அதிகாரம் ஆதிக்க மாகி அரசனும் அரசியற் சுற்றமும் மன்னுயிர்களின் அமைதி வாழ்விற்கு முதல் இடையூறும் பயமுறுத்துவனவு மாவர். ஆகவே உயிர்களின் இயல்பு வாழ்வு கெடுதல் கூடும் அஃது இடையூறின்றிக் காக்கின்றேன் என்று கிளியைப் பொற் கூட்டிலடைத்துக் காத்தல் போன்றதாகும் ஆகவே, தம்மியல்பில் வாழும் மன்னுயிர்க்கு இடையூறும் பயமும் அரசன்தானே ஆவான். அவனைக் கொண்டு அவன் பரிசனங்களும் ஆவார். அவன் அரசியல் காவல் ஊடழிவையும் ஆறலைக்கவும் எதிர்நோக்கியுள்ள தீயமனப் பகைவரும் கள்வர்களும் கொடிய உயிர்களும் மன்னுயிர்க்கு இடையூறு விளைத்து அச்சமுட்டுவர்.

எனவே காவற்கு முன்னிற்கும் மன்னன் மன்னுயிர்க்குப் பிறவற்றால் வரும் இடையூற்றுக்கு இடையூறாய் நின்று இடையூற்றை தீர்த்தும் அவ்வழி உயிர்கட்குத் தன் அரசியற் காவல் அதிகாரத்தால் பிறவற்றால் வரும் பயத்தினைத் தீர்த்தும் தன்னாற்றலும் உணர்வும் கண்டு தன் அரசியற் சுற்றத்தாரும் அவ்வாறே மண்ணுயிர்க்குக் காவல் அமைய இத்திறத்தால் ஊனமிகு பகைவரும் கள்வரும் கொடியவுயிரும் செய்தீமை நீக்கி உயிர்களின் பயத்தை ஒழித்து உயிர்களின் அமைதி வாழ்வின் அருளறம் நிலைபெறக் காப்பான். எனவே,

“இடையூறு தன்னால், தன் பரிசனத்தால்,

ஊனமிகு பகைத்திறத்தால், கள்வரால் உயிர் தம்மால்
ஆனபயம் ஐந்துநீர் தீர்த்து அறங்காப்பான்”

என்றும்,

அல்லனோ?

இவ்வண்ணம் உயிர்கள் இடையூறும் பயமும் இன்றி இயல்பாக வாழ இயல்புளிக் கோலோச்சும் மன்னனே கா+வலன் = காப்பு வல்லவன் என்னும் காவலன் ஆவான். மற்றுத் தன்னுயிர்ப்பேணி மன்னுயிர்க்கு இடையூறும் பயமும் விளைக்கும் தன்மையன் கா+(வ்) அலன் = காப்பு அ(ல்)லன் என்னும் காவலன் ஆவான். இவருள்தான் அறங்காக்கும் காவலனே! என்றுணர்ந்த வினாவுத்தரமாக அல்லனோ? என்றும் மனுவேந்தன் உணர்ந்துரைக்கும் செம்மொழிகள் மனுவேந்தன் அறப் பெருங்காவல் திறமும் உணர்வும் எடுத்துக் காட்டுகின்றன.

மாநிலங் காவலன் ஆவான். மன்னுயிர் காக்கும் முறையைக் கூறு முகத்தான் மன்னுயிர்க்கு பயம் தீர்த்துக் காத்தலையும் அப் பயமும் முதன்மையாகத் தன்னாலும் தன் பரிசுனத்தாலும் ஆனபயம் ஐந்துந் தீர்த்துக் காத்தல் வெண்டும் என் பதனையும் உரைப்பதனால் காவல் உரிமையைப் பொது நீக்கித் தனக்கே உரியதெனக் கொண்ட தான், பசுக் கன்று பயமுற்று ஓடித் தேர்க்காலிடையே இறக்கத் தன் காவற் பிழைத்தமையைக் குறிப்பாலுணர்த்துகின்றான்.

(3) என்மகன்செய் பாதகத்துக் கிருந்தவங்கள் செய

அன்னியன்ஓர் உயிர்கொன்றால் அவனைக் இசைந்தே
தொன் மனுநூல் தொடைமனுவால் துடைப்புண்ட
மன்னுலகில் பெறமொழிந்தீர்! மந்திரிகள் வழக்கென்றான்.

என்மகன் செய்த பாதகத்திற்குப் பரிகாரமாக யான்
பெரிய தவங்களைச் செய்ய இசைந்து கொண்டு

அன்னியன் ஓர் உயிர் கொன்றால் அதற்குத் தீர்வாக அவனைக் கொல்வேனேயானால் தொன்மையான மனுநீதி மனுவெனும் பெயர் கொண்டவனால் துடைக்கப்பெற்றது என்னும் பழிவார்த்தை நிலை பெற்ற உலகின் யான் பெறலாகும்; அங்ஙனம் யான் பெற இங்ஙனம் மொழிந்தீர் மந்திரிகாள்! இது உமது வழக்கம் என்றான்.

பசுவின் துயர்க்குத் தீர்வு காண்பதே காவற் பிழைத்த மையைத் திருத்தி இனி இத்தன்மை நிகழாதவாறு காக்கும் அறநெறிக் கடைப்பிடித்தலாகும். அதை விடுத்து என் மகன் செய் பாதகத்திற்குத் தீர்வாக அருந்தவங்கள் புரிய யான் இசைந்து கொண்டு பின்னர் அன்னியன் ஓர் உயிர் கொன்றால் அவனை முறை செய்து கொல்வேனாயின் தொன்மையான மனுநூல்; மனு வழி வந்த மனுவென்ப வனால் துடைக்கப்பட்டது; என்னும் பழி வார்த்தை நிலை பெற்ற உலகில் யான் பெறலாகும். அதற்கு வழி தோற்ற மொழிந்தீர் மந்திரிகாள் இவ்வாறு கடமையை நோக்காது தன்னலம் பேணும் உணர்வினாற் பேசுவதே உமது வழக்கு என்கின்றான்.

ஆக பசுவின் துயர் தீர்க்கும் முறையின் தன் மகனை இழப்பது ஒரு பொருட்டன்று, இதற்குப் பின்னரும் யாரும் இது போன்று நிகழும்படி நடக்காதவாறு அறங்காப்பதே தன் பொறுப்பு என்றும் வலியுறுத்தியுரைக்கின்றான்.

இம் மூன்று பாடல்களும் மனுவேந்தனின் உணர்வுரைகள் மட்டுமன்று செந்தண்மை அறத்தின் செங்கோன்மை முறைவழங்கும் நெறிமுறைகளும் ஆம். பசுவின் துயரால் 'பரிவுகொண்ட உரைகள் மட்டுமன்று, காவற்கடனாற்ற வேண்டிய அமைச்சர்கள் தன்னலம் பேணிக் குடி நலம் மறக்கும் குற்றத்தைச் சுட்டிக் கொளுத்தும் எரிகதிர்ச்சுடர்களுமாம். மும்மைசால் பாடலின் "முதற்பாடலில்:"

பசுவிற்குப் பரிந்தருளல் தீர்வன்று என்னும் மந்திரி கட்டு; வழக்கம் என்று நீர் மொழிந்தாலும் மற்று அப்பரிகாரம் செய்தாலும் குழுவியாகிய கன்றை இழந்தலறும் பசுவுற்ற இடர்க்கு அது மருந்தாகுமோ? என்று கேட்கின்றான் மனுவேந்தன்.

இழக்கின்றேன் மைந்தனை என்று எண்ணிய நீவிர் அந்தணர் மறையின் பொருளினைச் சூழ்நிலைக்கேற்பவும் தற்காத்துக்கொள்ளவும் கொண்டு சமூக்குரைக்கின்றீர். இதற்கு யானும் இசைந்தால் தருமந்தானும் சலியாதோ? என்று கேள்வியுறுத்துகின்றான்.

மந்திரிகள் அறநெறியின் திரிபுரைத்துப் பின்னிய கொடுங் கோன்மைவலையை அறுத்தெறியும் மனுவேந்தன் வார்த்தைகளே மேற்கண்டவை. முன்னர் பசுவிற்குற்ற இடரை மந்திரி தெரிவித்தவுடன் மனுவேந்தன் முறை வழங்கும் உள்ளத்தே பசுவின் முறையீடு பற்றித் தோன்றிய கருத்துரைக் குறிப்பு:

மன்னுயிர்களைக் காத்தல் எல்லார்க்கும் பொதுவாம் என்பதின்றி தனக்கே உரியதென அரசியல் அறத்தினை நீண்டநாள் காத்த தன் அரசியல் நெறியின்கண் பசுவின் தாய்மைக்குக் குழக் கன்றை இழந்தலரும் பேரிடர் வந்ததே! தன் காவல் நெறி நன்று? என்று இகழ்ந்து தன் காவற்கண்பிழை நேர்ந்ததே என்பதும்

“பசுவிற்குற்ற இடர் இனி என் செய்தால் தீரும்”

என்பதும் ஆகும். இவையே பசுவின் முறையீட்டிற்கு மனுவேந்தன் வகுத்த வழக்கு விசாரணை நோக்கக் கருத்துக் குறிப்புமாகும்.

பசுவின் முறையீடும் மன்னுயிர் காக்கும் செங்கோல்
வேந்தன் மேற்றே என்பதனை பசு ஆராய்ச்சி மணியைக்
கொம்பினால் புடைத்தமை மொழியும் சேக்கிழார்:

மன்னுயிர்காக்கும் செங்கோல் மனுவின் பொற்கோயில்
வாயில்
பொன்னணி மணியைச் சென்று கோட்டினாற் புடைத்த
தன்றே!
என்னும் அடிகளில்

“மன்னுயிர் காக்கும் செங்கோல் மனு”

என்று அடைமொழி தந்து இம்மனுவின் காவலில் தன்
கன்று இறந்ததே? என்னும் பசுவின் முறையீட்டைக்
குறிப்பாலுணர்த்துகின்றார்.

கன்று தற்செயலாக இறந்ததா? மைந்தன்
கொன்றானா? கொன்றவர்ச்சுத் தீர்வு என்ன? எனக்
கேள்வி எழாத நிலையில் பசுவிற்குப் பரிந்துகொண்டு,
மன்னன்: மைந்தனை இழந்துவிடுவானோ? என்னும் முன்
எச்சரிக்கையுணர்வுடன் மைந்தனுக்குப் பரிகாரம்
செய்தலே தீர்வு எனக் காணும் அறம் என்று மந்திரிகள்
பேசுகின்றனர். இஃது பயறு வேண்டின் உளுந்தே
சரிநானது வாங்கிக் கொள்ளுங்கள் என்பது போன்ற
அறவிலை வணிகப் பேச்சாக பசுத்துயர் தீர்க்கும் தீர்வை
விடுத்து மைந்தன் செயற்குப் பரிகாரத் தீர்வுகாணும்
நோக்கில் அந்தணர் மறையின் அறத்தினை எடுத்துக்
காட்டுதல் உள்ளது. எனவே அவர் உரை சமூக்குரை
என்று சாடுகின்றான். பின்னரும் தக்கதுரையாமல்
தற்காப்புணர்வுடன் மன்னரைச் சாாந்தொழுகி இதம்
பேசுதலே அவர் தம் வழக்கம் என்றும் இகழுகின்றான்.

கன்று புகுந்திறந்த காரணம்?

“என் மகன் செய் பாதகத்துக்கு” என்று மனுவேந்தன் சொல்வதால் தன்மகன் செய்கையே கன்றிறந்த பாதகத்திற்குக் காரணம் எனக் கொண்டுள்ளான் என்று நன்கு தெரிகின்றது. மந்திரிகளும் மைந்தனைக் “கோவதை செய்தார்க்கு மறையந்தனர் விதித்த முறை வழிநிறுத்தல் அறம்” என்று சொல்லுதலால் அவர்களும் கன்றிறக்கக் காரணம் மைந்தன் செய்கையே என்பதையுணர்ந்தே இருந்தனர் என்றும். தெரிகின்றது. மற்று அமைச்சன் இளைய ஆன் கன்று தேர்க்கால் இடை புகுந்து இறந்தது எனக் கன்று தற்செயலாக இறந்தது என்ற செய்தி உண்மையில்லையா? கன்று தானே இறந்தது என்னும் போது தேர் மேற் சென்றவனுக்குப் பாவமேது? பரிகாரந்தான் செய்ய வேண்டுமென்று அமைச்சர் சொல்லுவதும் ஏன்? இஃது முன்பின் முரணாகத் தோன்றுகின்றதே? எனின்

வெளிப்படையாகத் தெரிந்த நிகழ்ச்சி—புறத்தே கண்ட காட்சி; இளைய ஆன் கன்று தேர்க்கால் இடைப் புகுந்து இறந்தது என்பதேயுண்மை. மற்றும் மனிதர் யாரும் காணாவண்ணமாய்க் கன்று தேர்க்கால் இடைப் புகுந்ததற்குத் தூண்டல் துலங்கல் போன்று மைந்தன் தேருர்ந்து சென்ற தன்மையே தூண்டல் காரணமாய்மைந்நது. என்னும் உணர்வைக் கொண்டான் மனுவேந்தன். மந்திரிகளும் உணர்ந்தே இருந்தனர் என்பதை அவரவர் வாய்மையிலேயே குறிப்பால் உணர்த்துகின்றார் சேக்கிழார்.

“வளவ! நின் புதல்வன் ஆங்கோர் மணி நெடுந்தேர் மேலேறி அளவில் தேர்த்தானை சூழ அரசலாந் தெருவிற் போங்கால் இளைய ஆன் கன்று தேர்க்கால் இடைப் புகுந்து இறந்தது”.....

என்னும் மந்திரி உரையில் வேந்தன் மைந்தன் அளவில் தேர்ப்படைகள் குழச் சென்றான் என்னும் போது;

அவ்வாரவாரத்தால் இளைய கன்று வெருண்டோடிப் புகுந்து தேர்க்கால் பட்டு இறந்தது.

கன்றினுக்கு அச்ச உணர்வு தூண்டப்பட்ட அகக் காட்சியை அமைச்சன் அகத்திலேயே நிறுத்திக் கொண்டு கன்றுதானே தேர்க்கால் இடைப்புகுந்து இறந்தது எனப்புறக் காட்சியையே உரைத்துணர்த்துகின்றான் என்று குறிப்பாலுணர்கின்றான் மனுவேந்தன். இதனை வெளிப்படுத்துவான்.

“வலிப்பட்டுக், குழக்கன்றை இழந்தலறும் கோவுறு நோய் மருந்தாமோ” என்று மைந்தன் தேர் மேற் சென்ற ஆரவாரத்தால் குழவியாகிய பசுக் கன்று வலிக்கப்பட்டு தேர்க்காலிடை இறந்தது என்றே குறிப்பாலுரைக்கின்றான்.

அரசன் மறம் பயிலும் போர் மேற் செல்லும் காலத்தும் பகையரசன் நாட்டின் கண்ணும்

“ஆவும் ஆனியற் பார்ப்பன மாக்களும்
பெண்டிரும் பிணியுடையீரும் பேணிப்

.....

எம் அம்புகடி விடுதும் நும் மரண்சேர்மின் என
அறுத்தாறு நுவலும் பூட்கை மறத்தின்.”

என்னும் அரசியல் அறநெறி கண்டது தமிழகம். பகையரசர் நாட்டின் போர் மேற்சென்ற போதும், “எம் அம்பு விரைந்து விடுவோம் பசு முதலிய தண்ணளியர் காப்பிடங்கட்கு செல்லுக!” என்று எச்சரிக்கையுணர்த்தி அவற்றிற்குக் காப்பளித்துப் பிறகே வலிய போர் செய்வது அறன்வழிப்பட்ட மறம்.

அவ்வறமுறை, மைந்தன் தேரேறி தேர்ப்படை புடை குழச் சென்ற உலாவிற்கும் கடைப்பிடிக்கப் பட்டிருக்க வேண்டும். பசுவும் கன்றும் முதலிய எளிய உயிர்கள் காப்பிடத்தே இருக்கும்படியாக எச்சரிக்கையும் காவலும் செய்து பிறகே உலாப் போந்திருக்க வேண்டும். அவ்வாறு காவலும் எச்சரிக்கையும் இன்றியே மைந்தன் உலாப் போந்தான் என மனுவேந்தன் குறித்தானோ? மற்று யாதோ?

முரசொடு சங்கம் ஆர்ப்ப முழங்கொலி செய்து அளவில் தேர்த்தானை குழ அரச ஆரவாரத்துடன் சென்ற மைந்தன் செயல் பசுக் கன்றினுக்குப் பயவுணர்வைத் தோன்றாதவாறும் அமையவில்லை என்றே மனுவேந்தன் கருதுகின்றான் எனவே

மர்நிலங்காவலன் ஆவான் மன்னுயிர் காக்குங்காலைத் தான் அவ்வுயிர்கட்கு இடையூறு தீர்த்துக் காக்கவேண்டும் என்று புறக்காவலைக் குறித்ததுடன் அவ்வுயிர்கட்குத் தன்னால், தன் பரிசனத்தால், ஊனமிகு பகைத் திறத்தால், கள்வரால், உயிர் தம்மால் ஆன பயம் ஐந்துந் தீர்த்து அறங்காப்பான் என்று உயிர்கட்கு பயவுணர்வு தோற்றாதவாறு காக்கும் அகக் காவலையும் வலியுறுத்துகின்றான்.

இவ்வுரையால் தன் பரிசனத்தின் முதன்மையான தன் மைந்தன் ஆரவாரமாக உலாப்போந்தமையின் ஆரவாரத்தின் ஆகியபயமே கன்று வலிக்கப்பட்டு இறந்தது என்று குறிப்பால் உணர்த்துகின்றான். அரசனும் அமைச்சனும் 'குறிப்பின் குறிப்புணர்வார்!' ஆகவே கன்றிரக்கக் காரணம்: மைந்தன் உலாப் போந்த தன்மையும் ஆரவாரமும் என்றுணர்ந்து கொண்டனர், எனவே தான், மனு

சிந்தனைத்தேன்"

வேந்தன் "என் மகன் செய் பாதகத்திற்கு" என்றும், மந்திரி "மைந்தனை கோவதை செய்தார்க்கு மறையந்தணர்கள் விதித்தமுறை வழி நிறுத்தல் அறம்" என்றும், கூறுகின்றனர்.

ஆயினும் மைந்தன் அரச ஆரவாரத்துடன் உலாப் போந்த எதிர் விளைவறியாச் செய்கையினால் கன்று புகுந்து இறந்தது ஆகலின்; காரணம் அவன் மேலாகின்றதேயன்றி அவன் கொன்றவன் அல்லன் எனவும் குறிப்பாலுணரக் காட்டுகின்றார் சேக்கிழார். எனவே தான் அரசனும் அமைச்சரும் மைந்தன்பாற் குற்ற முறைக்காது இவ்வாறு குறிப்பாலுரையாடக் காட்டுகின்றார் எனக் கொள்ளலாம்.

மைந்தற்கு மன்றாடும் மந்திரியர்

மனுவேந்தன் இவ்வாறு (மூன்று பாடல் கருத்து) மந்திரிகள் கருத்தை இகழ்ந்துரைக்கவும் எதிர் நின்ற மதியமைச்சர்கள்.

தொன்று தொட்டு உலகைக் காவல் பூண்ட அரசே! யாங்கள் சொல்வது உலகின் கண் நிலை பெற்ற நெறியே!

இதுபோல் முன்னிகழ்ந்தால் அதற்குக் கொல்வித்தல் மரபன்று மறை மொழிந்தபடியே அறம்புரிதல் பரிகாரம் செய்தல் தொன்றுதொட்டு வரும் நெறியல்லவா? என்றார்.

நின்ற நெறி உலகின் கண் இதுபோல் முன் நிகழ்ந்ததால் பொன்று வித்தல் மரபன்று மறை பொழிந்த அறம் புரிதல் தொன்று தொடு நெறியன்றோ தொல் நிலங் காவல!

என்றனர்.

மாநிலங் காவலன் ஆவான்.....அறங்காப்பான் அல்லனோ? என்றும் பசுத்துயர்க்குத் தீர்வு காணாமல் மைந்தற்கு பாவத் தீர்வு காணத் தான் இசைந்தால் தருமந்தான் சலியாதோ? என்றும் வினாவுத்தரமாகப் பேசிய மனுவேந்தற்கு மந்திரிகள் இதுபோல் முன் நிகழ்ந்துள்ள நிகழ்ச்சிகளில் நின் மைந்தன் போன்று காரணமாயினாரைக் கொல்லுதல் மரபன்று அவ்வாறே நின் மைந்தற்கும் மறை மொழிந்த அறம் புரிதல் தொன்று தொட்டு வரும் நெறியேயல்லவா? என்று வினாவுத்தரமாகச் சொல்லும் மந்திரிகள் "தொல் நிவங்காவல்" என்று விளித்து நீ தொன்றுதொட்டு காவல் மேற்கொண்டவன் தானே? அச்தொன்மை வழக்கம் உனக்குத் தெரியாதா? அந்நெறியினின்றும் நீ நீங்கலாமோ? என்று குறிப்பால் வினாவுறுத்துகின்றனர். அது கேட்ட மனுவேந்தன்;

இவ்வாறு வணங்கிச் சொல்லிய அமைச்சர்கள் முகத்தையுற்று நோக்கிப்புறத்தே பணிவும் அகத்தே அறிவுத்திருக்கும் ஆகிய அமைச்சர் தன்மையையும் அறமுறையின் மெய்ம்மையையும் உள்ளவாறு உணர்ந்த மனுவென்னும் பெயரை வெற்றியாக்கிய அவ்வேந்தன்

இவ்வளவு அழகாகப் பழுதுரைத்தீர்களே! என்று சொல்லி தீயிடைக்கண் தோய்ந்த செந்தாமரை மலர் போன்று முகம்வாடி சினந்துரைக்கலுற்றான்.

அவ்வண்ணம் தொழுதுரைத்த அமைச்சர்களை முகம் நோக்கி மெய்வண்ணம் தெரிந்துணர்ந்த மனுவென்னும் விறல்

வேந்தன்

இவ்வண்ணம்பழுதுரைத்தீர்! என்றெரியின் இடைத்தோய்ந்த செவ்வண்ணக் கமலம் போல் முகம் புலர்ந்து செயித்துரைப் பான்,

மந்திரிகள் வெல்லுஞ் சொல்லறிந்து சொல்லவல்ல ஆற்றலுடைய சொல்லேருழவர்களாகக் கேளாரும் வேட்ப மொழிந்தனர். எனவே அவ்வண்ணம் தொழுதுரைத்த அமைச்சர் என்கின்றார் சேக்கிழார்.

மனுவேந்தன் சொல்லாற்றல்மிக்க அமைச்சர்களின் முகம் நோக்கினான் அம்மந்திரியர் பணிவுடனும் நயமாகவும் கருத்தினை வலியுறுத்தும் அறிவுத்தீமையையும் அறநெறியின் உண்மையையும் தெரிந்து உணர்ந்தான். எனவே மனுவென்னும் விறல் வேந்தன் என்று மனுவை சிறப்பிக்கின்றார் சேக்கிழார். வில்லேருழவர் பகை வெல்லுவதைக் காட்டிலும் சொல்லேருழவர் பகை வெல்லுதலே அருமையான வெற்றியாகும் எனவேதான்

“வில்லேருழவர் பகைகொளினும் கொள்ளற்க
சொல்வேருழவர் பகை”

என்கின்றார் திருவள்ளுவர்.

மனுவேந்தன் மந்திரிகள் அறிவாற்றல் மிக்க சொல்லாற்றலைக் கொண்டு இவ்வண்ணம் அழகாகப் பழுதுரைத்தீர்! என்று சினந்து தீயின் இடை தேய்ந்த செந்தாமரை மலர் போன்று முகம் புலர்ந்து செயித்துரைப்பான்;

பசுத்துயர்க்குத் தீர்வுகாணும் நெறிபற்றிய என்கருத்துரை நிற்க! நீங்கள் சொல்லிய மைந்தற்குப் பரிகாரத்தீர்வு காணும் அறநெறியின் செம்மையான உண்மைத் திறமும் நீர் சிந்தனை செய்யாதுரைக்கின்றீர்!! பசுக்கன்றிரக்கக் காரணமானவனை பொன்றுவித்தல் மரபன்று மறை புரிந்த அறம் செய்வித்தல் தொன்றுதொட்ட நெறியன்றோ? என்று கேட்டீர்களே! என்ற வினாவை உணர்வுறுத்தி

எந்தவுலகத்திவ் எந்தப் பசு இத் தன்மைத்தாய்
இடருற்று வெம்மையான மூச்சுடன் கதறி ஆராய்ச்சி
மணியை எறிந்து வீழ்ந்தது விளம்பீர்!

“அவ்வுரையில் வருநெறிகள் அறநெறிகள் அவை நிற்க
செவ்விய உண்மைத்திறமும் சிந்தை செயாது உரைக்கின்றீர்.
எவ்வுலகில் எப்பெற்றம் இப்பெற்றித்தாம் இடரால்...
வெவ்வுயிர்த்துக் கதறி மணி எறிந்து விழுந்தது விளம்பீர்”

என்று வினாவுத்தரமாகக் கேட்கின்றான். மந்திரிகள் மற்ற
பசுக்களினின்றும் உணர்வுமிக்க ஒரு பசு இதுவே! என
உணர்ந்துத் திகைத்து விழிக்கின்றனர் போலும், மனு
வேந்தன் தொடர்ந்து பேசுகின்றான் :

போற்றி இசைத்து இந்திரன் திருமால் பிரமன்
முதலானோர் புகழ்ந்து வணங்க வீற்றிருந்த தியாகராசப்
பெருமானார் விரும்பியுரைகின்ற திருவாரூர்த் தோற்ற
முடைய உயிரைக் கொன்றான் ஆதலினால் நீங்கள்
சொல்லும் முறையினாலும் மிகவும் துணியப்படும் பொருள்
மற்று அவனைக்கொல்லும் அவ்வறமேயாம் என நினை
மின்கள் என்று மந்திரிகள் கருத்திற்குப் பதிலுரைத்து
பசுவின் துயர்க்குத் தீர்வுகாணும் தீர்ப்புரை வழங்கு
கின்றான்.

‘எனமொழிந்து மற்றிதனுக்கினியிதுவே செயல் “இவ்வான்
மனமழியுந் துயர்அகற்ற மாட்டாதேன் வருந்தும் இது
தனதுறுபேர் இடர்யானும் தாங்குவதே கருமம்” என
அனகன் அரும்பொருள் துணிந்தான். அமைச்சரும்’

அஞ்சினர் அகன்றார்!

இத் தீர்ப்பின் அருமையுணர்த்தும் சேக்கிழார் பெருமான்

“அனகன் அரும்பொருள் துணிந்தான்”

என்றுரைக்கின்றார். மன்னுயிர் காத்து அறத்தின் நீடும் செந்தண்மையுணர்வும், வாக்கும், செய்கையும் நிரம்பிய செங்கோன்மைப் பெருங்காவலன் மனுவேந்தன் ஆதலின் இத்தீர்ப்புரையின் உறுதியுற்றான். இத் தீர்ப்பு நெறி; பிறர் பசிப்பிணி தீர்க்கவேண்டித் தான பசித்திருக்கும்; பிறர் துயரைத் தன் நோயாகவே ஏற்றுப் பிறர் துயர் நீக்கும்; செந்தண்மை பூண்ட அறநெறியாகும். ஆன்மநேயத்தின் அடிப்படையாகும்.

மனுவேந்தன் மைந்தனை அங்கழைத்து மந்திரி யொருவனை நோக்கிப் பசுத் துயருக்குக் காரணனாகிய இவனை அவ்வீதியிடத்தே வலிய தேர்க்காலின் ஊர்க! என்று ஆணையிட அம்மந்திரியும் அதனைச் செய்யாது அகன்று போய்த் தன் அருமையுயிரைத் துறந்தான். ஆகவே மனு வேந்தன் தன் மகனைத் தானே அவ்வீதி யிடத்தே கொண்டனைந்தான்.

தன் குலத்திற்கு உள்ளவன் ஒப்பற்ற தன் மைந்தன் ஒருவனே என்பதையும் உணரானாகி தருமம் தன்வழிச் செல்லச் செய்யவதே தன் கடமை என்று தன் மைந்தன் மார்பின் கண் தேர்ச்சக்கரம் உறத் தன் தேரை ஊர்ந்தான் மனுவேந்தன், மன்னுயிரைக் காக்கும் தன்மையினால் அருமையான மருந்தன்னது அரசியல்; அந்த அருமருந்தன்ன அரசாட்சி அருமையானதோ? எளிமையானதோ? என்று இங்கு நம்மை வினவி விடை கேட்கின்றார் சேக்கிழார். சிந்தை குவிர்கருணை நோக்கங் கொண்ட வெண்கொற்றக் குடையுடைய மனுவேந்தனின் இச்செயற்கருஞ் செயல்கண்டு மண்ணுலகத்தார் கண்ணீர் மழைபொழிந்தார்! வானவர் பூமாரி மொழிந்தார்! பெருமை மிகுமனுவேந்தன் கண்முன்னே அழகிய வீதியில்

இளமை மிகுதரும விடைமேல் வீதிவிடங்கர்—தியாகராசப் பெருமான்—விண்ணவர்தொழத் தோன்றியருளினான்.

சடைமுடியின் ஒரு பக்கத்தின் இளம்பிறை நிலவும். தனித்து விழிக்கும் ஒப்பிலாக் கண்ணமைந்த அழகிய நெற்றியும் இடப்பாகத்தில் உமையம்மையும் எப்பக்கமும் பூதகணங்களும் புடைசூழ்ந்து நெருங்கும் பெருங்காட்சியைக் கண்டு மனுவேந்தன் போற்றிப்புகழ வெள்விடைப் பாகராய். எழுந்தருளிய வீதிவிடங்கப்பெருமானும் வெற்றி வேந்தன் மனுவிற்கு அருள் கொடுத்தார்.

அருள்கொடுத்த அந்நிலையிலேயே இறந்த பசுக் கன்றும் மனுவேந்தன் உயிர் உரிமைக் கன்றாகிய ஒப்பற்றமைந்தனும் மந்திரியும் ஒருங்கே உயிர்பெற்றெழுந்தார்கள் அரசனும் தான் இன்ன தன்மையன் ஆயினன் என்றுதானே அறிந்திலனாயினான்.

யாவர்க்கும் எவற்றிற்கும் காராணனாகிய இறைவனே வெளிப்பட்டு நின்றருளின் முடியாத பொருளும் உண்டோ? என்று சேக்கிழார் நம்மை வினவி, எல்லாவற்றிற்கும் காரணன் இறைவனே முன்னின்றால் எக்காரியமும் எப்போதும் எவ்விடத்தினும் முடியும் என்ற உணர்வின் உரையை உரைப்பிக்கின்றார்.

உயிர்பெற்றெழுந்து தன் னடிபணிந்த திருமகனை மார்பார எடுத்தணைத்து நீண்டநேரம் மகிழ்ந்து அரிதாகிய துயர் நீங்கினான் நிலவேந்தன் மனுவேந்தன். உயிர்பெற்றெழுந்து வந்த இளங்கன்று மடிசுரந்து பொழிகின்ற இனியபாலை மகிழ்ந்துண்டு பெருகிய பால் நிலம் நனைய வருகின்ற பசுவும் துயரம் நீங்கியது.

ஒளி விளங்கும் மதில் சூழ்ந்த திருவாரூர்ப் பூங்கோயில் அமர்ந்த பெருமான் வென்றி மனுவேந்தற்கு வீதியிலே

அருள் கொடுத்து முன்னிற்கச் சென்றருளும் பெருங்கருணைத்திறம் கண்டு அப்பெருமான் அடியார்க்கு எப்போதும் எளிதாக வெளிவந்து அருள் புரியும் பெருமையை ஏழுலகங்களும் ஏத்தித் துதிக்கும்.

வாயிற்கடை மணியைப் பசு புடைத்த ஓசைகேட்டு அரியணையினின்றும் இழிந்து விரைந்து வந்த மனுவேந்தன் வாயிற்கண் நின்றே விசாரணையைத் தொடங்கி முடித்து; ஆய்ந்தமைந்த சொல்லான் அமைச்சர் உணர்த்தும் வழக்கமெனும் சமூக்குன்றைய உண்மையுணர்வால் வென்று; விறல் மனுவாகி, அறங்காக்கும் முறை வழங்கினான், எனின் அவன் செங்கோன்மைத் திறம் செந்தண்மையறம் புரியும் திருவுருவாய் விளங்கியது என்று சொல்லவும் வேண்டுமோ?

வழங்கிய தீர்ப்பினைச் செயற்படுத்த தப்பணிக்கப் பெற்ற மந்திரி அதுசெயாது ஆருயிர் துறப்பத்தானே அப்பணியையும் செய்து பசுவுற்ற பேரிடரையும் தானேற்றான் எனின் செங்கோன்மைத் திருவுருவாய் இருப்பவனே! மனுவேந்தன் என்று விளம்பவும் வேண்டுமோ?

“தண்ணளி வெண்குடைவேந்தன்” மனுவேந்தன் அவன் மன்னுயிர் காத்து அறந்தழைக்கச் செய்த செங்கோன்மைச் செயல்கண்டு வீதி விடங்கப்பெருமானும் வென்றி மனுவேந்தற்கு அருள் கொடுத்தான். ஆன்கன்றும் அரசன் உயிர் மகனும் மந்திரியும் உடன் எழுந்தனர்.

பொன்தயங்கு மதிலா ரூர்ப்பூங்கோயில் அமர்ந்தபிரான் வென்றி மனுவேந்தனுக்கு வீதியிலே அருள்கொடுத்துச் சென்றருளும் பெருங்கருணைத் திறங் கண்டு தன் அடியார்க்கு

என்றும் எளிவரும் பெருமை ஏழலகும் எடுத்தேத்தும்

இனையவகை அறநெறியில் எண்ணிறந்தோர்க்கருள்
புரிந்து
முனைவரவர் மகிழ்ந்தருளப் பெற்றுடைய மூதூர்மேல்
புனையும் உரை நம்மளவில் புகலலாந் தகைமையதோ?
அனையதனுக்க கமலராம் அறவனார்ப் பூங்கோயில்.

என்கின்றார் சேக்கிழார்.

மனு அறம் கண்ட மாண்புறு ஆரூர்

ஆரூர் இறைவன் தெந்தண்மை அறத்தின் நாயகன். பெருங்கருணைத் திருவருள் உடையபெருமான். அவர் எளிவரும் பெருங்கருணைத் திறத்தை ஏழலகம் ஏத்தித்து திக்கின்றன. ‘அறவன் ஆரூரர்’ ‘அறக்கண் எனத்தகும் அடிகள் ஆரூரர்’ என்று திருமுறை போற்றுகின்றன. ஆரூர் அறவனார் மனுவேந்தற்கு அருள்புரிந்த வகை யாகவே எண்ணிறந்தோர்க்கருள் புரிந்து முனைவர். அவர் மகிழ்ந்தருளப் பெற்றுடையது அம்மூதூர்—திருவாரூர்.

இவ்வாறாக ஆரூர்ப் பெருங்காவலன் மனுவேந்தன் அறங்காக்குந் திறத்தையும் திருவாரூர் அறத்தின் உறையுளாக விளங்குதலையும் காட்டுதற்காகவே மனு நீதி கண்ட திருவாரூர் வரலாற்றை விளக்கமுறப் பாடியுள்ளார் சேக்கிழார் எனக் காண்கின்றோம்.

அரசியல் நெறியின் செங்கோன்மை பிழைத்தவற்கு அறங்கூற்றாகும் என்பதை நாட்டிய பாட்டுடைச் செய்யுள் சிலப்பதிகாரத்தின் இளங்கோவடிகள்; செங்கோன்மை முறையின் அறநெறி மாண்ட அரசியல் திறத்தினை யுணர்த்த கண்ணகி வாய்மையின் மனுவேந்தனையே எடுத்துக்காட்டினார்.

“வாயிற் கடை மணி நடு நா நடுங்க

ஆவின் கடை மணி யுரு நீர் தன் நெஞ்சு சுடத்தான்றன்
அரும்பெறற் புதல்வனை ஆழியின் மடித்தோன்.”

என்று முத்தமிழ்க் காப்பியம் வழங்கும் இம் மும்மைசால்
அடிகள் மனுவேந்தன் அறநெறி மாண்ட அரசியற்
சிறப்புணர்த்தும் வரலாற்றுக் குறிப்புரைகளாகும்.

‘கறவை முறை செய்த காவலன்’ என்று மனு
வேந்தனைப் போற்றுகின்றார் இளங்கோவடிகள்.

தமிழகத்தின் தொன்றுதொட்டு வரும் அரசியல் அறம்
இம்மனுவேந்தன் நெறியையே முதன்மையாகக் கொண்டு
அமைந்தது என்பதற்கு மேற்கண்ட சிலப்பதிகாரச்
சிறப்புரைக் கருத்தே சான்றாகத் திகழ்கின்றது.

அரசியல் அறம் பிழைத்த பாண்டியற்கு அறமே
கூற்றாகியது என்ற இளங்கோவடிகள்; அரசியல் அறங்
காத்தவன் என்று மனுவேந்தனைக் காட்டினார்.

அறங்காத்த மனுவேந்தற்கு அறவன் ஆருரர்
அருளினார் என்பதையுணர்த்துகின்றார் சேக்கிழார்.

உண்ணீரமுதம்

உலகம், உலகப்பொருள் அனைத்தும் ஐம்பூதங்களால்
ஆகியவையே!

நிலம் தீ நீர் வளி விசும்போடு ஐந்தும்
கலந்த மயக்கம் உலகம்.....

(தொல்காப்பியம், மரபியல்)

என்கின்றார் தொல்காப்பியர். இவற்றுள் நிலமும், நீரும்,
உணவின் பிண்டமாக உடம்பெடுத்த உலகப்பொருள்கட்கு,
கொண்டும், உண்டும், வளர்ச்சிபெற முதன்மையாகப்
பேசப்படுகின்றன. அவற்றினுள்ளும் “நீரின்றியமையாது
உலகு” என்று நீரினை முதன்மையாகப் போற்றுகின்றது
திருக்குறள்.

“நீரின்றி அமையா யாக்கைக்கெல்லாம்
உண்டி கொடுத்தோர் உயிர் கொடுத்தோரே
உண்டி முதற்றே உணவின் பிண்டம்
உணவெனப்படுவது நிலத்தொடு நீரே”

என்னும் புறநானூற்றுப் பாடலின் (புறம்-18) அடிகள்;
நீரே முதன்மையென்று வலியுறுத்துகின்றன.

உண்பார்க்கு உண்ணத்தக்க உணவையுளவாக்கி
அவற்றையுண்பார்க்குத் தானும் உணவாவது நீரே, என்று
நீரின் முதன்மையைத்

துப்பார்க்குத் துப்பாய துப்பாக்கித் துப்பார்க்குத்
துப்பாய தூஉம் மழை.

என்னும் குறட்பாவின் திருவள்ளுவர் உரைக்கின்றனர்.

தண்ணீர்; தண்ணளி:

இறையியல்பாகிய பேரருளை, தண்ணளி என்றும்; நீரை தண்ணீர் என்றும் 'தன்மை' குணத்தை இரண்டிற்கும் இயல்பான பொதுத்தன்மையாக வழங்கும் சிறப்பை நோக்கின், இறை; உலகத்தைத் தோற்றுவித்து; அதனுடன் தானும் இயற்கையாய் உடனிற்கும் என்ற தத்துவமும்; நீர் உணவை உளவாக்கி உண்ணப்படுதற்குத் தானும் உடனாய் இருந்து உணவாகும் திறமும்—ஒப்பாகக் கொள்ளும் அருள் தன்மையையுணர்த்தும்.

“இயற்கைப்பொருளை இற்றெனக்கிளத்தல்” என்னும் தொல்காப்பிய இலக்கணத்திற்கு (கிளவியாக்கம்-19) நிலம் வலிது என்றும், நீர் தண்ணிது என்றும் மேற்கோளே காட்டப்படுகின்றன.

“மண்கடினமாய்த் தரிக்கும் வாரிகுளிர்ந்தே பதமாம்” (வாரி = நீர்) என்கின்றது உண்மை விளக்கம் என்னும் தத்துவநூல்.

நீரின் தன்மைப் பண்பின் உண்மை நோக்கியே இறையருளை விளக்குவதற்கும், நீரை உவமையாக்கியும், உருவகமாக்கியும் கொண்டனர் பெரியோர்.

“ஆக்கந்தானே காரண முதற்றே” என்னும் தொல்காப்பிய இலக்கணத்தின் மேற்கோள்— “நீர் கலத்தலான் நிலம் மெலிதாயிற்று” என்னும் தொடராகும். வலிதான இயல்புடைய கடினநிலத்தை, நீர் தன் தன்மையால் மெலிதாய்ப் பதமாக்கும்—இக்கருத்து,

கல்லைப் பிசைந்து கனியாக்கித் தன் கருணை

வெள்ளத் தழுத்தி வினைகடிந்த வேதியனை.....

என்று மாணிக்கவாசகர் இறைவனைப் போற்றுகின்ற திருவாசகத் தொடருடன், சார்த்தி ஒப்பக்காணும்போது,

தண்ணீரும், இறைத்தண்ணீரையும்—தன்மைப் பண்பின் ஒப்பக் காணலாம் இதன்வழி.

திருவள்ளுவர் கடவள் வாழ்த்து அடுத்து நீரின் முதன்மையான "வாண்சிறப்பு" அதிகாரம் வைத்து மழையைப் போற்றுகின்ற காரணமும், நீரின் அருளியல்பு இறையருளின் ஒத்தமையேயாம் என்பதுணரலாம். "ஆர்த்த பிறவித் துயர்கெட நாமார்த்தாடும் தீர்த்தன்" என்று மாணிக்கவாசகர் இறைவனைக் குறிப்பிடுகின்றார். இங்கு பெரிதும், பெருமையுமுடனாகிய தூய பெருநீர் வடிவாகவே இறைவன் குறிப்பிடப்படுகின்ற தன்மை; நீர், இறை வடிவமாகக் கொள்ளப்படும் திறமுடையது என்பதைத் தெளியலாம்.

பெரிய புராணம் முதலிய பேரிலக்கியங்களெல்லாம், நீர்வளம் பாராட்டிய பின்னரே நாட்டு நலம் பாராட்டிப் பாடும் மரபும். "தெண்ணீர் வயற்றொண்டை நன்னாடு சான்றோருடைத்து" என்ற ஒளவையார் திருவாக்கும், தண்ணீரே நிலத்தைச் செம்மையாக்கி அதன்கண் சத்துணவை உளவாக்கி உண்போரையும் சத்தர்களாகிய சான்றோர்களாக்குகின்றது என்னும் குறிப்பை உணர்த்துகின்றன.

நீர் வற்றிய பாலைநிலம், மக்களை ஆறலைக் கள்வர்களாகப் பெற்றிருக்கும் என்பது தமிழ்ப் பொருளிலக்கணம், நீரின்மையால் மக்கள் ஆறலைக் கள்வராயினரா? மக்கள் ஆறலைப்பதால் நீரில்லாப்பாலை தோன்றியதா? என்ற சிந்தனை வேறு உண்டு.

நீரின் தன்மை; தான் சேர்த்த நிலத்தாற்றிரியும் என்னும் கருத்தொன்றுண்டு. "நிலத்தியல்பால் நீர் திரிந்தற்றாகும்" என்னும் திருக்குறள் வரி இக் கருத்தினை

யுணர்த்துகின்றது. இங்கும் “நன்பால் கலந்தீமையால் திரிந்தற்று” என்பதுபோல நிலத்தின் மிகு தீமை நீரையும் திரிக்கும் என்பதாக நீரின் உயர்ந்த பண்புடைமையைக் குறித்ததாகக் கொள்ளலாம் படியுள்ளதையும் குறிப்பால் உணரலாம்.

இவையெல்லாம் நீரின் தன்மைச் சிறப்புணர்ந்து போற்றிய நம் முன்னோரின் திறமுணர்த்தும் குறிப்புக்களே யாகும்.

தமிழகத்தில் நீரைப் போற்றிய பொது உணர்வைக் கண்டோம். ஆயினும் ஒன்றிரண்டாகிலும் விளக்கங்கள் காண்பதும், அவ்விளக்கமும் நீரைப் பற்றிய கருத்துரைகளாக இல்லாமல், நீரைப் பேணிப் போற்றிப் பயன் கொண்ட வாழ்வியற் செய்திகளாகிய இலக்கியமாக இருக்க வேண்டும் என்பதே இக்கட்டுரையின் நோக்கமாகும்.

நீரை அருந்துதல், உண்ணுதல், கழுவுதல், குளித்தல், நீர்க்கடன் செய்தல் முதலிய பலவினைகளிலும் உடம் பெடுத்த யாவும் பயன்கொள்கின்றன எனினும் மிகுபயன் கொண்ட யார்வோர் மக்களேயாவர். இம் மக்களுள்ளும் ஆற்றங்கரைச் சமவெளிகளில் (தெளிநீர்ப் பகுதிகள்) வாழ்ந்த மக்கள் நாகரீக வரலாற்றில் சிறப்பாகப் போற்றப் படுகின்றனர். ஆக, நீரின் தன்மைச் சிறப்புணர்ந்து நீரைப் போற்றிப் பயன் கொண்ட மக்களே நனி நாகரீகர் என்பதைத் தெரிந்துகொள்ளலாம். தமிழக வரலாற்றினை யுணர்த்துவதில் முன்னிற்கும் சேக்கிழார் இயற்றியருளிய திருத் தொண்டர்புராணமே நீரைப் போற்றிய நம் முன்னோர் திறம் உணர்த்துவதற்கும் முதன்மையாய் நிற்கின்றது.

“புறந்தூய்மை நீரான் அமையும்” (திருக்குறள்) என்பதறிந்து நீராடியும் நீருட்குளித்தும், நீர்கொண்டு கழுவிடும்,

உடம்பின் புறத்தூய்மைக்கு நீரைப் பயன் கொள்ளுதல் பொதுவானதாகும். நீரை அருந்தியும், பருகியும், உண்டும், உடம்பின் அகத்தூய்மை கொள்வதற்கு அந்நீரை அவ்வினைகட்கு ஏற்றவாறு சுவையும், பயனும் உடையதாகவும், சத்துடையதாகவும், ஆக்கிப் பயன் கொள்ளுதலே நீரைப் போற்றிப் பேணுகின்ற சிறப்பான நாகரீமாகும். இந்த நாகரீகமே பெரியபுராணத்துள் சேக்கிழார் பெருமான் தெரிவிக்கும் செய்திகளாகும்.

தண்ணீர்ப் பந்தர்

தற்காலம் நீண்ட; குறுகிய வழிப்பயணங் கொள்வோர் சாலையோர உணவு, தேநீர், குளிர்ப்பதனீர் விடுதிகளையும், ஓய்வு விடுதிகளையும், நடுத்தரப் பேருர் சார்ந்த தடங்களிற் காணலாம். இவ்விடுதிகளின் பயனும், மிகுதியாகக் காணலாம். பயன் மிகுதியென்பது, பயணிகளைக் காட்டிலும் விடுதி நடத்துனர்க்கே வணிக நிலையின் பொருட் பயன் மிகுதியென்பது தற்கால நடைமுறை.

இயந்திரவாகன வசதியில்லாத அக்காலத்தில் மக்கள் நடந்தும் மாடு, குதிரை, வண்டிகளிலே சென்றும்; சிவிகையில் மேவியும் வழிப் பயணம் கொண்டனர், அக்காலம் தற்காலம் போன்று, விடுதிகள் நடத்த மக்கட்குப் பொருளுணர்ச்சி மிகவில்லை. இவ்வாறான வணிகவுணர்வு தோன்றவேயில்லை என்றும் சொல்லலாம். மாறாக பயணம் செய்வோர் மிகும் வழிநிலையை, விருந்தோம்பும் தங்கள் அறவுணர்விற்கு வாய்த்த பெருவாய்ப்பாகக் கொண்டனர். ஆகவே மக்கள் பயணங் கொள்ளும் பெருந்தடங்களில், தண்ணீர்ப்பந்தரும், சோலைகளும், சுமை தாங்கிகளும், குளங்களும் அமைத்து விருந்தோம்பும் அறப்பயனையே மிகுதியாகப் பெற்றனர்.

இன்றும் தமிழகத்தின் பழம்பெரும் சாலைகளில் இதன் அறிகுறிகள் இருப்பதைக் காணலாம்.

அவ்வாறு அமைந்த தண்ணீர்ப் பந்தர் என்பது இன்றைய நிலையில் எண்ணுவது போன்று எளிமையான தல்ல மிகவும் அருமையானதேயாகும். சேக்கிழார் காட்டும் ஒரு ஒப்பற்ற தண்ணீர்ப் பந்தரைக் காண்போம்.

“திங்களுர்த் தண்ணீர்ப் பந்தர்”

திருநாவுக்கரசர் திருப்பழனம் என்னும் திருத்தலத்திலிருந்து திங்களுக்குச் செல்கின்றார். அளவிலா மக்கள் போக்குவரவு ஒழியாத வழி அது. அவ்வழிக் கரையில் அமைந்த ஒரு தண்ணீர்ப் பந்தரை வந்தணைகின்றார் அவர்.

“அளவில் சனம் செலவொழியா வழிக்கரையில்

அருளுடையார்

உளமனைய தண்ணளித்தாய் உறுவேனீற் பரிவகற்றிக் குள நிறைந்த நீர்த்தடம்போல் குளிர் தூங்கும் பரப்பினதாய் வளமருவும் நிழல்தரு தண்ணீர்ப் பந்தர் வந்தணைந்தார்”

என்கின்றார் சேக்கிழார். தண்ணீர்ப் பந்தரின் தன்மையை, அதன் முழுமையையும் விளக்குகின்ற பாடல் இது. மக்கள் மிகுதியாகப் போக்குவரவுடைய வழியின் கரையிலேயே அமைந்துள்ளது தண்ணீர்ப் பந்தர் என்றும், அது அருளுடையார் உளம் போன்று தண்ணளியுடையதாய், தாயினும் சாலப் பரிந்தாட்டும் தன்மையினதாயும், மிக்க வெய்யிலின் வெம்மைத் துயர் நீக்கும் நிழலும் நீரும் உடையதாயும் தண்ணீரும், தண்ணிழலும் நீர் நிறைந்த குளத்தின் பரப்பினைப் போலவும் அளவில்லாத மக்கள் அனைவர்க்கும் குளிர் தோயும் அகன்ற பரப்பினையுடைய

தாயும் அமைந்த வளமருவும் நிழல்தரு தண்ணீர் பந்தர் என்றும் இப்பாடலில் விளக்குகின்றார் சேக்கிழார். அத் தண்ணீர்ப் பந்தரின் உள்ளீட்டுச் சிறப்பழகை அடுத்த பாடலில்,

வந்தணைந்த வாகீசர் மந்த மாருத சீதப்
பந்தருடன்; அமுதமாம் தண்ணீரும் பார்த்தருளிச்
சிந்தை வியப்புற வருவார் திருநாவுக்கரசனும் பேர்
சந்தமுற வரைந்ததனை எம்மருங்குந் தாங்கண்டார்.

என்கின்றார். இப்பாடலில் தண்ணீர்ப்பந்தரின் உள்ளிருப் பின் தன்மைச் சிறப்பும்— அதன் அரும்பெரும் பெருமையும் கண்டு அதற்குத் திருப்பெயர் இட்டுள்ள திறமும் விளக்கு கின்றார்.

வந்தணைந்த வாகீசர் திருநாவுக்கரசர் மந்த மாருத சீதப் பந்தருடன் அமுதமாம் தண்ணீரும் பார்த்தரு ளினார், பார்த்தருளி சிந்தை வியப்புற்றார் என்கின்றார். வியத்தலும், இகழ்தலும் விலக்கி வரு சான்றோர் அவர். அவரே சிந்தை வியப்புற்றார் என்றால், அங்கு இறை யருளே வெளிப்பட்டுக் காட்சிபாயிருக்க வேண்டும் அல்லவா? அக்காட்சி பற்றிய சேக்கிழார் திருவாக்கையே நோக்குவோம்.

வாகீர் “மந்த மாருத சீதப் பந்தருடன் அமுதமாம் தண்ணீரும் பார்த்தருளிச் சிந்தை வியப்புற வருவார்” என னு ம் அத் திருப்பாடல் வரிவடிவத்தொடர் பொருளைப் உற்று நோக்குக! தண்ணீர்ப் பந்தரை “பந்தருடன் அமுதமாம் தண்ணீரும் பார்த்தளிர்; என்று பந்தர்—தண்ணீர்—என மாற்றியுரைப்பதைக் காணலாம். நாமும் அவ்வாறே காண்போம். இடமும் (பந்தரும்) த்துள்ள பொருளுமாக (தண்ணீரும்) காண்பதே

முறையல்லவா? பந்தர்—சீதப்பந்தர்—குளிர் பந்தர் இதனுடன் மந்தமாறாத சீதப்பந்தர் என்னும்போது நம் எண்ணத்தில் ஏதோ ஒரு எண்ணம் வினவுகின்றது? அது?

உறுவேனிலின் வெய்யிற்காலம் — உச்சிப்போது — அப்போது காற்று மெல்லிய பூங்காற்றாகவா வீசும்? காற்றுத்தேவனும் வெம்மைக்கஞ்சி எங்கோ சுருட்டிக் கொண்டு முடங்கியிருப்பான். அன்றி வெளியே வருவானாயின் சூரையாக மாறிச் சுழற்றியே அடிப்பான். உறுவேனிலால் இவ்வாறாகும் அக்காற்று அப்பந்தரினுள் மட்டும் அவ்வேனிலும் மென்காற்றாக—மந்த மாருதமாக—வீச சீதப் பந்தராய் விளங்கியது என்றால்—என்னமின் குளிர் சாதனம் அமைத்திருப்பார்கள் என்று எண்ணுகிறது உள்ளம் அல்லவா? ஆக—மந்தமாருத சீதப்பந்தர்—என்னும் தொடர் “மேன் காற்றின் விளைசுகமாய் குளிர் தூங்கும் பரப்புடையதாய் பந்தர் உள்ளது” என்று அப்பந்தரின் உள்ளழகை உணர்த்துகின்றது. அப்பந்தரினுள் சுகத்திலுறும் பயனாய் விளங்குகின்றது அமுதமாம் தண்ணீர்.

நீர்; தண்ணீர்—அமுதமாம் தண்ணீர். தண்ணீரின் ஆக்கப்பாடாக சமைக்கப் பெற்றுள்ள தன்மை, அமுதமாந் தண்ணீர்—என்று குறிப்பதால் விளங்கும்.

தூய்மையும் இனிமையுமாகி உண்பார்க்கு சாவா. மூவாத் தன்மையளிப்பதே அமுதம். அவ்வமுதமாம் தண்ணீர் என்றால் தூய்மையும் இனிமையுமாய்ச் சத்துள்ள குளிர் நீரே அமுதமாம் தண்ணீர் என்பது விளங்கும். ஆக நீர் தாகவிடாய்த் தீர்த்து உயிர் தழைப்பிக்கும் அமுதமாகவும் தயாரிக்கப்பட்டிருந்தமை தெரிகின்றது.

உடம்பின் புறவெம்மையைப் போக்கும் மந்த மாருத சீதப் பந்தரினுள்ளே, அக வெம்மையைப் போக்கி உயிருணர்வை வாழ்விக்கும் அமுதமாம் தண்ணீர்—இப் பந்தரை “வளமருவு நிழல்தரு தண்ணீர்ப்பந்தர்” என்று முன்பாட்டில் குறிப்பிட்ட காரணம் தெரிகின்றதே?

வழிச்செல்வோர் பயணக் களைப்பையும், இளைப்பையும் ஆற்றி உபசரிக்கும் தாய்மை நோக்கம் ஒன்றினுக் காகவே தண்ணீர்ப்பந்தர், வளமருவு நிழல்தரு தண்ணீர் பந்தராய் அமைக்கப்பெற்றுள்ளது என்றால் இறைவனும் தன்னையொத்த இத்தயவைக் கண்டு வியப்பானல்லவா?! திருநாவுக்கரசர் சிந்தை வியப்புற்றது என்றால் அவ்வியப்பு அவர் பெருஞ் சிந்தனையையே உணர்த்துகின்றதன்றோ!

தண்ணீர்ப்பந்தர்க்கு திருநாவுக்கரசு என்னும் திருப் பெயரை அழகுடன் வரைந்திருப்பதை எல்லாப் பக்கங்களிலும் கண்டார் திருநாவுக்கரசர். அங்கிருந்தாரை இப்பந்தர் இப் பெயரிட்டு (திருநாவுக்கரசர்க்கு இறைவன் தந்தது இப்பெயர்) இங்ஙனம் அமைத்தார் யார் என்று வினவினார். அதனையறிந்தார்கள் செப்பருஞ் சீர் அப்பூதி அடிகளார் செய்தமைத்தார். இப்பந்தர் மட்டுமன்று. இங்கு எங்குமுள சாலை, குளம், சோலைகள் எல்லாம்—என்றனர்.

அப்பூதியடிகளார் அவ் வளந்தரு பந்தரை எவ்வாறு அமைத்தாரோ?! அமுதமாம் தண்ணீரை எவ்வண்ணம் சமைத்தாரோ?! இத்திறத்தால்தான் “செப்பருஞ்சீர் அப்பூதி” என்று சிறப்பிக்கப் பெற்றார் என்று நன்கு விளங்குகின்றது. மந்தமாருத சீதப்பந்தரும் அமுதமாம் தண்ணீரும் அமைக்கும் தொழில் நுட்பத்தை—தொண்டிற்கு ஆக்கிக் கொண்டாரே! அத்தொழில் நுட்பம் இன்று நாமறிந்தால் எவ்வளவு பணம் பண்ணுவோம்.?!

இத்துடன் திருநாவுக்கரசர்க்கு திருப்பைஞ்ஞிலியில் இறைவனே காவும், குளமும் முன்சமைத்து பொதி சோறளித்தார் என்றும்: நம்பியாரூரர்க்குத் திருக்குருகா லூரில் பொதி சோறளித்தார் என்றும் சேக்கிழார் போற்று கின்றார். இச் செய்திகள் இறைவன் நடைக்களைப்பை நீக்க உதவியருளிய திறமுணர்த்தும். இவற்றுள் திருப்பைஞ்ஞிலியில் இறைவன்

.....பொதி சோறளித்தலுமே!

எண்ணினையாதெதிர் வாங்கி

இனிதா யமுது செய்(து) இனிய

தண்ணீர் அமுது செய்தருளித்

தூய்மை செய்துத் தளர்வொழிந்தார்.

—திருநாவுக்கரசர்

என்றும்—நம்பியாரூரர் திருக்கோலக்காவிலிருந்து திருக் குருகாலூர் வருகைநோக்கி இறைவன்,

“வேனிலுறு வெயில் வெம்மை தணிப்பதற்கு

விரைக்குளிர் மென்

பானல் மலர்த்தடம் போலும் பந்தர் ஒருபால் அமைத்தே

ஆனமறை வேதியராய் அருள்வேடம் கொண்டிருந்தார்

மானமரும் திருக்கரத்தார் வன்றொண்டர்தமைப் பார்த்து”

இருந்தார். என்றும் அவர் தந்த பொதி சோற்றை பரிசனங்களும் உடனுண்ண, நம்பியாரூரர் உண்டு “சங்கரனார் திருவருள் போல் தண்ணீரின் சுவையார்த்து பொங்கிவரும் ஆதரவால் அவர் நாமம் புகழ்ந்தேத்தி” அங்கு பள்ளி அமர்ந்தார் என்றும் சேக்கிழார் உணர்த்து கின்றார். அந்நிகழ்ச்சிகள் ஆறுசடைக் கரந்த பிரான்— சிவபெருமான் தானே பந்தர் அமைத்து தண்ணீரை

உண்ணீராய்த் தந்து அருளினான் என்பதனை
உணர்த்தும்.

உண்ணீரமுதம்

நீரை, தாகந்தணிக்கும் அமுதமாம் தண்ணீராய்,
அப்பூதியடிகளார் செய்தமைந்த திறமநிவித்த சேக்கிழார்.
நீர் உண்பொருளாகி உண்ணும் உணவிற்கு உடனாய்,
உயிருடல் வாழ்வையோங்குவிக்கும் உண்ணீரமுதமாய்ப்
படைத்த செய்தியையும் உரைக்கின்றார்.

உணவை உண்டபின் முடிவில் நீர் அருந்துதல் நல்லது
அருந்தியது அற்றதுபோற்றியுணில் யாக்கைக்கு மருந்
தென ஒன்றுமற்று வேண்டாம் என

“மருந்தென வேண்டாவாம் யாக்கைக்கு அருந்தியது
அற்றது போற்றியுணில்”

என்கின்றார் திருவள்ளுவர்.

உண்ணும் உணவு உடலின் தன்மயமாதற்கு உண்ட
பின் உண்ணீர் அருந்துதல் மிக மிக நல்லது.

பெரிய புராணத்துள் காவேரித் திருநாட்டு வளங்
காட்டும் செங்காட்டங் குடியில் வாழ்ந்த பரஞ்சோதியார்
என்னும் சிறுத்தொண்டர் வரலாற்றைச் கூறும் பகுதியில்
—அவர் அடியார்க்கு அமுது செய்வித்த திறம் விளக்கும்
பொழுது உண்பொருள் படைக்கும் பட்டியலையும்
விரிவாக

தூயதிருவமுது கனிகன்னல் சுவைக்கறி நெய்
பாய தயிர் பால் இனிய பண்ணியம் உண்ணீரமுதம்
மேயபடியால் அமுது செய்விக்க மிசைந்தடியார்
மாயிரு ஞாலம் போற்ற வருமிவர்பால் மன மகிழ்ந்தார்.

என்று விரிந்துரை செய்து மகிழ்வித்து மகிழ்கின்றார் சேக்கிழார்.

இப்பாடல் பரஞ்சோதியார் அடியார்க்கு அமுது செய்வித்த தன்மையை விளக்குவதுடன் அமுதுசெய்வித்த உண் பொருள்களின் பட்டியலையும் முன்னிரண்டு வரிகளில் உணர்த்துவதைக் காணலாம். இன்றைய உணவு முறை நிலையில் இம்முறை பற்றி நினைப்போமாயின், இவையே பரஞ்சோதியார் பெருமைக்கெல்லாம் மணி முடியாயது என்பதுணரலாம். பட்டியலை மீண்டும் பார்ப்போம்.

தூய திருவமுது—காவேரித் திருநாட்டு வளங்காட்டும் செங்காட்டங்குடி விளைச்சவின் அரிசிச் சோறு அல்லவா? தூயதிரு அமுதுக்குக் காரணம் தெரிகின்றது. கனி, கன்னல், அறுசுவைக்கறி, நெல், பாயதயிர், பால், இனிய பண்ணியம் அணைத்தும் காவிரி நீர் வளத்தின் காரணத்தைக் காரியமாக்கிக் காட்டும் பெருவளம் விளைவித்த பெருமை என்பதும் தெரிகின்றது முடிவில் “உண்ணீரமுதம்” என்கிறாரே என்ன?

உணவை உண்டு முடிவில் நீர் பருகுதல் வழக்கம்தான். ஆயினும் அந்த நீர், நன்னீரோ, வெந்நீரோ, தண்ணீரோ, குளிர் நீரோ என்பதுதானே இன்றுள்ளது. இவர் சொல்லும் “உண்ணீரமுதம்” இதனின் வேறுபட்டது போல் தோன்றுகின்றதே? இது எவ்வண்ணம் தயாரிக்கப் பெற்றிருக்கும்?

ஐவகை உணவை, அறுசுவை தொடர உண்ணும் முறையில், நீரையும் உண்பொருளாய், ஒரு பதார்த்த மாய்க் கொண்டு படைக்கும் முறையும் உண்ணும் முறையும் இன்று இல்லையென்றே சொல்லலாம்.

இன்றுள்ள அறிவியல் முன்னேற்றத்தில் உணவை சத்துள்ளதாக—சரிவிகித உணவாக உண்ண வலியுறுத்துகின்றனர். அவர்கள் கூறும் உண்பொருள் பட்டியலிலும் நீரை உண்பொருளாக்கி உண்ணீரமுதம் என்னும் பெயர் காண இயலவில்லை. விருந்துகளிலும், இல்லங்களிலும், உணவு விடுதிகளிலும் — உண்பொருள் பட்டியலில் உண்ணீரமுதம் என்று ஒன்று இல்லை. எங்கும் குடிநீராக குளிர்நீர் வைக்கப் பெறுவதால் நீர் என்னும் பொருளை உண்பொருளாக மதிப்பதுமில்லை, என்பதே இன்றுள்ள உணவு முறையின் பொதுவான நிலை. இப்பொது நிலையில் உண்ணீரமுதத்தின் சிறப்பு நிலையை எவ்வாறு உணர்வது? பாடலையே காண்போம். தூயதிருவமுது..... உண்ணீரமுதம் என்னும் உணவுப் பெயர்ப்பட்டியலைக் காணும் பொழுது—சிறப்புடைப் பொருளைப் பிற்படக் கிளத்தல்—பொதுவைக் கூறி சிறப்பைக் கூறுதல் முறையில் உண்ணீரமுதம்—சொல்லப்பட்டிருக்கின்ற தன்மையால், உண்ணீரமுதமும் சிறப்பாகத் தயாரிக்கப்பெற்றதே என்று மட்டும் விளங்குகின்றது.

உண்ணீரமுதம் என்னும் சொல்லின் முன் உண் என்றும் பின் அமுதம் என்றும் நீரை முதன்மையாகக் கொண்டு உண்பதற்கு அமுதமாகத் தயாரிக்கப்பெற்ற சிறந்த நீர்ப் பொருளே உண்ணீரமுதம் என்றும் விளங்குகின்றது.

இந்த உண்ணீரமுதம் தயாரிக்கப்படுவதா? எவ்வண்ணம் என்று தெரியவில்லை என்பதே இன்றுள்ள பதில். ஆயினும் தெரிய ஒரு குறிப்புணர்த்துகின்றார் சேக்கிழார்.

தூயதிருவமுது... ..உண்ணீரமுதம்..... மேயபடி..... அமுது செய்வித்த பரஞ்சோதியாரை முன்னதாக ஆயுள் பேதக் கலையும்.....பயின்றவற்றால்.....மேதினியில் மேலானார். (சிறுத்தொண்டர் 3) என்கின்றார். இன்று

சத்தூட்டப்பெற்ற நீர்—(மினரல் வாட்டர்) மருத்துவத் துறை கண்டுள்ளது தெரிகின்றது. இதுபோன்று ஆயுள் வேதமாகிய இயற்கை மருத்துவமுணர்ந்த பரஞ்சோதியார் அறிந்துணர்ந்து உண்ணீரமுதமாம் உணவைத் திறத் துடன் படைத்து அமுது செய்வித்தார் என்று குறிக் கொள்ளுதலே சாலும். ஆக நீரைத் தாகவிடாய்த் தீர்க்கும் அமுதமாம் தண்ணீராகவும் உணவுடன் உண்பிக்கும் உண்ணீரமுதமாகவும் செப்பருஞ்சீர் அப்பூதியடிகளும் பன்னுபுகழ்ப் பரஞ்சோதியாரும் போற்றிச் சிறப்பித்தனர் என்ற செய்திகள் பெரியபுராணத்துள் காண்கின்றோம். இவ்வுணர்வின் வழி மக்களினம் இப்போதும் இனிவருங் காலமும் நீரைத் தூய்மையுடையதாய் உண்ணீர முதமுமாய்ப் பேணிப் போற்றுக! அறமும், பொருளும் அதனாலாய், இன்பமும் பேறும் அனைத்தும் பெருக! என்பதே இக் கட்டுரையில் நம் எண்ணம் என்க.

“உலகெலாம் உய்ய உய்ய உணர்வினிய அன்பே நிலவுகெனப் பாடும் நிதியால் : குலவுமளிச் சேக்கிழார் சேவடியே செம்பொருளாம் செய்யுளெலாம் நாக்குளார் போற்றும் நலம்”.

பேறு பெறலாம் பிறப்பே சிறப்புறலாம்
கூறுசெயுங் காலன் குறுகாமல் : ஏனுயர்ந்த
செம்மான் திருவடியே சேர்பிக்கும் குன்றைவளர்
பெம்மான் பெரிய நூற் பேசு!

(சேக்கிழார் திருவெண்பாமாலை, 4-11)

“அன்புணர் வெண்பா”

“அன்பின் எழுபது”

அன்பே உலகை வாழ்விக்கின்றது. உலகம், உலகவுயிர் களின் வாழ்வு அன்பினாலும்; தாழ்வும் அழிவும் ஆசையென்னும் அவாவினாலும் நிகழ்கின்றன.

இதைச் சிறிது விளக்கங் காண்போம். விளக்கம் சொற்களால் அமைவதிலும் எண்ணிப்பார்க்கும் சிந்தனையுணர்வினால் அமைவதே நிலையானதாகும். சொற்கள் தீக்குச்சி சிந்தனையுணர்வே சுடர்விளக்கு இதுவே இவ்வுரையின் நிலை.

“அன்பிலார் எல்லாந் தமக்குரியர் அன்புடையார்
என்பும் உரியர் பிறர்க்கு”

என்கின்றார் திருவள்ளுவர். அன்பிலார்: அதாவது அவாவுடையர் எல்லாம் தமக்கே உரிமை பாராட்டுவர் என்றும் அன்புடையார்,—அன்பை உடைமையாகக் கொண்டவர். தம்முடற்கு ஆதாரமாகிய எலும்பையும் பிறர்க்கே உரித்தாக்குவர் என்றும் இத் திருக்குறள் குறித்துணர்த்துகின்றது.

ஆக அன்பிலார் உலகப் பொருளையெல்லாம் தமக்கே உரிமை பாராட்டுவர். இவரே ஆரா இயற்கை அவாவுடையர். எனவும்; அன்புடையார் அன்பை உடைமையாகப் பெற்றமையின் தம் எலும்பையும் பிறர்க்குரியதென்றே உணர்ந்தொழுகுவர் என்றுந் தெரிகின்றது. ஆகவே உடம்பெடுத்த உயிர்கள் அனைத்தும் தத்தம் நிலையில் உலக நிகழ்ச்சிகளுக்கு உதவுவதற்காக இயற்கையால் தோற்றுவிக்கப்பெற்று வாழ்கின்றன.

இவ்வழியே மனிதனும் பிறர்க்குரியனாம் அன்புடையன் என்றுணர வேண்டும். ஆனால் மக்கள் உலகியலின் நடை முறைகள் இதற்கு மாறாக உலகமும் உலக உயிரினங்களும் மனித வாழ்விற்கு உதவுவதற்காகவே என்ற அவாவறிவைத் தோற்றுவித்து நிகழ்ந்து கொண்டிருக்கின்றன.

உலக இயற்கையும் அதன் உயிரினங்களும் தனக்கே உரியதெனக் கொண்டது மனித இனத்தின் அன்பிலாத அவாமிகு தன்மையாகும். இத்தன்மையால் மனித அவா விரிந்து மனித இனத்தினுள்ளும் அறிவுத்திறத்திற்கேற்பப் பாகுபாடுகள் உடல் உள்ளம் இவற்றின் ஆளுமைத் திறத் திற்கேற்பப் பிரிவுகள் ஆகி அவ்வழி தனியாள் வேற்றுமை வரையும் சென்று ஒவ்வொரு மனிதனும் தனித்தனித் தன்னலமிக்கவனாகி ஒருவர்க்கொருவர் அன்பினால் உதவி மகிழவேண்டிய ஆணும் பெண்ணும் அண்ணனுந்தம்பியும் தாயும் பிள்ளையும் கூட ஒருவரிடமிருந்து ஒருவர் உரிமைப் பயன் பெற முயலும் போராட்டத்துன்பத்தையே விளை வித்துள்ளது.

மனிதன் பகுத்தறிவு; ஒற்றுமையுள் வேற்றுமை காண்ப தால் வந்துள்ள விளைவுகளே இவை. ஒற்றுமையில் வேற்றுமை காண்பதே—பகுத்தறிவு. அன்பின்மையோடு தோன்றும் பகுத்தறிவுக்கண்ணோட்டம் கொண்ட மனிதனின் மேம்பட்ட அறிவு உலகியற்கைப் பொருள் களை எல்லாந் தமக்குரிய என்று எண்ணும் அவா மிகுத்து மனிதனை மனிதனே அடிமை கொண்டு ஆதிக்கங் கொள்ளும் அரக்கத் தன்மை வரை வந்துள்ளது. (ஒன்றாக காண்பதே—மெய்யறிவு.)

இங்கு இயற்கையில் தோன்றிய பல்வுயிரினங்களுள் மனித இனமும் ஒன்று. மனித இனமும் இயற்கை நிகழ்ச் சிக்கு உதவுவதற்காகவே என்ற பொதுக் கருத்திலிருந்து மனித இனம் நீங்குகின்றது. எனவே இயற்கையறத்திற்கு

எதிரானதாகி சூரியன் முன் எலும்பில்லாவுயிர் காயப்படுவது போல் அன்பில்லா மனித இமை இயற்கை அறத்தினால் காயப்படும் என்பதும் உறுதியாகும்.

மற்று, இயற்கைத் தாயின் பல்வேறு உயிரினங்களுள் மனிதனும் ஒன்று என்று வேற்றுமையில் ஒற்றுமை காணும் பேரறிவால் இயற்கையோடு இயைந்த வாழ்வு பற்றி எண்ணி மனித நடைமுறை அறிவு விளங்கினால் மனிதற்கு இயற்கையளித்துள்ள அறிவுமேம்பாடு மாறாமல் காப்பாற்றப்படும், மெய்யறிவு நிலைபெறும்.

அண்ட கோளத்தொரு பிண்டம் உலகம் என்பதும் உலகின் ஒவ்வொரு கண்டமும் துண்டமும், துணுக்கும் தூசும், மண், நீர், தீ, காற்று, வெளி ஆகிய ஐம்பூதங்களாலாகிய உடம்பும் உயிரினங்களுமாகும். இந்த மண் முதலிய ஐம்பூதங்களின்றி எந்த உடலுமில்லை உயிரினமும் இல்லை எனவே இயற்கையின் வினையால் ஐம்பூதங்கள் தோற்று வித்த பல்வேறு தோற்றமே உலகம், உலகில் உறுபொருள்கள் அனைத்தும். இவையனைத்தின் தோற்றமும் வாழ்வும் அழிவும் ஒன்றினுக்கொன்று நீங்கலாகாத அலகிலாத் தொடர்ச்சியாய் நடைபெற்றுக் கொண்டிருக்கின்றன.

இந்த நடைமுறை காரணகாரியத் தொடர்ச்சியாய் ஒன்றினுக்கொன்று அன்புற்றுதவியமர்ந்து சார்ந்துவரல் மரபுண்டேயொழிய வேற்றுமைப்பட்டுப் பிரிதல் உண்மையில் இல்லை. இத்தன்மையால் “ஒன்று ஒன்றிற்றோன்றி உளதாய் உலகம் வாழ்கின்றது” எனவே ஒன்று ஒன்றிற்கு தவும் அன்பின் வழியதுவே உயிர்நிலைபேறும் உலகநிலைபேறும் ஆகும்.

இவ்வியற்கைத்தன்மை தெரிந்து ஒவ்வொரு உயிரும் உள்ளம் ஒன்றி நேயம் கொள்ளுதலே அன்புடைமை.

அவ்வன்பே உலக இயற்கையின் ஒருமையுணர்வு; ஒற்றுமை நயங்காணும் பேரறிவு; ஆகும்.

அன்பும் சிவமும் இரண்டென்பர் அறிவிலார்
அன்பே சிவமாவது ஆரும் அறிகிலார்
அன்பே சிவமாவது ஆரும் அறிந்ததின்
அன்பே சிவமாய் அமர்ந்திருந்தாரே

திருமந்திரம்

என்கின்றார் திருமூலர். மக்கள் இனம் மற்றவுயிரினங்களினும் அறிவு மேம்பட்ட சிறப்பு உடையதாக—இயற்கை படைத்துள்ளதிறம் அம்மக்கள் மற்ற உயிரினங்கட்கு அன்பு செய்து தவதற் பொருட்டேயன்றி அவ்வுயிரினங்களைத் தான் பயன் கொள்ளற் பொருட்டன்று என்ற எண்ணமே அன்பின் வளர்ப்பிடம். இவ்வன்பு உலக உயிர்கள் பால் விரிந்து தொடர்ந்து எல்லாவுலக உயிரினங்கட்கும் காரணமாகிய பரம்பொருள் செம்பொருள் என்று குறிக்கப் பெறும் இறைவனிடம் பற்றுவதே பேரன்பு என்றும். இறவாத இன்ப அன்பு என்றும் போற்றுகின்றன தமிழ் மறைகளாகிய திருமுறைகள். இவ்வன்பே. உலகெலாம் வாழவும் உய்யவும்—திருத்தொண்டர் உள்ளத்தில் பூத்துத் தொண்டாக மலர்ந்துமணம் வீசும் திறத்தைச் சேக்கிழார் திருத்தொண்டர் புராணத்துள் விரித்துரைத்து உணர்த்துகின்றார். திருத்தொண்டர்புராணத்தைப் படிக்குந்தோறும் எண்ணுந் தோறும்பேசுந்தோறும் தொட்டஇடமெல்லாம். இவ்வன்பு மணமேநிறைந்து குலவ சிந்தனைத்தேன் துளிர்க்கின்றது. இதன்பிழிவே "அன்புணர்வெண்பா" என்னும் நண்பர் மலர்ப் பொதி.

இப்பாடல்கள் பல்லாண்டுகளாக அவ்வப்போது பாடப் பெற்றன—பாடுதற் குணர்வூட்டியவர் சேக்கிழார் பெருமான். குணம் மிகின் குன்றைவருபெருமான் திருவருள் எனக் கொண்டு அன்பு செய வேண்டுகின்றேன்.

‘அன்புணர் வெண்பா’

“அன்பின் எழுபது”

பூ மணம்போல் ஓங்கும் புவிமுதலே! பேரன்பே!
தாய் மனமே! நெஞ்சே தமிழ்.

பாயிரம்

அன்பின் அழகும் அளவும் பெருமையெலாம்
உன்னுள் உணர்த்த வுணர்வையே:—நன்மனமே
எங்கும் உள இறைவன் ஈரவன்பின் தோன்றலன்றோ
பொங்குமுளம் அன்பே பொருள்.

“அன்பின் பண்பு”

அன்புடைமையேவுடைமை ஆருயிர்க்கு இவ்வுலகம்
இன்புடைமையாக்கும் இயல்பாகும்:—நன்மையெலாம்
கூட்டிக் கொடுக்கும் குருவாகும் கொள்கையால்
நாட்டிக் குறிக்கோள் நலம்.

(1)

தன்னை யுணரும் தவழும் தருமத்தால்
பொன்னையும் ஈயும் புகழுமெலாம்:—நன்மையால்
ஓங்கிவளர உயரன்பே பேரிடமாம்
பாங்கிலுறும் நெஞ்சமே பண்.

(2)

இந்த உலகில் எதைக்கொண்டு இன்பமுற
வந்த பிறவியென வாய்வினவ:—சொந்தமென
யாக்கையும் நில்லா தெனவுணர்த்தும் நெஞ்சமே
போக்கொழியா அன்பே புகல்

(3)

அன்புடைமை ஆன்ற பொருளன்றோ? மற்றவையும்
நன்பொருளாய் நாட்டும் நலமன்றோ:—இன்பங்கள்
எல்லாம் உளவாய் இழைக்கின்ற அன்புணர்வே
கல்லாயோ நெஞ்சே கலை.

(4)

அன்பின் வழிய(து) உயிர்நிலை ஆய்ந்துணர்ந்தோர்
இன்பம் பெருக இசைத்தமறை:—என்புதோல்
தூக்கித் திரியும் துயர் நெஞ்சே தூக்கியுணர்
ஆக்கையுயிர்க் கன்பே துணை.

(5)

சுற்றிச் சுழலும் உலகுயிர்கள் அன்புணர்வே
பற்றிப் பயனாகும் பண்பினையே—கற்றறிதல்
உற்றேன் உளமே உணர்க! உழலாதே
பற்றுக நீ அன்பே பணி.

(6)

பிறப்பும் இறப்பும் பெரியதொரு வாழ்வும்
நிறப்பும் உணர்நனைவின் நெஞ்சே:—மறப்பதொழி
மன்னா உலகத்து மன்னுதல் ஈகை புகழ்
அன்பினால் என்பார் அறி.

(7)

அறிவே மிக உழக்கும் அள்ளற் பொருளால்
செறிவன்பு போற்றித் தெளிவாய்—பொறி ஐந்தும்
தண்ணளியா நோக்கத் தழை நெஞ்சே பேரன்பே
மண்ணளிக்கும் நீராம் மகிழ்.

(8)

தெய்வம் தெளிக்கத் தெரிந்தோரும் அன்பருளின்
மெய்யன்பே தொண்டின் மிளிர்சுடராய்:—பொய்ம்மை
யெலாம்

போக்கித் தயாவென்னும் பொன்னானார் நெஞ்சமே
ஆக்கையெலாம் அன்பால் அணி.

(9)

எவ்வுயிரும் தன்னுயிர்போல் எண்ணி இரங்கிடினோர்
தெவ்வொன்றும் இல்லை தெளிவாயே:—செவ்வியாய்
அன்பே உனையாள ஆட்படுக நெஞ்சமே
இன்பம் இது வென்றிரு.

(10)

“அருள் பெருக்கும் அன்பு”

பித்தன் என உலகம் பேசினும் அன்புடைமை
சத்துணரச் சற்றும் சலியாதே—வித்தாகி
எல்லா உயிரும் இனிதே காண் என் மனமே
நல்லாயேல் நாடும் அருள். (11)

அன்பே இறையென்பர் ஆன்றவுளம் ஈரமென்பர்
இன்பே விழையும் இயல்மனமே; உன்னுள்ளே
ஈரம் வியைய இசைந்தாயோ? இவ்வுலகின்
பாரமே!? பன்னாள் பணு. (12)

கூடுவதும் தன்னலமே கொள்கைச் சிறப்பாகப்
பாடுவதும் தற்பிறரே பாராட்ட:—நாடுகின்ற
நெஞ்சே! பிறர்மகிழ் நீமகிழும் அன்பன்றோ
வஞ்சமிலா வாழ்வா வது. (13)

வல்லாயேல் உள்ளமே வண்மையின் அன்புணர்க
சொல்லில் அறியும் சுகமன்று: நல்லாயேல்
செய்கையெலாம் அன்பின் திறத்தாலே சேமமுரின்
உய்வாய் நீ யுண்மை யுரை. (14)

ஐயனே! இவ்வுலகம் அன்புமண மொக்கவிழ்த்து
மெய்யுணர்வு பூத்து மிளிராதோ :—பொய்யுணர்வைப்
போற்றிப் பொறாமைப் புழுவாய் நெளியாமல்
தேற்று மனத் தன்பே தெளி. (15)

எனக்கே எனக்கென்று ஏங்கித் திரிந்தும்
நினக்கே பொருளுடம்பும் நில்லா :—மனக்கவலை
ஒன்று தான் மன்னும் மதிநெஞ்சே ஒங்கன்பே
நின்னுடைமை நீயே யுணர். (16)

என் ஆசை நெஞ்சே நீ ஏவப் பொருட் சேர்த்து
இன்பந்தருமென் றிருத்தினால் :—பொன் பொருட்டுக்
காவல் நாய் ஆவாய் கரந்தவளம் யார் பெறுவர்
ஆவதுணர் அன்பா யளி. (17)

தாயுடன் சேயுமாய்த் தந்தை மகனுமாய்
ஆய உடன்பிறப் பத்தனையும்:—தோயுமன
வன்பினால் சுற்றம்மற் றாசை பிரிப்பாக்கும்
நண்பரும் அன்பால் நயம்.

(18)

எண்ணங்கள் ஆயிரம் ஏங்கும் அவாவினால்
பண்ணச் செயலால் பணம் தேடி:—உண்ணவுடுத்
தாடி அழிப்பாயால் அன்பால் பிறர் வாழக்
கூடினா லன்றோ குணம்.

(19)

எல்லாம் எனதென்னும் என்மனமே இவ்வுடலும்
நில்லா தென நீ நினைவாயோ?:—சொல்லால்
உரைத்தால் உணராய்காண் ஒன்றேனும் அன்பால்
தரத்தாய் தயவாகுவாய்.

(20)

“அன்புத் திருவுருவம்”

எல்லா வுயிர்க்கும் இயல்பான பேரன்பை
சொல்லால் விளக்கமுறல் சோர்வுறுமால்:—நல்லுணர்வின்
ஒன்றினுக் கொன்று உதவும் நிலை காண்க
கன்று தாய் தன் கன்றினால்.

(21)

தேனினுள் இன்பம் திளைத்துள்ள வாறு போல்
ஊனினுள் அன்பே உறுபொருளாய்:—வானின்ற
ஈசன் வதிகின்றான் என்கின்ற மூலனுரைத்
தேசுணர்க நெஞ்சே தினம்.

(22)

உள்ளத்தின் உள்ளே உறுபொருளாய் உள்ளுணர்வாய்
மெள்ள வெளியாகி மேனியிலும்:—பள்ளமடை
நீராகப் பாய்ந்து நிலவொளியாம் தண்ணளியாம்
ஆர்வமுறும் அன்பே யது.

(23)

புறங்கருத்த காக்கை புதிதுணவும் சுற்றம்
அறமுரைக்கும் ஆறழைத் துண்ணும்:—நிறமுரைத்த
மேனி நிழல்திகழும் நெஞ்சே மிகுவுணவும்
நீய்யாய் என்னின் னிறம்.

(24)

குழவிக்குத் தாய் நம் குறைநீக்கக் கோவில்
பழங்கட்குறுவித்துப் பார்வை:—விழிமணியாய்
அன்பே அனைத்துள்ளும் ஆன்ற இறைத்தன்மை
நின்னுள்ளும் நீயே யுணர். (25)

வானின்விரிவும் வளர்சுதிரோன் பேரொளியும்
மோனமுறு ஞானத்தின் முற்றுணர்வும்:—தேனமுதாய்த்
தித்திக்கும் அன்பின் திருபுருவாய்க் காண்நெஞ்சே
எத்திக்கும் நீயே எழில். (26)

கூடுமுள் அன்பினிற் கும்பிடு நெஞ்சே நீ
பாடும் இசையிற் பரன்வதியும்:—தேடுவதென்?
பேறெலாம் அன்பே பிறப்பிக்கும் வாழ்வு தரும்
ஆறெலாம் செம்மை யழகு. (27)

அன்பே சிவமாவ தாரும் அறிகவெனும்
முன்னோர் திருமூலர் முத்துரையை:—நன்று நீ
நெஞ்சே அறிந்துள்க நேயம் தயவன்பு
விஞ்சுமலர் போல் விரிக வே. (28)

ஊனின் உயிராய் உயிர்க்கும் இனிப்பாகி
தேனின் சுவையாய்த் திளைத்தெங்கும்:—ஞானமெனும்
பேருணர்வாய்ப் பொங்கிப் பெருமைக்குண முதலாம்
ஒருணர்வு அன்பே உணர். (29)

இன்பம் இதுவென்றும் ஏந்தறியா நீயே யாய்
அன்பிற் களவாய் நீ ஆவாயே :—தன் கண்ணைப்
பேர்த் தப்பி னான் எந்தை பேரருளான் கண்ணப்பன்
சீர்ப்பாடி சிந்தையே செல். (30)

“ஈகை செய் எழில்”

நினைவார்ந்த நெஞ்சே நினைப்பெல்லாம் அன்பால்
நினையாள ஆழ்வாய் நிதியின்பம்:—வினைமற்றும்
எல்லாமும் உன்னை எழிலாக்கும் அன்புணர்வை
நல்லாயேல் நாடும் நலம். (31)

விருப்பும் வெறுப்பும் வினைக்கு முதலாய்க்
கருப்பை வளர்க்குங்காண் கண்ணீர்ச்:—சுரந்தளிக்கும்
அன்பையே கொள்க! அநட்கனியாம் நெஞ்சமே
என்பும் பிறர்க்கென்றிரு.

(32)

கல்லாம் மனத்துக் கருணை பிறவாதே
சொல் பொரு ளின்றாயின் சொற்பதரே:—வல்லானாய்
வாழ்கின்றேன் என்கின்றாய் நெஞ்சே வழங்குணர்வின்
ஆழ்கின்ற அன்பிற்கழு.

(33)

திருவுற்ற நெஞ்சமே தேர்ந்துணர்வாய் அன்பே
கருவுற்றால் கல்லும் கனியாம்:—பொருளீந்தால்
எல்லாப் பொருளும் இறைமை இயல்பாகும்
சொல்லாலோ சோதிப் பது?

(34)

குருதி கொதிக்கக்குழம்புகின்ற நெஞ்சே
அருளை அறிவாயே அன்பால்:—தருதியேல்
வாழ்வாய் வளமே நல் வள்ளற் பொருண்மையெனும்
தாழ்தயை தன்னுளே கொள்.

(35)

தேவைக் குழைத்துத் தினம் வருந்தி சேர்த்தது தான்
சாவிற்குப் பின்னரும் தான் வருமோ:—ஆவின்
மடிதீம் பால் கன்றுண்ண மற்றவர்க்கீயும்
படியாய் நீ அன்பால் படி.

(36)

நீரோங்கு ஆறும் நிழலோங்கு சோலையும்
தாரோங்கு பூவும் தயவருள்:—சீரோங்கி
பிறவாழத் தாம்பெற்ற பேறன்றோ நன்னெஞ்சே
கரவாத கண்ணீர்க் கனி.

(37)

நலம்பெறவே நாளும் நயக்கின்றாய் அன்பே
புலம் பெறவே போற்றிப் புகுத்தாய்:—வலம் பெறவே
வாழ்வையோ நெஞ்சே வணங்கி வழங்கெவையும்
கூழும் கொடுத்துக் குடி.

(38)

உன் தயவை நாடும் உயர்க்கெலாம் உள்ளிரக்கம்
நன்னெஞ்சே நாளும் நபந்துருகி:—சொல்லினிமை
சுட்டிப் பொருளிக! சூழன்பின் இன்பமே
வட்டிப் பாய் வாழ்வே வளம்.

(39)

ஆக்கை இளமை அணைகின்ற செல்வமெலாம்
போக்கொழியா முன்னம் புகலடைந்தோர்:—யார்க்கும் நீ
நெஞ்சே இரக்கமுடன் நீளன்பின் ஈகைசெய
கொஞ்சமோ இன்பமே கொள்.

(40)

“பேரழகுப் பேரன்பு”

ஆக்கை யழகும் அனைத்தின் அழகுமெலாம்
சேக்கை யழகே நீ சிந்தித்தால்:—நீர்க்கோலம்
ஆய்ந்துணர்க பேரழகு அன்பினையே என்றும் உள்
தோய்ந்துணர்க தேனின் சுவை.

(41)

வண்ணக்கோ லங்கள் வடிவாகும் எண்ணங்கள்
கண்காட்சி யன்ன கருத்துக்கள்:—தண்ணீர்க்குப்
பள்ளமே போன்றது காண் பாழ்நெஞ்சே அன்பொன்றே
உள்ளொருமை நின்ற நிலை.

(42)

வாழ்விக்கும் அன்பு வருத்தஞ்செய் பேரவா
தாழ்கின்ற ஈரம் தளிர்ப்பிக்கும்:—காழ்ப்புடைய
கோபம் குலமழிக்கும் கொள்கைத் தயவானால்
ஆகும் அனைத்து மழகு.

(43)

மன்னுயிர்க் கன்பு மதிக்கும் இறையன்பு
உன்னுயிர்க் கின்பம் உணர்வாயே:—என் மனமே
எப்பொருளும் ஈசன் அருளாகும் ஈகை செய
அப்பொருட் கன்பே அழகு.

(44)

அன்பே என் அன்பேஎன் றன்பால் அழைப்பித்து
என்புள் னுருக்கும் இசை பெருக:—இன்பமே
கொள்ளும் உணர்வும் கொடையும் சிறந்தோங்க
அள்ளும் ஆக்கை யழகு.

(45)

ஓதும் அறநெறிகள் ஒன்றல்ல எல்லாமும்
ஈதே எனச்சுட்டும் இன்பநெறி:—கோதிலா
அன்பே அறிவாய் அழகுறுவாய் நெஞ்சமே
என்பும் இனிக்கும் எழில்.

(46)

அன்பு நினைவாக ஆற்றல் அறமாக
இன்பம் கொளவெண்ணி ஏர்நெஞ்சே:—வன்மையுளம்
மென்மையிற் பூரிக்க மேன்மேல் விரிவாகி
உன்னுளே எவ்வுலகும் உண்.

(47)

எங்கும் பரந்துள்ள ஈசன் வெளிப்படுதல்
தங்கம் நிகர் தயவுத் தாளன்புத்:—துங்கவொளி
கண்டாயேல் நெஞ்சே கருணைவடி வானவனை
மண்காணும் நீரன்பு மன்.

(48)

எங்கெங்குதேடினும் இன்பம் இறையெல்லாம்
தங்குகின்ற தானம் தயை அன்பே:—மங்கலமாய்ப்
பொங்குகின்ற பேரொளியைப்போற்றாமல் கண்மூடி
மங்கிருள்தான் மாயையது மன்.

(49)

நில்லா உடம்பில் நிலையாக மன்னுயிர்கள்
வல்லானாய் வாழ்விக்கும் வாழ்முதலே:—நல்லன்பே!
எல்லார்க்கும் உன்னிருப்பை ஏன் காட்டாய் கல்நெஞ்சின்
வல்லார்க்குத் தான் மறை நீ வான்.

(50)

“அன்பே வளம்”

நினைவிலும் வெம்மை நிகழாதே அன்பின்
துணைக் கொண்டால் தூய்மை தொடர:—வினைவெம்மை
நீங்குமே! நெஞ்சமே நீரீரம் உட்குளிர
ஒங்குமே வாழ்வே உயர்.

(51)

ஈத்துவக்கும் இன்பம் இசையாகும் இன்சொல்லே
நாத்தளிர்க்க நல்க நயமாகும்:—ஆத்திரத்தால்
அல்லற் படு நெஞ்சே அன்பால் அவைபெறுவாய்
நல்லாயேல் நாளும் நலம்.

(52)

வான மழையின்றி வற்கடமாய் மாநிலமே
 ஊன முறுங்காலம் உற்றாலும்:—ஞானம்
 பொழிகின்ற பேருள்ளப் பொங்கன்பு ஊற்றாய்
 வழிகின்ற வாழ்வே வளம்.

(53)

எழுவகைத் தோற்றமறை ஏற்கும் உலகும்
 தொழுகுணத் தன்பே தொழிலாய்:—வழியொழுக
 நிலையாமை நீங்கி நிலையாம் நிலை பேறு
 தலைப்பட்ட அன்பே தலை.

(54)

வாழ்கநீ நெஞ்சே வளரன்புக் காதலால்
 ஆழ்கின்ற பேரருட் காளாகி:—தாழ்தையின்
 சேயாக எவ்வுயிர்க்கும் செம்மையாய்ச் சேர்ந்துணரும்
 தாயாக வாழ்வு தழைக!

(55)

பிறர்க் குதவப் பேரன்பு வேண்டாயோ? எல்லாம்
 பெற்றற் குணர்வே பேரவாகொள்வாய்:—உறக்கத்தும்
 நியே அலைவாய் நினையுணராய் நெஞ்சமே
 தாயாய் அணைவாய் தயை.

(56)

அறிவே பொருளாகி ஆய்கின்ற ஆர்வம்
 செறிவான உள்ளத்துத் திட்பம்:—குறித்துள்க
 நீரினுள் ஈரம் நிலத்தின் விளைவினைப்போல்
 ஓரன்பின் ஈரம் உணர்.

(57)

உயிரின் உயிராய் உணர்வின் முதலாய்
 பயிரின் பசுமைபோல் பார்க்கத்:—துயில்நீக்கி
 நம்மை விழிப்புணர்த்தும் நாயகம் பேரன்பே
 உண்மையாய் உள்ளம் உணர்:

(58)

தொழில்கள் பலவாய்த் தொடர்ந்தாளும் ஆற்றல்
 வழிமூலம் அன்பே வளர்க்கும்:—சுழிநின்ற
 ஆழிநடு அச்சப்போல் ஆன்ற அறிவாளும்
 வாழியுளம் அன்பே வலம்.

(59)

ஆற்றல் தொழிலாம் அவ்வாற்றல் அன்பாலாம்
போற்றுக் அன்பே பொருளென்று:—சாற்றுவதென்
நீயே தனி நின்று நீள நினைந்தாலும்
தாய் தந்தை அன்புணர்வேதான்.

(60)

“அன்பே உணர்வாய் அறி”

புறத்தே திரிந்து புதிதென்றே காணும்
மறத்தகை வன்மை மனமே:—அறத்திற்கும்
ஆதியாம் அன்பே அனாதியாம் யாவையுமாம்
வேதமுரை ஞானவிதை.

(61)

வானில் செயற்கைக்கோள் வாகைபெறும் ஆய்வறியும்
தேனில் ஈயாகின்ற செய்கைதான்:—ஞானமுணர்
அன்பே நிறைந்தால் அறிவியலும் மேன்மையுறும்
இன்ப மனநிம்மதியே எண்.

(62)

அறிவினால் ஆகாயம் மேவியளந்தாலும்
நெறிபலவாய் ஆய்வறிவே நேர்ந்தாலும்:—குறிக்கொள்கை
உள்ளமே இன்பத்தின் ஊற்றாகும் அன்புணர்வைக்
கொள்வாயேல் கூடும் அருள்.

(63)

கலையெலாம் கற்றும் கருணையுளம் இல்லா
மலையினும் தோற்றமுறு மாந்தன்:—நிலையுணரின்
வன்மை யுடல்சாவ வாழ்வறியும் அன்புடையன்
உண்மையுயிர் மேவியுறும்.

(64)

அன்பே வுணர்த்த அறியும் அறிவே காண்
இன்பம் விளைக்கும் இலங்கொளியாம்:—முன்காணும்
நுவுலகக் காட்சிகளில் பொய்நீக்கி மெய்ப்பொருளை
ஆர்வதறி அன்பே யது.

(65)

இறையை அறிவார்தாம் யாரன்பின் எண்ணாக்
குறையை அறியாக் குணத்தார்க்கு:—மறையோதி
அன்பே சிவமென்று ஆற்ற உரைத்தாலும்
கல்நெஞ்சின் காணாக் கலை.

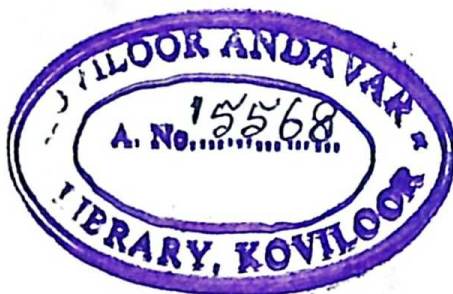
(66)

என்னதான் பேசினும் ஈந்தாலும் அன்புணர்வை
நன்னெஞ்சில் உள்கின் நலமாகும்:—முன்னோர்கள்
கொண்ட அறமென்று குருட்டுத்தொடர் வானால்
மண்டுமோ வாழ்வின் மணம். (67)

நெஞ்சமே கெஞ்சுகின்றேன் நீநெகிழ்ந்தால் ஆவதெல்லாம்
கொஞ்சமோ! பூவுலகும் கொள்வாயால்:—தஞ்சமென
எல்லாம் உனதன்றோ எல்லார்க்கும் நீயானால்
வல்லதறி அன்பே வலம்! (68)

அன்பின் முதிர்வே அருங்காதல் காதலினால்
என்புள் ஞுருக்குகின்ற ஈரமும்:—வன்கண்மை
மாற்றும் தயவும் மகிழ்வுமெலாம் மன்னுலகின்
ஆற்றலதை அன்பால் அறி. (69)

அன்பே நமையாளும் ஆற்றல் அழகேற்றம்
என்பும் இழைக்கின்ற ஈரமெல்லாம் :—நன்னெஞ்சே
என்றே யுணர்வாய் இனிதாவாய் அக்கணமே
கன்றீன்ற தாய் தயவே காண். (70)

எங்கே பிறப்பினும் எங்கே இருப்பினும்
எப்போது விடுதல் பெறிலும்
இன்பமே! அன்பே ! எம் இறைவனே! நின்கருணை
ஈரமே! என்னுள்ளமாய்த்

துங்கமாம் கழலிணைத் தொண்டெனும் உணர்வுமாய்த்
துணையாகி நின்றருளவும்
தூய்மையும் உண்மையும் தொழிலறம் ஊழ்வினை
தொண்டனேன் செய்கைமேவும்

இங்கிதம் இனிமையும் இன்னாச் செய்யாவுறும்
ஏற்றமும் தாழ்வுமெல்லாம்
இவ்வுலக அனைமேவி இயல்கின்ற செலவென்னும்
எண்ணமே ஊக்கமுறவும்

அங்கெலாம் அன்பருள் அறிவான தெய்வமே!
ஆற்றவின் இன்ப ஊற்றே!
அழுகொழுது பொருளெலாம் தன்னையுங் காண்பிக்கும்
அருளோங்கு மெய்ச்சோதியே !

(திருமுறை மணி)

